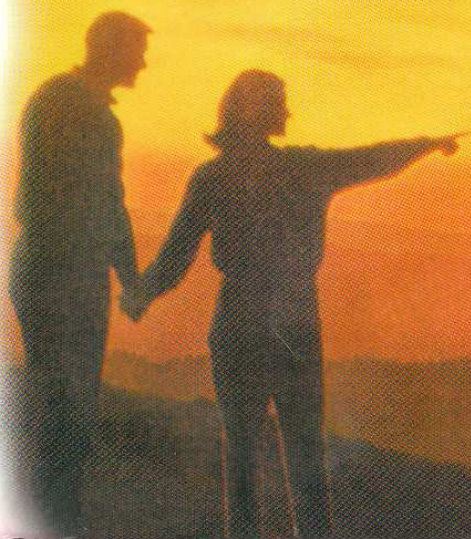


**Elizabeth
LOWELL**

NEZAPOMEŇ NA MĚ



KIO KAN

**Elizabeth
LOWELL**

**NEZAPOMENŮ
NA MĚ**

 KLOKAN

Copyright © 1984 by Ann Maxwell, 1994 by Two of a Kind Inc.
Translation © Irena Palová, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu FORGET ME NOT

přeložila Irena Palová

Redakční úprava Darina Daňková

Grafická úprava obálky Helena Kočí

Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokan, Frýdek-Místek, 1999

Vytiskla  Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

Vydání první

ISBN 80-7218-200-5

Věnuji své sestře Susan Millsové,
přístavu v bouři



KDYŽ SE OZVAL TELEFON, pocítila Alana uvolnění. Ačkoli ještě nesvívalo, byla vzhůru. Od té doby, co přijela z Broken Mountain, spala velmi málo a její spánek byl neklidný.

Odhodila zmuchlanou přikrývku a natáhla se po telefonu. Bylo příliš brzy na to, aby jí volal někdo z přátel na západním pobřeží. Věděla, že to může být jediné bratr z Wyomingu. Chce ji zkontrolovat.

Chce zjistit, zda si pamatuje, co se stalo na Broken Mountain.

„Haló,“ řekla Alana a snažila se ze všech sil, aby se jí nechvěl hlas.

„Holka, jsi to ty?“

„Ahoj, Bobe. Jak se má Merry?“

„Počítá dny do konce února,“ odpověděl se smíchem Bob. „Jestli ještě ztloustne, budu ji muset dát do stáje mezi březí klisny.“

Alana se usmála. Vybavila si malou blondýnku v kotci pro vzácné chovné klisny.

„Dej si pozor, ať tě neslyší,“ varovala ho.

„No, je to její myšlenka.“ Bob se odmlčel a po chvíli se tázavě ozval: „Holka?“

Alana sevřela sluchátko. Ten tón znala. Mladší bratr s láskou prosí starší sestru.

Bude něco chtít.

„Kdy přijedeš domů?“ zeptal se Bob nenápadně.

Alane začalo bít srdce rychleji. Nevěděla, jak má bratrovi říct, že se bojí návratu na ranč, nad nímž se tyčí strmá Broken Mountain, zahalená v plášti ledu a šera.

Před posledním výstupem na Broken Mountain milovala ranč, hory, ticho, výšky a mraky plující na obloze. Milovala vzpomínky na Rafaela Wintera – Rafa – , které se jí vybavovaly u každého jezera, v pustém lese, při soumraku i za úsvitu a s každým závanem větru, v němž se jako by ozýval zvuk jeho harmoniky.

Alana si tento kout země zamilovala také proto, že byli s Rafem jeho součástí, milenci sevření mezi horami a oblohou.

Ale teď ji hory děsily.

Vzpomínky na Rafa představovaly těsné brnění, které ji svíralo stejně jako barvy svítání. Jak ráda by se zbavila hrůzy a temnoty, která vystoupila z propasti během těch nešťastných šesti dnů.

„Já nevím...“ začala Alana.

Bratr ji přerušil dřív, než mohla odmítnout.

„Už jsem mluvil s tvým agentem,“ nadhodil vesele Bob. „Řekl mi, že jsi odmítla všechny koncerty a nechceš se ani podívat na písničky, které ti poslal.“

„Ano, ale...“

Bob nepřestával mluvit.

„Tak se mi nesnaž namluvit, že jsi pracovně vytížená. Jestli skládáš písničky, můžeš to dělat i tady. A půjde ti to lip. Tady jsi vždycky vytvořila něco pěkného.“

Alana se musela soustředit na to, aby povolila sevření sluchátka. Neměla žádnou výmluvu, a proto mlčela.

„Holka? Potřebuju tě tady.“

„Bobe, já ne...“ začala Alana. Pak se jí zlomil hlas.

„Neříkej ne,“ oponoval jí rychle Bob. „Ještě nevíš, co po tobě chci.“

A ty nevíš, co chci já, pomyslela si rozzlobeně Alana. Nikdy ses nezeptal, jestli něco nepotřebuji.

Ale její myšlenky se neproměnily ve slova. Přestože se jí v duši ozýval pláč, neřekla nic.

Bob jí stejně nemůže poskytnout to, co potřebuje. Toužila po teplém slově a ujištění o lásce, po bezpečí a síle muže, který by stál mezi ní a propastí a chránil ji.

Potřebovala lásku, která by nahradila dosavadní strach a nejistotu. Prahla po snu, který by zničil noční můry.

Potřebovala Rafaela Wintera.

Ale Raf je jen sen. Noční můry jsou realita.

Alana se zhluboka nadechla. Sebrala se a začala žít v novém světě. Sama, závislá jen na sobě.

Už to udělala mnohokrát předtím. Zhluboka se nadechla a rozhodla se udělat to nejlepší, co mohla, bez ohledu na noční můry.

„Co potřebuješ?“ zeptala se tiše.

„Víš, že na ranči byly vždycky problémy s hotovostí,“ odpověděl rychle Bob. „Země je tady špatná. Takže jsme s Merry přišli na myšlenku, jak si vydělat. Prvotřídní výpravy do přírody, myslím *prvotřídní* Rybaření v horách, safari, turistika. Pro lidi, kteří to pořádně zaplatí.“

Alana vydala neutrální zvuk.

„Všechno je naplánované, promyšlené a nalinkované,“ pokračoval Bob. „Našimi prvními zákazníky jsou dvě exkluzivní cestovní kanceláře. Seznam jejich klientely jako by vypadl z encyklopedie *Kdo je kdo*. Všechno vypadalo báječně, ale...“

„A pak?“ zeptala se Alana.

„Merry je bohužel těhotná,“ pokračoval věcně Bob. „Chci říct, že jsme oba šťastní, snažili jsme se už dva roky, ale...“

„Ale co?“

„Doktor Gene říká, že Merry na takovou výpravu nesmí.“

„To je ten problém?“

„Sakra, jo. Měla nám vařit a bavit ty lidi a poskytovat dobré slovo a psychickou podporu. Prostě ohlazovat hrany. Víš, co myslím.“

„Ano, vím.“

Byla to stejná role, jakou hrála Alana ve své rodině od svých třinácti let, kdy jí zemřela matka. Kromě ní osiřeli ještě tři bratři. Otec byl úplně zničený a jediná dcera musela rychle dospět. Tehdy se naučila dávat ostatním členům rodiny úsměvy, pohazení a pohodu, kterou potřebovali. Starala se o rodinu, jak nejlépe mohla, přestože sama také potřebovala lásku, úsměv a vřelost.

„Bude to spíš dovolená než práce,“ lákal ji Bob.

Alana to pochopila, ale pod měkkým vemlouvavým tónem zachytila také naléhavost.

„Budeme jezdit na koních, rybařit a dělat túry do hor, jako v dětství. Měla jsi to ráda, holka! Já to vím. Bude to pro tebe prima dovolená.“

Alana musela potlačit hořký smích, který se jí dral z hrdla.

Dovolená, pomyslela si a otřásla se. V horách, které mě skoro zabily. V horách, které mě děsí v bezesných nocích.

Ach, bože, pěknou dovolenou jsi mi naplánoval, bratříčku!

„Holka,“ přemlouval Bob, „neptal bych se tě, kdybych tě tak nutně nepotřeboval. Nemám nikoho jiného. Akce už je nahlášená a dva lidi jsou tady. Prosím tě.“

Najednou se Alane vynořila před očima živá vzpomínka na Rafa... Pozdní léto, úzká cesta vedoucí nahoru na Broken Mountain, kůň a na něm sedlo, které vážilo skoro tolik jako ona. Ona vede koně a sleduje tichá mračna kupící se před bouří. Je jí patnáct a už zná nebezpečí, které hrozí za bouře v horách.

Najednou bez varování protne oblohu blesk a uhoď do skály tak blízko ní, že Alana cítí zápach spáleniny. Hrom je tak hlasitý, že jí připomíná konec světa. Kůň se plaší, uzda se jí vytrhne z ruky. Zvíře je zachváčeno panikou a splašeně se rozběhne dolů z kopce. Alana je sama.

Má strach, nosní dírký jí stále zaplňuje pach spáleniny a je ohlušená hromem. Pak najednou slyší, jak někdo volá její jméno.

Po úbočí se k ní blíží Raf na koni. Ovládá zvíře svým klidem a silou a sedí na něm s grácií, kterou vždycky obdivovala. Přijíždí k ní a zvedají k sobě do sedla. Pak se vydává na zpáteční cestu po úbočí hory za mohutného blýskání a rachotu hromů.

Alana přežila bouři s Rafem, na sobě měla jeho svrch-ník a hleděla mu do očí polodětskýma a položenskýma očima. S každým nadechnutím se však víc stávala ženou.

Na Broken Mountain poznala Alana první strach, první lásku a nakonec neskonalou hrůzu.

Ráda by věděla, může-li tam nalézt rovnováhu a harmonii, které by ji zbavily nočních můr.

Tato možnost jí pronikla jako první paprsek probouzejícího se jitra a změnila její původní rozhodnutí.

„Holka^ řekni něco.“

Alana překvapeně poslouchala sebe samu, jak se nadechuje a pak klidně odpovídá: „Samozřejmě že ti pomůžu.“

Neslyšela Bobův radostný výkřik a slova ujišťování, že žádnému z klientů neprozradí, že je známá zpěvačka Jilly. Neslyšela nic, jen ozvěnu svého hlasu, který sliboval její návrat na Broken Mountain.

Bob vytušil, že Alanin souhlas je výsledkem vnitřního boje, a proto rychle pokračoval.

„Už jsem ti zamluvil odpolední let do Salt Lake. Odtud poletíš malým letadlem na zdejší letiště. Máš tužku?“

Alana jen bezmocně zírala na telefon. Prostý fakt, že se Bob postaral o veškeré detaily její cesty, byl tak neobvyklý, že ji zcela zaskočil. Nebylo to proto, že by Bob nebyl starostlivý. K Merry se choval velmi ochránářsky.

Naopak Alana byla spíš zvyklá starat se o ostatní, jak to u starších sester chodí.

„Holka,“ řekl Bob trpělivě, „máš tužku? Stáhne mě z kůže, jestli to zmrvím.“

„Kdo?“ zeptala se Alana, zatímco se natáhla ke stolku a otevřela zásuvku. „Kdo tě stáhne z kůže?“

Nastalo napjaté ticho. Pak se Bob rozesmál.

„Ten agent z cestovky,“ odpověděl. „Kdo jiný? Jsi připravená?“

„Zadrž na chvílku,“ zamumlala Alana.

Našla tužku, vzala formulář z banky a obrátila ho. Rychle si zapsala čas a číslo letu.

„Ale to je dnes!“ zaprotestovala.

„Říkal jsem ti, že tě potřebujeme.“

„To není moc vtipné, bratříčku.“

„Nedá se nic dělat,“ zamumlal Bob.

„Cože?“

„Nic. Jen musím vědět, že poletíš. Jinak je se mnou konec.“

„Bobe,“ začala Alana.

„Díky, holka,“ řekl Bob chvatně, aby ji přerušil. „Nebudeš litovat. Jestli to někdo umí rozhýbat, je to on.“

„Huh?“

Alana cítila, že jí uniká smysl toho, co bratr říká.

„Kdo?“ zeptala se. „*Sakra*,“ zašeptal Bob. „Ten agent?“ hádala Alana.

„Ano, agent z cestovky,“ souhlasil suše Bob. „Uvidíme se večer, holka. Čau.“
Než se mohla Alana rozloučit, byla linka hluchá.

Chvilí stála a hleděla na telefon ve své ruce. V duchu se ptala, proč souhlasila s něčím, co ji tak děsí.

Je blázen, když si nechá oživit vzpomínky na Rafa Wintera. Ani neví, je-li ve Wyomingu. V minulosti jezdil pracovně po celém světě. Na ranči Winterových se zdržoval jen několik týdnů v roce.

Stačilo to, pomyslela si. Naučila se Rafa milovat a přijímala jeho nepřítomnost. Žila jen pro den, kdy se vrátí domů a vezme šiji.

A pak Raf zemřel.

Aspoň jí to tak sdělili z Pentagonu.

Telefon začal pípát na znamení, že Alana má položit sluchátko. Zavěsila, ale dál zírала na přístroj.

Byl sytě červený, stejně jako květiny na španělských kachlicích nad kuchyňským dřezem. Jako divoké květy, které rostou na vysokých horských stráních.

Rudé. Jako krev.

„Viděla jsem Jacka zemřít na Broken Mountain?“ zašeptala. „Tohle odmítá přijmout moje mysl?“

Zachvěla se a odvrátila se od jasně červeného telefonu.

Promasírovala si paže, aby zahнала chlad, který v sobě nosila od strašné příhody na Broken Mountain, a rychle zamířila do koupelny. Natáhla si džínsy a starou bavlněnou blůzu. Ze zvyku šiji zapnula až ke krku, a skryla tak jemný zlatý řetízek, který jí před lety věnoval Raf.

Jako vždycky ho pohládila prsty. Znamení věčnosti.

Láska až za hrob. Láska bez konce.

Krásný sen.

Šest dnů reality zmizelo z jejího života a zbyl jí zlý noční sen, jehož konce se stále nemohla dopátrat.

Alana přešla pomalu do kuchyně. Chvějícíma se rukama vsunula do zásuvky šňůru od kávovaru, rozbila na pánev dvě vejce a namazala si plátek chleba. Přinutila se sníst snídani a napít se, pak se umyla a provedla obvyklý ranní rituál.

Když se vrátila do kuchyně, padl jí zrak na neuspořádanou hromadu papírů na kuchyňském stole. Nešťastně se na ně zadívala. Měla by si přečíst texty písní, které jí dodal její agent. Nové písničky. Sóla pro toho, kdo přežil z dua Jack a Jilly.

Měla by si projít hudební stránku písní, ale nemohla. Už nebude zpívat.

To byla nejhorší ztráta, nesnesitelná bolest. Před Bro-ken Mountain byla schopna prostřednictvím zpěvu překonávat šedivou osamělost a černé zoufalství.

Přetavila lásku k muži, jehož považovala za mrtvého, do svých písní. Zpěv byl jejím největším potěšením, důvodem k životu po té, co přijala zprávu o Rafově smrti.

Jack Reeves ji nemiloval, ale ona to věděla. Alana nemilovala jeho. Jejich sňatek byl obchodní záležitost, jednoduchá a jasná. Jack miloval slávu a Jilly zpívání.

Teď byl Jack mrtvý a Jilly mohla zpívat jen ve snech. A v těch snech ji doprovázela Rafova harmonika, a nikoli Jackův tenor.

Když se probudila, necítila v sobě hudbu.

Neměla strach vyjít na jeviště. Dokonce ani dnes se Alana nebála předstoupit před obecenstvo. Neměla strach ani z divokých a kostrbatých veršů, které se lidem vybaví při pohledu na ni.

*Jilly a Jack si vyšli na vršek s vědrem
vodky.*

*Jack se skulil v opici, urazil si palici, Jilly
se tak zpila, ze všechno zasklila.*

Alana si tuhle říkanku přečetla už nejmíň stokrát v novinách, slyšela ji šeptat kolem sebe, a přesto dokázala všemu čelit.

Ale nedokázala by znovu otevřít ústa a vydat hlas, který by ji přesvědčil se strašnou nevyhnutelností o tom, že už nikdy nebude zpívat. Necítila uvnitř nic než výkřiky a ticho smrti.

Alana se stísňeně rozhlédla kolem sebe. Přestože žila v oregonském bytě už tři týdny, nepovažovala ho za pohodlný ani za příjemný. Určitěji nepřipadal skutečnější než její noční můra o Broken Mountain.

Ale nic nebylo stejné.

Přistoupila ke skleněným zasunovacím dveřím, které vedly na terasu. Postavila se těsně ke skleněné stěně a snažila se setřást vzpomínku na zlý sen o smrti, strachu, omylech a minulosti, kterou už nemohla změnit.

Ani ji nedokázala pochopit.

„Jednou si vzpomenu, co se stalo,“ zašeptala. „Nebo ne?“



ALANA SE ZHLUBOKA NADECHLA a přinutila se sledovat krásu začínajícího dne. Její pokoj se pomalu zaplňoval růžovými a nachovými stíny a prvními zlatými paprsky. Zářijové slunce šířilo své teplo jako zázrak po nekonečné noci.

Zahleděla se na svůj odraz ve skle. Od nehody na Bro-ken Mountain na sobě hledala nějakou vnější známku šestidenního výpadku paměti. Ale nic nenašla. Vypadala stejně jako předtím, než se vydala do hor se svým životním omylem – uměleckým partnerem Jackem Reevesem.

Společné zpívání nebyl omyl. Manželství z rozumu ano. Stále ji tlačil k vyšším metám. Ona chtěla méně. On si přál smíření. Ona chtěla ukončit manželství, které vlastně nikdy nezačalo. Tak se vydali na Broken Mountain.

Vrátil se jen jeden z nich.

Alane nezůstaly na těle žádné známky prožitého utrpení. Kotník se zahojil a po modřinách a odřeninách nezůstala ani stopa. Už nemusela držet diety, aby zůstala štíhlá pro publikum. Od té příhody ztratila chuť k jídlu. Ale nebylo to vidět.

Alana se naklonila dopředu a pozorně se dívala na svůj průhledný odraz. Vypadala pořád stejně. Dlouhé nohy, posílené turistikou a jízdou na koni po pastvinách a horách Wyomingu. Prsa, pas i boky přiměřené. Kůži měla zlatavou. Nic neobvyklého. Vůbec nic.

„Někde se to přece musí projevit,“ promluvila Alana ke svému obrazu. „Nemohla jsem ztratit partnera a vymazat z paměti šest dní života, aniž by se to někde neukázalo.“

Ale neviděla nic.

Dívaly se na ni tmavé a velké oči. Usta jako by se stále mírně usmívala. Vlasy měla černé a lesklé, uprostřed rozdělené pěšinkou a spletené do dvou copů. Tyjí sahaly až do pasu.

Alana se chvíli dívala na copy a poprvé si uvědomila, že ji určitým způsobem... zneklidňují.

Nikdy si zvláště nepřála mít dlouhé vlasy, ale přijala je, tak jako přijala přezdívku Jilly. Obojí bylo nezbytnou součástí její image, kterou obecenstvo milovalo. Image, která byla v souladu s jejím hlasem, jasným a nevinným, čistým jako horský pramínek...

Dolů se řítí studená voda, padala do temnoty kamenné propasti. Kolem byl leda tma, nad hlavou se jí stahovaly těžké mraky, které občas prořízl jasný blesk doprovázený tichým hřměním.

Strach.

Bylo jí zima, nikde kolem nebylo teplo, jen strach, který ji oslaboval.

Pokoušela se rozběhnout, ale nohy měla těžké, jako by byly z kamene nebo jako by jí vrostly do země. Každý

krok jí trval věčnost. Snaž se, pohybu se rychleji, jinak tě chytí.

Musí běžet!

Ale nemůže.

Je zraněná a krvácí, křičí do noci, běží, klopýtá, padá a plazí se dál. Pak ji něco zvedá a ona vzápětí padá, ječí a křičí, padá...

Alane se divoce rozbušilo srdce. Vzpomínka na zlý sen.

„Dost!“ napomenula se přísně, protože v odrazu své tváře uviděla stopy hrůzy.

Několikrát se zhluboka nadechla, aby získala sebekontrolu. Přesvědčila se, že už nesmí myslet na noční sen, jako by byl pravdivý. Nebyl.

Její noční můra byla jen výtvozem jejího podvědomí, které se zmítalo hrůzou z Jackovy smrti v horské bouři. A taky z blízkosti vlastního konce. Po pádu, který ji poznamenal modřinami a zlomeninou.

Tohle řekl Alane doktor Gene a ona uvěřila jeho konejšivému hlasu a jemnému úsměvu. Sdělil jí, že její amnézie není patologická, což pokládal za neobvyklé.

Byla důsledkem reflexu, který jí umožnil přežít. Až její mysl pozná, že už je dost silná, vzpomene si na všechny detaily týkající se manželovy smrti.

A co když si nikdy nevzpomene?

To bude také v pořádku, ujistil ji lékař. Je mladá a zdravá. Začne žít novým životem, půjde prostě dál.

Alana při vzpomínce na rozhovor s doktorem zkřivila rty. To se mu snadno řekne. On neztratil paměť a nevymazal si z hlavy události šesti dnů. Jejich děsivé útržky se mu nevracely v nekonečných snech.

Alane nescházel zemřelý manžel. Žili s Jackem odděleně a svazovala je pouze náhodná, ale perfektní shoda v umělecké tvorbě. Ta stačila k úspěšné pěvecké kariéře.

Přesto měla Alana pocit, že kdyby se možná chovala jinak, Jack by byl také jiný. Kdyby se víc snažila. Kdyby byla slabší, a ne tak silná, kdyby se o něho víc starala a méně ho litovala...

Možná by na tom byli oba lépe.

Stejně věděla, že si to jen namlouvá. Existovala jediná možnost, kdy mohla Jacka milovat. Kdyby se nesetkala s Rafem Winterem. Kdyby ho nikdy nemilovala a pak neztratila. Rafa – s jeho smíchem, vášní a s jeho něžnými rukama.

Milovala ho od svých patnácti let a v devatenácti se s ním zasnoubila. Když jí bylo dvacet, stali se milenci.

Rafael, muž s černými vlasy a zářivými jantarovými očima, sledoval její proměnu. Její prsty byly tak jemné ve srovnání s jeho mužnou tváří a svaly jeho paží. Vždycky ji překvapovala jeho síla a hbitost. S ním se nikdy nebála. Raf ji mohl držet, mohl ji obklopit svojí silou, a ona přesto necítila strach. Cítila jen stravující potřebu být mu ještě blíž. Chtěla, aby ji držel ještě pevněji, aby se mu mohla odevzdat a vzít si ho.

S Rafem bylo všechno krásné.

Pak, po čtyřech letech, dostala zprávu z Pentagonu, že Raf zemřel. Nic bližšího se nedozvěděla. Ani kde její snoubenec zemřel, ani jak. Taky nevěděla proč. Jen holý fakt, že je mrtev.

Tento fakt Alanu ničil. Už nikdy nezažije ten nádherný pocit, který prožívala, když Raf hrál v tiché noci na harmoniku. Už nikdy nepřipojí svůj zvonivý hlas k lyrickým tónům toho stříbrného nástroje, který tak něžně lkal v jeho ruku. Zpívala s Rafem pro potěšení a nic, kromě milování s ním, nebylo krásnější.

Po Rafově smrti byla Alana prázdná. Nic ji nezajímalo. Ani život sám. Hodiny a minuty po jeho smrti se vršily jedna na druhou a stahovaly ji do tmy. Obrátila proto

veškerou svoji pozornost ke kariéře jako k jediné záchraně. Byl to jediný způsob, jak přežít ztracenou lásku.

Zpívání znamenalo mít vedle sebe Jacka Reevese, muže, s nímž vystupovala ve všech těch kavárničkách, na oslavách a jiných akcích. Muže, pro něhož byl zpěv spíš obchodem než potěšením. Jack využil Alaniny zranitelnosti a zoufalství a klidně jí řekl, že s ní nebude zpívat, pokud se nestane jeho ženou. Měla s ním odejít z hor do města.

Nejdřív jeho nabídce odolávala. Nechtěla žádného muže, protože ten jediný byl mrtev.

Pak se počet hodin bez Rafa zvyšoval, byly jich stovky a potom tisíce... a Alana nakonec souhlasila, že se stane Jackovou ženou. Musela něco udělat, jinak by zešílela. Raf byl mrtvý. Nezůstalo jí nic než kariéra zpěvačky, kterou jí Jack nabídl už v době, kdy Raf ještě žil.

Tak Alana opustila hory a pláň Wyomingu. Doufala, že v jiném prostředí nebude v letním tichu slýchat Rafův hlas, že za měsíčné noci nebude cítit jeho teplo.

Provдалa se za Jacka, ale byl to jen formální sňatek. S Jackem Reevesem byla jen prázdnota, kterou Alana vyplňovala zpěvem.

Pak, po roce, jí někdo řekl, že Raf Winter žije.

Nikdy jí nezavolal, nenapsal ani jinak ji nekontakto-val. Ženu, které kdysi říkal, že ji miluje.

Ted byl mrtvý Jack. Před čtyřmi týdny ho zabila divoká země, kterou pohrdal. Alana byla na Broken Mountain s ním. Nic si však nepamatovala. Šest dní jí zmizelo z paměti.

Zůstal v ní jen strach, který ji sžíral a trápil.

Alana zavřela oči. Nemohla se už dívat na svůj odraz ve skleněných dveřích. Raf zemřel a pak zas nebyl mrtev. Jack byl mrtev skutečně a navždy.

Její láska k Rafovi byla nesmrtelná.

Alana zasténala a otevřela oči. Pohled na její obraz jí otrásl.

„Už toho nech,“ poručila si rázně. „Přestaň žít v minulosti. Přestaň se trápit záležitostmi, které nemůžeš změnit.“

Zadívala se na sebe. Vypadala jako horský kamzík zkamenělý v tichém okamžiku před nebezpečným skokem. Dlouhé, zlatavě hnědé údy a temně hnědé oči, z nichž vyzářoval divoký pohled.

Alana se naklonila. Jeden černý cop jí sklouzl z ramene a narazil do skla. Přehodila si přes rameno i druhý cop. Bylo to automatické gesto. Dělala to vždycky.

Když se rozběhla, copy za ní vlály jako silné provazy, perfektně spletené proto, aby unesly zátěž... *zvedly ji nahoru, zadržely, je lehká, padá, ona padá...*

Alana vydala z hrdla chraptivý výkřik a obrátila se. Její obraz se na ni teď díval z okna nad dřezem.

Sklonila se, aby ho neviděla, a rychle otevřela zásuvku ve stole. Pohled jí padl na držadlo dlouhého ostrého nože. Jeho ostří se zalesklo v prvních paprscích nového dne.

Alana uchopila nůž a přiložila si ho ke krku v místě těsně pod bradou. Ostří směřovalo vně. Klidně a rozvážně začala odřezávat levý cop. Za chvíli spadl tiše na podlahu. Alana bez váhání ušmíkla i pravý.

Když skončila, zatřásla hlavou, aby vlasy uvolnila. Její přirozené kudrny, svázané ještě před chvílí do hladkého účesu, se načechraly. Kroutily se jí kolem obličeje a vytvořily pro její hezký obličej měkký černý rám. Hnědé oči jí temně zářily.

Najednou si Alana uvědomila, co udělala. Zadívala se na dlouhé černé copy ležící na podlaze a pak na svůj odraz v okně. Už nebyla Jilly.

Nůž dopadl s kovovým zvukem na zem.

Alana se na sebe stále dívala a přemýšlela, jestli už nezešílela.

Pak přeběhla z kuchyně do ložnice. Tam rychle vytáhla z prádelníku a ze skříně pár věcí a překotně je naházela do kufru. Nezáleželo na tom. Většinu oblečení měla ještě v Los Angeles, nebo na ranči. Nechala si je tam, protože myslela, že stráví týdny s bratrem a s Metry.

Tak se bála návratu na ranč, že z nemocnice zamířila do Portlandu, města, kde nikdy nežila. Doufala, že se tak zbaví nočních můr.

Ale nepomohla si.

Balila a při tom pokukovala po telefonu. Chtěla zavolat Bobovi a říct mu, že změnila svoje rozhodnutí, a pak zavěsit, aby ji nemohl přemlouvat.

Ale vždy, když sáhla po sluchátku, pomyslela na Rafaela Wintera a na svůj sen. Vzpomínky na něho uchovávala v srdci jako vzácný talisman. Pomáhaly jí překonávat děs z jiných vzpomínek.

Největší radost a největší hrůza jejího života se odehrála v Broken Mountain. Možná by se mohly vzájemně vyrušit a nechat ji konečně žít novým klidným životem. Neutrálním a vyrovnaným.

Neměla by žádné vzpomínky, ani na muže, kterého milovala, ani na manžela, kterého nemilovala. Žádné vzpomínky na milence, který zemřel a pak se vrátil do života, a na manžela, který zemřel a už se nikdy nevrátí.

Raf, který za ní chodil v krásných snech.

Jack, kterého viděla v nočních můrách.

Když Alana zvedla sluchátko, vyřukala číslo kadeřnického salónu a objednala se. Tahle drobná běžná záležitost ji docela uklidnila.

Když mířila na letiště, cítila se už úplně klidná. Dnes večer bude doma. Jestli ji noční můra bude pronásledovat i tam, bude alespoň v bezpečí známých chodeb a pokojů, které miluje od dětství. Raději tam než v neznámém pronajatém bytě.

S touhle myšlenkou vyhledala let do Wyomingu. Když jí stevard nabídl noviny, automaticky je přijala. Prohlížela jednotlivé stránky, až jí padl zrak na titulky: *Poslední píseň Jacka a Jilly*.

Žaludek se jí stáhl. Věděla, že si musí článek přečíst. Přečetla už všechno, co bylo napsáno o Jackově smrti, dokonce i bulvární nevkusnosti okrajových deníků. Tento článek si přečte taky, protože si nemůže pomoci.

Jack zemřel před měsícem. Před měsícem se v Alanině paměti objevila šestidenní mezera. Doufala, že někdo někde bude vědět o Jackově smrti víc než ona. Třeba nějaké slovo nebo fráze v článku spustí v její mysli vzpomínky na těch prokletých šest dní a osvobodí ji od nočních můr.

Nebojí přivodit ještě horší stav mysli.

Alana občas myslela i na tuhle možnost. Doktor Gene ji upozornil, že mohla prožít hrůzu, kterou si ani nedovede představit, *ani v těch hrozných snech*.

Amnézie se může projevit různě. Jako dar laskavého boha. Reflex pro přežití. Fontána hrůzy. Ve všech těchto podobách, nebo v žádné z nich. Ale vždy ji doprovází strach, skrytý ve stínech a čekající na noc.

Doktor Gene měl možná pravdu. Asi by bylo lepší, kdyby si na nic nevzpomněla.

Alana netrpělivě zahнала nevíтанou myšlenku. Nic nemůže být horší než nedůvěra ve vlastní mysl, odvahu a psychické zdraví.

Alana byla vždycky silná, protože po smrti matky musela v každé situaci vědět, co je třeba udělat, a taky to dělala. Pak zemřel Raf, a to Alanu zničilo.

Po jeho smrti byla smyslem jejího života jen hudba. S hudbou si přivolávala zářivé sny plné tepla, lásky a smíchu. Mohla o tom jen zpívat, nikoli mluvit.

Prostřednictvím písní Alana přežila Rafovou smrt.

Udělá, co musí. V minulosti to už dokázala. Nějak se jí to zas podaří. Přežije.

Pečlivě přeložila noviny a začala číst.

V první části článku byla obsažena kritika jejich posledního alba, které nedávno vyšlo. V další části se autor stručně zmiňoval o základních faktech Jackovy smrti.

Před měsícem se vydali manželé Jack a Jilly Reevesovi na výlet na venkov, do Wyomingu. Chytila je zimní bouře. Manželé se snažili zachránit, ale podařilo se to

jen Jilly. Jack našel v horách smrt. Jilly se nějak povedlo dostat se dolů se zlomeným kotníkem. Schovala se v rybářské chatě a zatelegrafovala o pomoc.

Vyčerpáním skoro zemřela. Její zážitek byl natolik traumatický, že si vůbec nevzpomíná, jak vyvázla z horské vánice.

Lékař konstatoval, že jde o hysterickou amnézii, způsobenou manželovou nešťastnou smrtí. Šerif Mitchell souhlasil, protože pitva mrtvého prokázala zlomený vaz následkem pádu z výšky.

Neštěstí.

Nic nového. Nic neočekávaného. Nic, co by v ní probudilo naději na vzpomínku. Ale přesto si Alana přečetla článek ještě jednou. Hledala klíč ke své amnézii.

Nenašla ho. Nepřekvapilo ji to, ani nezklamalo.

Když letadlo začalo klesat, Alana se napřímila a nervózně si prohrábla vlasy. Měla zvláštní pocit lehkosti, protože ji už netížily těžké copy. Kadeřnice změnila její prapodivnou kreaci vzniklou odstřižením copů v pěkný účes, který zdůrazňoval něžné rysy jejího obličeje. Výsledek byl překvapivý – černé, hedvábně lesklé kudrny rámovaly inteligentní tvář poznamenanou ztrátou a prožitou hrůzou.

Malý obchodní letoun jemně dosedl na zem. Před Alanou vystupovalo pár nedočkavých rybářů, kteří už dopředu uzavírali sázky na první a na největší úlovek.

Alana váhavě vstala a vykročila k východu. Pomalu prošla úzkou uličkou. Než sestoupila po kovovém schodišti, vyjely ze zavazadlového prostoru kufry cestujících. Svůj lehký kufřík našla hned u paty schodů. Zvedla ho a zamířila k malé budově, která byla jedinou známkou obydlí na míle daleko.

Letadlo za ní nastartovalo. Pomalu se pohnulo směrem k začátku ranveje, pak pilot přidal rychlost a za chvíli se už stroj vznášel k čisté a jasné obloze.

Alana docházela k budově a nad hlavou slyšela jeho burácení. Položila kufřík a vzhledla. Letadlo právě zatahovalo podvozek. Stoupalo strmě a vypadalo jako stříbrný pták letící svobodně, kam se mu zachce. Alana poslouchala jeho zvuk, až se jí zcela ztratil a z letounu zbyla jen malá stříbřitá skvrna mizející na nebi mezi majestátnými horami kolem Wind River a Green River.

Na chvíli zavřela oči. Zvrátila hlavu dozadu a snažila se zachytit na tváři překvapivě teplé paprsky zářijového wyominského slunce. Vzduch byl prosycen vůněmi země a rostlin. Zvlášť voněl pelyněk. Nebyla to ta zakrnělá rostlinka z jihozápadních pouští, ale silný vysokohorský levandulově šedý pelyněk, který jí sahal až po temeno hlavy.

Svěží vítr sem vanul z žulových vrcholů a přinášel sladký příslib modrozelených řek, líně se vinoucích mezi kamenitými břehy, věčně zelených jehličnatých

velikánů, tyčících se k letnímu měsíci, a kojotů vyjících ze skalisek v harmonii starší, než je lidstvo.

Domov.

Alana se zhluboka nadechla. Pociťovala strach a radost zároveň. Najednou za sebou uslyšela kroky. Někdo se k ní blížil po cementovém povrchu letiště. Rychle se otočila a srdce se jí prudce rozbušilo. Od událostí v Broken Mountain se obávala každého, kdo se k ní přibližoval, aniž ho viděla.

K Alane přicházel muž. Slunce měl v zádech, takže viděla jen černou siluetu.

Jak se k ní přibližoval, stával se trojrozměrným. Byl o hlavu větší než Alana. Pohyboval se lehce jako horal, který strávil spoustu času turistikou a jízdou v koňském sedle. Měl vybledlé džínsy a jezdecké boty. Jeho košile se modrala jako obloha.

Široký stetson zakrýval jeho husté hnědé vlasy. Oči měly barvu zlaté whisky a pod knírkem se táhla pevná linka rozhodných rtů.

Alana vyjekla a zavřela oči. Srdce jí divoce tlouklo, ale jeho rytmus ji spíš oslaboval, než aby jí dodával sílu. Myslela si, že má halucinace.

Bouřka a chlad, hrůza, pád...

„Alano,“ oslovil ji muž.

Jeho hluboký hlas zněl něžně. Jako by na ni sáhla nehmotná jemná ruka.

„Rafaeli?“ Alana prudce vydechla. Bála se otevřít oči, mučila ji naděje i noční můra. „Ach, Rafe, jsi to opravdu ty?“



RAF CHYTIL ALANU ZA PAŽI, aby jí poskytl oporu. Teprve v tu chvíli si Alana uvědomila, že se zapotácěla. Jeho teplo a síla na ni zapůsobily jako náraz. Na okamžik se o něho opřela.

Pak si uvědomila, že se jí dotýká, že ji *drží*, a vytrhla se mu. Od Brokem Mountain se bála každého dotyku.

„Jsem to opravdu já, Alano,“ promluvil Raf a pronikavě na ni hleděl. „Rafaeli...“ Alanin hlas se zlomil pod náparem emocí. Natáhla prsty, jako by se ho chtěla dotknout, ale nesáhla na něho. S velkým vypětím, které hraničilo téměř s bolestí, potlačovala spoustu citu, který jí svíral hrdlo. Mučila ji konfliktní nevyhnutelnost jejího dalšího počínání.

Běžet k němu. Utéct od jeho mužského ega. Chtít, aby ji držel. Nechtít, aby ji držel muž. Milovat ho. Necítit nic, protože její bezpečnost je zaručena jedině otupělostí.

Vzpomenout si, jaké to je, být milována. Zapomenout, zapomenout na všechno a nechat amnézii, ať se jí rozleze v mysli jako černá tma.

„Proč jsi tady?“ zeptala se Alana podrážděně.

„Přišel jsem pro tebe. Odvezu tě domů.“

Tahle slova Alanu ničila.

Zavřela oči a bojovala, aby získala sebeovládání. Byla to chyba, že sem přijela. Chtěla sen o lásce, který by vytěsnil noční můru. A najednou je tady živý Raf, nikoli sen.

A to je strašné.

Alana sebrala poslední zbytky sebekontroly, Raf ji stále velmi napjatě pozoroval. Když promluvil, zněl jeho hlas věčně a klidně.

„Raději bychom měli jít,“ vyzval ji.

Sehnul se pro Alanin kufřík. Napřímil se a s lehkostí horské pumy vykročil k džípu, zaparkovanému pár desítek metrů od nich.

Alana se na něho jen dívala. Ruku měla položenou na límci hedvábné košile. Znovu se nadechla, protože stále cítila na paži teplo Rafovy ruky, kterou jí poskytl oporu. Jen to. Opora. Pomoc. Nemá se čeho bát.

Nebo ano?

Alana stála, neschopna pohybu, a sledovala, jak se k ní Raf vrací. Slunce pozdního odpoledne ozařovalo jeho silnou spodní čelist a nechalo jeho oči zářit jako jantar. Když se otočil, košile se na něm napjala a zdůraznila mužnou sílu jeho paží a hrudi. Džínsy obepínaly jeho svalnaté nohy a jejich obrys vypadal jako modrý stín, pohybuující se zároveň s ním.

Alana zavřela oči. Ale stále před sebou viděla Rafa. Vypaloval se jí do vědomí s naléhavostí, která by ji šokovala, kdyby měla ještě místo na nové emoce. Ale to neměla.

Zůstala u okamžiku, kdy se k ní otočil a zadíval se na ni zářícíma jantarovými očima s mírným úsměvem ve tváři.

Byl to Raf. Mužný. Tak strašně mužný. Na to zapomněla i ve svých snech.

Raf chvíli zaváhal, jako by se chtěl vrátit až k Alane a přistoupit těsně k ní. Ale nepohnul se. Prostě ji jen pozoroval očima barvy whisky. Byly něžné a inteligentní a pomaluji pohlcovaly jako píseň.

„To je v pořádku, Alano.“ Rafův hlas byl něžný stejně jako jeho úsměv. „Odvezu tě domů.“

Ta slova se rozezněla ozvěnou v Alanině mysli a prostoupila ji příjemným pocitem. Chladno, vítr, sních, strach a křik deroucí se jí z hrdla. Bolest a hrůza a pak...

To je v pořádku, květinko. Odvezu tě domů.

Ta slova už někdy slyšela a ještě další, jiná, neuvěřitelná slova, sen a noční můra.

Aniž by si toho byla vědoma, Alana se viditelně zapotácěla, chycena v pasti hrůzy a naděje.

„Co?“ zeptala se bezhlesně. Srdce jí stále rychle bilo. „Co jsi říkal?“

Raf ji pozoroval s téměř hmatatelnou pozorností.

„Říkal jsem, že tě odvezu domů.“

Čekal, ale Alana se na něho jen dívala rozšířenými očima. Jeho výraz se trochu změnil.

„Bob mi vyhrožoval, že pokud tě nepřivezu do té doby, než Merry půjde spát, napráská mi. A protože ona je schopna usnout mezi kávou a dezertem,“ dodal, „měli bychom si pospíšet.“

Alana se na něho dívala trochu šíleným pohledem.

„To jsi předtím neříkal.“ Promluvila velmi tiše a napjatě. Oči měla vyhaslé, jako by byla slepá.

„Před tím?“ zeptal se naléhavě Raf. „Před čím, Alano?“

Byla tma, temná tma, kolem byl černý led, něco ji táhlo dolů, ona křičela a snažila se běžet, ale nemohla se hnout, protože byla zmrzlá a kolem bylo tak zima.

Alana se zachvěla. Obličej měla úplně bledý, noční sen z ní vysával všechn život, protože přícházel čím dál častěji, pronásledoval ji už i ve dne a ničil možnost jejího uzdravení.

Najednou k ní Raf přistoupil a chytil ji do náruče, do svých silných a teplých paží. Přestože byla v bezpečí, vybuchl v ní strach. Ze všech sil se mu vytrhla.

Pak si uvědomila, že to nemusela dělat. Raf se ji nesnažil zadržet. Reagovala na něco, co se nestalo.

„Já...“ Alana vrhla na Rafa divoký pohled temných očí. „Já nevím... j sem...“

Bezmocně vztáhla ruce. Nevěděla, jak má Rafovi vysvětlit, že ji stále přitahuje, ale ona má strach z doteků. A že chvilkami uniká z přítomnosti.

„Jsi unavená,“ prohlásil klidně Raf, jako by Alaniny reakce byly zcela přirozené. „Byl to dlouhý let. Pojd'. Bob s Merry na tebe čekají a těší se na tebe jako děti na Vánoce.“

Otočil se, vzal kuffík a kráčel k džípu. Než k němu Alana došla, přistoupil k Rafovi nějaký muž, který vystoupil z blazera.

Když se Alana přiblížila k oběma mužům, poznala v příchozím doktora Genea. Usmál se na ni a vztáhl k ní ruce. Alana zaváhala a znovu bojovala s nechutí přijímat něčí doteky. Vadilo jí to i u muže, který se o nijako lékař staral už od dětství a který plakal na pohřbu její matky. Doktor Gene byl skoro členem rodiny.

S veškerou silou vůle vydržela Alana jeho objetí. Doktor mezitím vrhl tázavý pohled na Rafa a ten mu odpověděl krátkým zamítavým zavrtěním hlavou.

„No, to je dobře, že jsi zpátky,“ řekl doktor Gene. Už nekulháš. Jsi pořád stejně hezká, Micko.“

„A vy jste špatný lhář,“ prohlásila Alana.

Ale krátce se usmála, když uslyšela přezdívkou, kterou měla jako dítě. Ale přesto se rychle vymanila z doktorovy náruče. Nemohla si pomoci. Tohle byla nejhorší část jejího nočního děsivého snu a ona nebyla schopna si pomoci.

„Jediné, co na mně bylo vždycky pěkné, je můj hlas,“ odpověděla Alana.

„Nic tě nebolí?“ vyslýchal ji doktor. „Jak je to s chutí k jídlu?“

„Nic mě nebolí,“ řekla Alana nepřítomně a otázku o chuti k jídlu ignorovala.
„Už nepoužívám elastické obinadlo.“

A pak se strachem čekala, jestli se doktor zeptá na její paměť. Nechtěla o tom hovořit před Rafem.

Nechtěla vůbec s nikým mluvit o své paměti.

„Nechala ses ostříhat,“ poznamenal doktor Gene.

Alana si nervózně prohrábla zbytky vlasů, které jí zůstaly z dvou těžkých copů.

„Ano.“ A pak, protože viděla, že doktor očekává nějaké vysvětlení, dodala:
„Dnes. Ustříhla jsem je dnes.“

„Proč?“ zeptal se doktor Gene.

Jeho hlas byl jemný a otázka zbytečná.

„Já...“ Alana se zarazila. „No... chtěla jsem.“

„Ano, ale proč?“ naléhal doktor.

Jeho modré oči byly velmi světlé a velmi pozorné. Dobrácky se dívaly zpod chumáče šedivých vlasů, ježících se nad ošlehaným čelem.

„Ty copy mě... zneklidňovaly,“ hlesla Alana.

Hlas měla napjatý a oči vystrašené.

„Zneklidňovaly? Čím?“ pokračoval v dotazování doktor Gene.

„Stále se mi... zamotávaly do věcí.“ Alana udělala náhlý pohyb rukama, jako by se něčeho lekla. „Já...“

Hrdlo se jí stáhlo a už ze sebe nemohla vypravit ani slovo.

„Alana je unavená,“ vmísil se do hovoru klidným hlasem Raf. „Vezmu ji domů.
Hned. Omluvíte nás, doktore Gene?“

Doktor si s ním vyměnil dlouhý pohled. Pak vzdychl.

„Dobře,“ řekl hlasem, v němž byly patrné známky rozčilení. „Řekněte Bobovi,
že se budu snažit najít si čas na rybaření.“

„Dobře. V táboře v Broken Mountain je pro vás vždycky připravená chata.“

„I teď?“

„Zejména teď,“ odpověděl ironicky Raf. „Možná se neshodneme ve způsobu,
ale máme stejný cíl.“

Alana se podívala z jednoho muže na druhého. „Cíl?“

„Malá rybářská expedice do hor,“ odpověděl jí Raf. „Náš dobrý doktor preferuje
červy a já svoji vlastní návnadu.“

Doktor Gene se krátce zasmál. „Vsaď se, že chytnu víc pstruhů než ty,
Wintere.“

„Já chci hlavně jednoho pstruha. Velmi speciálního.“

Alana by ráda věděla, co tahle výměna názorů mezi muži znamená, ale pak si řekla, že je zbytečně přecitlivělá. Od Broken Mountain žila v samých stínech a výkřicích a viděla všude kolem sebe samá spiknutí.

Doktor Gene se obrátil k Alane. „Jestli něco potřebuješ, Micko, přinesu ti to.“

„Díky. Nepotřebuju nic.“

„Myslím teď hned,“ dodal.

„Já vím,“ promluvila tiše.

Doktor přikývl a vrátil se ke svému blazeru. Pak jim zamával a odjel.

Raf pomohl Alane nastoupit do džípu a sám si sedl za volant. Stále ho tajně pozorovala a srovnávala vzpomínky s realitou.

Raf, kterého teď viděla před sebou, byl starší a víc se ovládal než muž ze vzpomínek. Když se neusmíval, měl ve tváři tvrdý, skoro děsivý výraz. Ale stále se pohyboval s ladností silného predátora, což se jí na něm vždycky líbilo. Hlas měl dál něžný a ruce... ruce měl krásné. Nebylo by snadné je popsat, byly tak silné B rychlé a tak laskavé.

Ale všechny mužské ruce se Alane tak nelíbily. Někde viděla ruce, které rozdávaly hrůzu.

„Dnes máme štěstí,“ začal Raf hovor, zatímco zkušeně l ulil džíp po nerovné cestě, na kterou vyjeli z parkoviště.

„Štěstí?“ zeptala se Alana. Poznala ve svém hlase paniku a nenáviděla se za to.

„Zatím neprší. Posledních pár dní tady pěkně lilo.“

Alana se pokusila zamaskovat zachvění, které jí proběhlo při vzpomínce na blesky a hřmění v horách, uprostřed kluzkého černého ledu.

„Ano,“ přitakala hlubokým hlasem. „Jsem ráda, že není bouřka.“

„Mívala jsi ji ráda,“ řekl Raf tiše.

Alana beze slova vzpomínala na bouřku, která je jednoho zářijového odpoledne chytila na společné projížďce. Schovali se v rybářské chatě. Tam jí sundal mokrý kabát, pak blůzu a potom se mu třáslы ruce, když se jí dotýkal.

Alana zavřela oči a snažila se zapomenout. Myšlenka na to, že by se jí zase takhle dotýkal, v ní probudila touhu – ale také bláznivý strach, sen, noční můru a zase všechno dohromady. Nedokázala to vysvětlit ani tomu rozumět.

Pokud si Raf vzpomněl na to odpoledne, nedal najevo sebemenší známku rozechvění.

„Před týdnem jsme tady měli pěkný mráz,“ pokračoval Raf. „Osiky zežloutly. Ted jejich listy vypadají jako úlomky slunečních paprsků tančící ve větru.“

Rychle se podíval na Alanu a viděl na její tváři známky vnitřního boje.

„Máš ještě ráda osiky, ne?“ zeptal se.

Alana mlčky přikývla. Bála se, že hlas by ji zradil. Horská osika, s bílou kůrou a stříbřitým povlakem na rubu listů, byl odjakživa její nejoblíbenější strom. Na podzim osiky zežloutnou a vypadají jako... *paprsky tančící ve větru*.

Postranní pohled na Rafa ji ujistil, že ji stále bedlivě sleduje.

„Pořád mám ráda osiky,“ odpověděla Alana.

Snažila se, aby její hlas zněl normálně. Přítomnost, nikoli minulost. Minulost znamenala víc, než byla schopna unést. Budoucnost pro ni byla nepředstavitelná. Aspoň jeden den, jedna hodina, minuta.

„Dokonce i v zimě,“ dodala šeptem. „Větve jsou černé a kmeny vypadají jako duchové ve sněhu.“

Raf zrychlil. Sjížděli po úzké černé cestě. Na chvíli se zahleděl na obrovské hřebeny Wind River Mountains, které se vypínaly po jeho levici.

„Brzy už napadne sníh,“ utrousil. „Mráz zahubí hmyz. Pak přijde zase teplo. Pstruzi dostanou pořádný hlad. To znamená, že pro naše hostující rybáře – zelenáče nastanou velice příznivé podmínky.“ Usmál se. „Nikdo není rád, když se mu říká zelenáč.“

„Naši zelenáči?“ zeptala se Alana pomalu a dívala se na Rafa skoro černýma očima.

Slunce pronikalo stínidlem na okně a zesilovalo opálení na Rafově obličeji i tmavou barvu jeho kníru. Oči měl skoro zlaté. V úsměvu odhalil bílé zuby. Ale jeho výraz svědčil o tom, že pouze on zná humornost situace. Odpověděl jí otázkou: „Zmínil se ti Bob o mně?“

„Ne,“ řekla Alana rozzlobeně. „Byl jsi totální překvapení.“ Rafův výraz se změnil.

Alane se na okamžik zdálo, že uviděla na jeho tváři řáblesk bolesti, ale ten okamžitě ustoupil lhostejnému výrazu. Asi se spletla. Je tak citlivá. Reaguje přemrštěně. Ačkoli teď by se Rafa ráda dotkla, aby vymazala okamžik, kdy ho patrně zranila, ale nedokázala se k tomu přinutit.

Myšlenka, že by se ho dotkla, ji neděsila. Ne tak, jako kdyby se jí dotkl on. Na chvíli se zamyslela, proč tomu lak je, ale všechno, co ji napadlo, bylo... nic. Prázdno.

Jako těch šest dní.

„Vypadá to, že to budeme muset překousnout,“ promluvil tiše Raf.

V hlase se mu mísila rezignace s něčím, co připomínalo vztek.

Než mohla Alana promluvit, pokračoval. „Jsme s Bobem partneři.“

„V čem?“

„Máme ranč pro hosty – zelenáče. Nabízíme jim chatky a rybaření v oblasti Lazy W. Na mých pozemcích. Koně a zásoby dodává Bob. On je trenér jezdeckví a já průvodce pro rybáře. Ty budeš vařit. A jestli se ukáže doktor Gene,“ dodal Raf se zvláštním úsměvem, „bude šéfovat červům pro ryby.“

Alana byla tak překvapená, že se nezmohla na slovo. Půjde do hor s Rafaelem Winterem. Do Broken Mounta-in. Sen a noční můra se spojí a vtáhnou ji do ledové vody.

Seděla bez hnutí a nechávala slunce a krajinu bez povšimnutí. Snažila se urovnat si myšlenky.

Nevadí, že mi Bob neřekl o Rafaelu Winterovi, říkala si nešťastně. Kdybych věděla, že má partnera, nechala bych ho, ať z toho Boba vytáhne on. Zvlášť kdybych věděla, že jeho partnerem je Rafael.

Bob měl vědět, že ona teď nemůže čelit přítomnosti, v níž figuruje Raf.

Před rokem jí Bob řekl, že Raf žije. Pak doručil její dopis na Rafův ranč. Vrátil se zpět a neotevřený dopis jí podal do rukou. Na obálce bylo napsáno Rafovým pravidelným písmem slovo *zemřel*.

Bob viděl Alaninu bolest, vztek a zoufalství. A teď ji žádá, ať se zúčastní výpravy do hor s Rafem Winterem, aby znovu došlo ke konfrontaci s minulou láskou a ztrátou. Aby měla noční můry i ve dne.

Alana se zachvěla a pokusila se obrátit myšlenky jiným směrem.

„Alano,“ začal Raf.

Nějak vytušila, že chce mluvit o minulosti, o své smrti a přežití, o ní a o Jackovi a o obálce s nápisem *zemřel*.

Nebyla dost silná na takový rozhovor. Na rozhovor o minulosti. Nechce nic než prožívat přítomnost. Tyhle minuty.

„Bob má hodně společného s Tomem Sawyerem,“ prohodila rychle napjatým hlasem. „Oba se vyhýbají plotům, které je třeba natřít. Ty taky nemáš rád nenatřené ploty.“

Raf váhal. Bylo vidět, že se rozmýšlí, má-li začít o tom, o čem chtěl mluvit. Ale pohled na Alanin bledý obličej ho přesvědčil.

„Ano,“ přitakal. „Bob by nejraději odčaroval trny z růží.“

Alana si oddechla a opřela se do sedadla.

„Jediné, co Bob nejlépe charakterizuje, je příhoda z jeho dětství. Polil slepici džemem a hodil ji mezi klubko štěňat,“ řekla Alana. „Slepice ho pak tak dlouho klovala do rukou, až únavou nemohla zvednout hlavu.“

Raf se rozesmál a jeho smích byl tak sytý jako sluneční světlo rozlévající se krajinou. Alana se k němu bezděčně otočila, stržená jeho veselím a smíchem.

„Tak od toho má Bob tak zjizvené ruce,“ řekl Raf zájímavě se smíchem. „Namluvil mi, že to byly neštovice.“

Alana se usmála, poprvé po dlouhé době. „Tak to bylo, to mi můžeš věřit.“

Podívala se na Rafa a zachytila jeho jantarový pohled. Pak se Raf rychle odvrátil a zadíval se na cestu. Na okamžik se jí zastavilo srdce a pak se jeho činnost zrychlila. Raf ji zase pozoroval.

Ráda by věděla, zda srovnává minulost se současností. A jestli vzpomíná.

„Jak tě Bob přesvědčil, abys za něho natíral plot?“ zeptala se Alana rychle. Chtěla, aby Raf mluvil. Jeho hlas byl tak konejšivý a důvěryhodný, stejně jako jeho smích.

„Snadno. Strašně rád rybařím a hodně času trávím v horách lovením pstruhů. Rekl mi, že bych to mohl mít placené.“

„Ubohá příroda,“ zamumlala Alana.

„Jsem na tom lip než Bob,“ pokračoval Raf a pokrčil ramený. „Nemusím vyplatit dva bratry.“

Alana pomyslela na Davea a Sama, svoje další bratry. Sam pracoval pro velkou společnost, která měla provozovny po celém světě. Dave byl programátorem v Texasu. Ani jeden z nich se nechtěl vrátit na ranč. Stačily jim nahodilé návštěvy. Ze čtyř Burdettových dětí milovali ranč jen ona a Bob.

Ani Jack Reeves neměl rád život na ranči, kde se narodil. Neodešel z Wyomingu dost brzy. Toužil po městských ulicích a aplaudujících davech.

„Jack nenáviděl Wyoming.“

Poděšená Alana uslyšela svoje vlastní slova a uvědomila si, že myslí nahlas. „Je mrtvý,“ dodala. „Já vím.“

Alana se dívala na Rafa.

„Jak...“ začala.

Pak si uvědomila, že Raf to samozřejmě musí vědět. Bob mu to řekl. Jsou přece partneři. Ale kolik toho Bob Rafovi řekl? Ví o její amnézii? Ví o nočních můrách, které ji sužují každou noc? Ví o tom, že se bála, že se zblázní?

Ví Raf, že se v mysli upnula na vzpomínky na něho a že pro ni znamenají životní cestu, která by ji mohla vyvést z děsivých hrůz?

Raf jako by tušil její duševní rozpoložení, tiše dodal: „Jsi hodná, že Bobovi pomůžeš. Není to pro tebe lehké tak brzy po... smrti... tvého manžela.“

Při slově *manžel* se Rafovi trochu zkrivila ústa. Alana pochopila, že její sňatek asi nepřinesl Rafovi zvláštní radost.

Raf vlastně Jacka nikdy neviděl. I přesto, že Jack na Alanu naléhal ještě před Rafovou domnělou smrtí, aby opustila Wyoming a budovala s ním slibnou společnou kariéru.

„Řekl ti Bob, jak Jack zemřel?“

„Ne.“

Rafův hlas zněl tvrdě a přesvědčivě.

Alana se nadechla. Bob zřejmě sdělil Rafovi jen minimum: Jack nedávno zemřel. Nic o její ztrátě paměti a o nočních děsech.

Byla ráda, že mu to řekl.

Vysvětlí se tím její podivné chování. Jack nedávno zemřel. Je vdova.

Když spí, je jako polekané dítě.

Džíp sjel na šterkovou cestu. Tiše a snadno polykal kilometry a hnal se zemí porostlou pelyňkem ke stříbřité řece.

Nikde nebyla žádná značka nebo hranice, která by informovala, že tady začíná oblast ranče Broken Mountain. V kraji nebylo zvykem ohraničovat pozemky rančů, a tak Alanin děd, otec i bratr nechali území ranče otevřené a volně přístupné. Oplotili vždy jen pastviny pro chovné kusy a ostatní dobytek se pásł volně.

Alana se rozhlédla po pastvinách Broken Mountain.

„Přihnal už Bob stáda z hor?“ zeptala se.

„Většinu. Nechává je tam až do konce září. Někdy i déle.“

„Dobře.“

Čím déle nechá Bob dobytek na horských úbočích, tím víc pak ušetří za zimní krmivo. Každý rok jde o totéž riziko. Pokud farmář nechá dobytek na stráních příliš dlouho, mohou ho zimní bouře uvěznit v soutěskách a odsoudit k hladovění. Ale jestli hospodář přizene zvířata brzy, může ho krmivo stát tolik, že se finančně položí.

„Tráva je silná,“ prohodila Alana.

Chtěla udržovat konverzaci na neutrální téma rančer-ství, protože se obávala, že kdyby spolu přestali mluvit, vyrukoval by Raf s otázkami o Jackově smrti a o minulosti. Nebo ještě hůř – o vzdálenější minulosti, kdy jedna chyba úřednického aparátu připravila Alanu o... všechno.

„Vsadím se, že Indián Seep ještě proudí,“ začala Alana. „Seno je asi dobré.“

Raf přikývl.

Alana mapovala temnými očima každý kousek země – vzhled půdy, přítomnost nebo nepřítomnost vody v rozsedlinách, kouřově modročervené plochy kvetoucího pelyňku, znamení divočiny. Její oko vnímalo všechny znaky hovořící o tom, která část půdy je obdělávána a šlechtěna a která naopak zanedbávána.

Zároveň Alana nenápadně sledovala Rafův profd, jeho vlasy, rty, mužný nos a čelisti. Raf byl příliš svalnatý a rozsochatý na to, aby mohl být považován za hezkého. Byl to muž z hor, musel být silný a vytrvalý, tajemný a tichý. Ale dokázal se také srdečně rozesmát. Připomínal řeku líně se vinoucí v plném slunci.

„Jsem jiný než ve tvých vzpomínkách?“ zeptal se tiše. Alana zadržela dech.

„Ne,“ odpověděla. „Ale jsou okamžiky, kdy vzpomínky na tebe nemohu vyhnat ze sna. Znovu tě vidím, jsi blízko, živý...“

Alana se odvrátila. Nemohla snést jeho pohled. Litovala své upřímnosti, ale neměla jinou volbu. Už tak ji dost trápilo, že nemohla dokonale oddělit pravdu od zlého snu. Neměla dost energie na to, aby ještě lhala.

Když vůz objel rameno nízkého hřebene, naklonila se Alana dopředu a pozorně se zadívala do houstnoucího soumraku. Teď se před nimi otevřelo úzké údolí. Na dlouhých nízkých hřebetech kolem se vypínaly jehličnaté stromy. Hřbety dál přecházely ve strmější úbočí a ty se pak měnily ve skalnaté věže, vybíhající do výšin a oděné do věčného ledu.

Alanu však nepřitahovala divoká nádhera vrcholů. Měla oči jen pro údolí. Nikde nezahlédla dobytek.

Opřela se s ulehčeným povzdechem. „Dobře, bratříčku,“ zamumlala.

„Bob je dobrý rančer,“ potvrdil tiše Raf. „Na Broken Mountain není zanedbaný ani čtvereční metr půdy.“

„Já vím. Jen jsem se bála, že...“ Alana zvedla ruce, aby znázornila svoje obavy. „Situace na trhu s hovězím je teď špatná, ceny krmiva jsou vysoké a Bob musí vyplátit Sama a Davea. Bála jsem se, že vsadí na jednu kartu a nechá si víc krav, než uživí jeho pastviny.“

Raf se podíval na Alanu postranním pohledem. Jeho intenzita byla mnohem silnější, než ji Alana znala ze snů.

„Od kdy se lidé ze západního pobřeží zabývají cenami hovězího a množstvím píce spasené z wyomingských pastvin?“ zeptal se.

„Nedělají to. Zajímám se o to jen já.“ Alana se zamračila. „Lidé z měst si myslí, že hovězí roste na táckách z pevné pěny a je i přikryté plastikovou fólií. Něco jako lampióny pěstované ve velkém ve speciálních bedýnkách.“

Raf se znovu zasmál, tentokrát tiše.

Alana ho pozorovala a cítila, jak je jeho smích nakažlivý. Svaly na krku se mu napínaly.

Znovu pocítila to teplo, které z něho vyzařovalo, jako když ji zachytil na letišti. Byl silný. Síla čísla z jeho pohybů, smíchu, z čistě mužných rysů jeho obličeje. () n byl silný a ona ne.

Alana vzdáleně tušila, že by se měla této odlišnosti i ibávat. Ale když se Raf smál, připadal jí jako oheň hořící uprostřed mrazivé sněhové bouře.

Myšlenka na Rafovou blízkost Alanu přitahovala i děsila. Přitažlivosti rozuměla, protože Raf byl jediný muž v jejím životě, kterého milovala. Neměla žádný důvod se ho bát.

A přesto se ho bála.

Raf byl muž a muži ji děsili.

Ten strach ji mátl. Nikdy v životě, ani při nejprudších hádkách s Jackem, nepocítila strach z muže.

Bojím se Rafa proto, že je silný? ptala se Alana v duchu.

Probírala tu myšlenku ze všech stran, jako to dělala v posledních týdnech s mnoha jinými myšlenkami.

Nemůže jít o něco tak jednoduchého, jako je strach z fyzické síly, uvažovala Alana. Jack měřil sto devadesát, liyl silný v ramenou, měl mohutný zátylek a svalnaté nohy. Nikdy nepoužil své síly. Dělal jen to, co bylo nutné, a nic víc.

Jack se narodil s krásným tenorem v hrdle a ten přijal stejně přirozeně jako svoji velikost a sílu a nenáviděl práci na šlechtění svého hlasu, stejně jako neměl rád práci fyzickou.

Alana trvala na zkouškách, každou píseň chtěla pilovat a hledat nejlepší kombinaci frázování a harmonie, která by zvýraznila lyričnost jejich zpěvu. Jack toleroval její „fanatismus“ se stejnou lhostejností, s níž přecházel časté nocování ve špinavých motelích a dlouhé jízdy autem.

Pak se duo Jack a Jilly proslavilo.

Po tom zkoušel Jack nové country písničky jen tak dlouho, než se naučil slova a melodii. Všechno ostatní nechal na Jilly.

Před rokem Alana Jacka opustila a vrátila se na ranč Broken Mountain, aby si promyslela svůj další život a to, jak naloží se smutným manželstvím. Pak pronikly zvěsti o jejich rozchodu do tisku a ceny jejich nahrávek i koncertů šly dolů. Alane zatelefonoval jejich agent a tiše jí sdělil, že by měli pokračovat ve hře na šťastný pár. Sláva je pomíjivá. Temnota je věčná.

Toho odpoledne se Bob vrátil z hor se zprávou, že Raf Winter žije. Alana napsala Rafovi dopis. Zpět dostala odmítnutí, obsažené ve slově *zemřel*.

Plakala tak dlouho, až už necítila nic... Vrátila se do Los Angeles, aby znovu oživila představu perfektního pěveckého páru.

Ale před šesti týdny řekla Jackovi, že hra skončila. Už nedokázala pokračovat. Prosil ji, ať si to ještě rozmyslí, ať si s ním zajede na výpravu do hor, které tak milovala. Tam že se rozhodnou.

„Chyběl ti ranč?“ zeptal se tiše Raf.

Alana slyšela jeho otázku jakoby z velké dálky, jeho hlas jí připadal jako hlas z minulosti, která ji stáhne do hlubiny.

„Chyběl mi víc než... než jsem tušila.“

Byla to pravda. Jako by před tím zavírala oči. Toužila po zelených a stříbrných osikách, ale viděla jen zaprášené palmy. Potřebovala modř horských jezer, ukrytých mezi zalesněnými hřbety staršími než lidstvo, ale pohybovala se po betonových chodnících a asfaltových silnicích zaplněných naleštěnými automobily.

Prahla po tiché Intenzívní zeleni divokých lesů, ale nalézala jen čtverce plstěného trávníku mezi bíle omítnutými domy.

Alanu zachraňoval zpěv. Práce s písněmi. Pocity, které z nich měla, jejich chuť a vůně, to, jak se stávala jejich součástí.

Jack tomu nikdy nerozuměl. Miloval jen potlesk a tvrdé pracoval jen pro popularitu. Alana milovala zpěv, i byla ochotna pracovat až do vyčerpání, aby se s každou písní zcela ztotožnila. „Když jsi raně tak postrádala, proč jsi po Jackově smrti odešla?“

Alana si uvědomila, že tu otázku už kdysi slyšela. Raf se ptal už dvakrát, ale ona mu neodpověděla, protože se utápěla ve svých ponurých myšlenkách.

„Jack tady zemřel,“ zašeptala. „Na Brokem Moun-lain.“

Podívala se vpravo, kde se proti večerní obloze zvedaly hřebeny River Mountains. Vysoko plynoucí mraky stříbřitě zářily nad vrcholky hor a nad vším se klenul indigový soumrak pomalu přecházející do temné noci.

„Musíš mít smutné vzpomínky,“ poznamenal tiše Rafael.

„Ano, myslím, že musím.“

Alana slyšela svoje vlastní slova a teprve po jejich vyřčení si všimla jejich nesmyslnosti. Vzhledla a zachytila Rafův pohled.

Ale on se hned otočil a už se jí na nic neptal.

Jen ji vezl blíž a blíž ke sněhu a ledu, tam, kde zemřel. Jack a kde Jilly ztratila paměť.



NEŽ RAF DOJEL NA ROZCESTÍ a stočil džíp na příjezdovou cestu k domu, padla na kraj tma. Na nebi zářil podzimní měsíc. Obrovský, plochý a tajemný balancoval na okraji světa. Kolem něho i přes něho plynuly v závoji jeho svitu jeden za druhým mohutné mraky.

Hory nebylo vidět, ale Alana cítila jejich černý masiv před sebou. Uklidňovaly ji a zároveň děsily podle toho, lak se jí vybavovaly vzpomínky na dětství nebo na nedávno prožitou hrůzu.

Alana věděla, že z ranče odjela před čtyřmi týdny.

Věděla, že se s Jackem vypravili do hor.

Věděla, že Jack je mrtvý.

Věděla – *ale nevěděla!*

Probudila se v nemocnici, odřená a polámaná. Bolelo ji celé tělo. A měla strach. Každý stín a každý zvuk uváděl její srdce do šíleného rytmu.

Musela použít veškerou vůli k tomu, aby svolila k rozhovoru s doktorem Genem. Snažil se jí jednoduchými slovy vysvětlit, že její strach je normální. Je to přemrštěná reakce člověka, který nikdy předtím nezažil fyzické nebezpečí a neviděl smrt. Za čas se její mysl i tělo vyrovná s přítomností nebezpečí a s blízkostí smrti v každodenním životě. Pak se opět uklidní. Do té doby bude brát tablety, které jí předepíše.

Alana je odmítla. Zнала mnoho muzikantů, kteří byli závislí na drogách. Chemické řešení jejího problému jí nevyhovovalo.

Ale zpočátku prožívala těžké chvíle. Přítomnost doktora Genea ji nervovala a přiváděla k slzám. Nesnesla žádné fyzické projevy lásky, dokonce ani její nejmilejší bratr Bob ji nesměl obejmout. Velmi ho to trápilo a bylo mu to vidět na očích.

Pak, třetího dne po hospitalizaci, se Alana probudila, sbalila si věci a tiše zmizela z nemocnice. Odletěla do Portlandu, do města, které neznala. Nechtěla čekat, až se objeví šerif Mitchell a přiveze z hor Jackovo tělo. Nepřestávala o události přemýšlet, porovnávat a hledat důvody. Chtěla utéct z temné jeskyně své mysli.

Portland byl dost rozlehlý, aby se v něm Alana ztratila. Ale nebyl dost velký na to, aby jí připomínal Los Angeles a život s Jackem. Nad Portlandem se také vypínaly hory, ale v dálce.

Ovšem strach provázel Alanu všude. Nikdy před tím strašným zážitkem se nebála výšek a létání a teď prožívala nepopsatelnou hrůzu, když se letadlo odlepilo od země.

Země se vzdaluje a její tělo se točí, je bez tíže, padá vstříc přibližující se černotě, ažk ní dorazí, bude zbavena života jako list osiky, upadlý od větvičky. Bezmocně se točí nad prázdnotou...

„Všechno je v pořádku, Alano. Jsi v bezpečí. Všechno bude dobré. Vezu tě domů.“

Alana si vzdáleně uvědomovala, že Raf parkuje džíp ni jedné straně cesty. Slyšela jeho konejšivá slova, pi odehnutá soucitem, a cítila, jak jeho teplé ruce svírají její křehovitě spletené prsty. Druhou rukou ji jemně hladil po vlasech. Cítila, že se chvěje, a zoufale tiskla čelisti k sobě, aby se jí z hrdla nevydral zoufalý křik.

Raf stále tiše hovořil, opakoval svá uklidňující slova. Zahřívala Alanu jako sluneční paprsky a odháněla z její mysli temnotu, která ji mučivě svírala.

Alana náhle otočila hlavu a přitiskla tvář k Rafově ruce. Ale když ji Raf chtěl k sobě silněji přitisknout, rychle se mu vytrhla.

„Já...“ Rychle se nadechla. „Omlouvám se. Něco...“ icjí ruce se rychle a zmateně pohybovaly. „Někdy... od Jackovy...“

Alana zavřela oči. Nemohla doufat, že Raf něco pochopí, když neuměla popsat stav své mysli.

„Být svědkem smrti je vždycky těžké,“ řekl tiše Raf. „Čím jsi citlivější, tím je to horší.“

Stále hladil Alanu po vlasech, dotýkal se jí jemně, stejně jako volil jemná slova.

Po chvíli Alana klidněji vydechla. Cítila, že pouta strachu se uvolnila a sklouzla z ní. Otočila se k Rafovi a v očích už neměla předešlou hrůzu.

„Děkuji ti,“ zašeptala prostě.

Raf jí v odpověď něžně přejel rukou po tváři.

Nastartoval džíp a zacouval na úzkou štěrkovou cestu vedoucí k rodinnému domu Burdettových.

Rančerský dům stál na posledním kousku půdy, který se dal popsat jako náhorní rovina. Za domem se země prudce zvedala a strměla k vrcholům, které se v noci dotýkaly hvězd.

Do tmy zářily čtverce oken ranče a soutěžily s jasnými hvězdami, jimiž byla poseta celá obloha. Cestu lemovaly tmavé ploty, oddělující ohrady pro dobytek od pastvin, na nichž odpočívaly klisny a statní býci. Kolem domu se vinula dlážděná cestička.

Sotva Raf zastavil, otevřely se hlavní dveře domu a vyslaly ven proud světla jako bezhlesné pozvání do tepla domova. Na verandě se rozštěkali tři velcí sedaví psi a rozběhli se jim v ústřety.

Raf vystoupil z džípu a zavolal směrem ke psům pár dobromyslných nadávek. Pak je podrbl za ušima, aby se uklidnili. Psi zůstali stát a všichni tři ho sledovali rozšířenými očima. Strkali mu studené čumáky do rukou, dokud se každý z nich nedočkal ještě jednoho poškrábání za uchem. Jejich šedivé kožichy se leskly v měsíčním světle jako tekuté stříbro.

Alana sklouzla ze sedadla džípu s úsměvem na rtech. V uších jí ještě dozníval uvítací štěkot psů. Chladný vánek jí jemně čechl vlasy.

Jeden ze psů najednou zachytil její pach. Vyzrazil z hrdla radostné zakňučení a vrhl se k ní. Alana se automaticky sklonila a poškrábala psa mezi ušima a pak na svalnatém krku. Ten se jí odvděčil několikerým olíznutím rukou drsným jazykem.

„Ty jsi krásný,“ promluvila k němu Alana, obdivující pravidelné křivky mohutného zvířete.

Pes jí láskyplně strčil čumák do ruky, pak zvědavě očichal okolí její kapsy a znovu jí strčil tlamu do ruky.

„Co chceš?“ zeptala se Alana.

„Vamp chce sušenky, které jsi jí dávala, když jsi tady byla naposledy,“ zavolal na ni Bob, který se objevil na verandě. V hlase mu zněl smích a také rezignace.

Alana rychle vzhledla.

„Sušenky?“ zopakovala tázavě.

Podívala se na psa. Fena ji pozorovala a při tom poskakovala v obvyklém nervózním očekávání sladkosti.

„Sušenky,“ potvrdil Bob, došel k Alane a jednu jí podal. „Myslel jsem si, že zapomeň, hm, myslím, že je zapomeň koupit, tak jsem je obstaral sám.“

„Vamp?“ zeptala se Alana.

Podívala se na sušenku. Zírala na ni, jako by ji nikdy ilhív neviděla. Náhleji odhodila.

Pes zareagoval střelbítě, vyskočil a chytil sušenku ještě v letu.

„Vampire,“ řekl Bob a ukázal na psa u Alaniných nohou. „Víš, že přesto, že má dvě řady ostrých zubů, je něžná jako dítě.“

Pohled do Alaniných očí mu napověděl, že sestra si nevzpomíná na okolnosti, které vedly k pojmenování psa zvláštním jménem. Věděl stoprocentně, že jí ten příběh vyprávěl.

„Sakra,“ utrousil Bob.

Pak Alanu objal a zašeptal tak tiše, že jeho slova mohla slyšet jen ona.

„Je mi to líto, holka. Je pro mě moc těžké smířit se s tím vším, co tě potkalo.“

Alana na okamžik ztuhla, když ucítila kolem těla bradový ruce. Pak se přinutila uvolnit. Věděla, že se musí snažit překonávat svoji nechuť k fyzickým kontaktům s lidmi. Pramenem jejího strachu jsou noční můry, konstrukce v jejím vědomí, které nemají nic společného s realitou. Kdyby se vymanila z láskyplného objetí, velmi by tím bratrovi ublížila, stejně jako se jí to podařilo už v nemocnici.

Váhavě opětovala objetí a pak bratra rychle pustila. Ilob jí věnoval starostlivý pohled, ale nijak situaci nekomentoval.

Vtom si všiml jejího účesu.

„Co sis to, propána, udělala s vlasy?“ vyjekl.

„Ostříhala jsem je.“

Alana zavrtěla hlavou, až se jí kudrny zatřásly.

„Proč?“

„Zdálo se mi, že je to dobrý nápad.“

„Ale vždycky jsi mívala dlouhé vlasy.“

Jeho námitka zněla překvapivě dětinsky na stopětade-vadesát centimetrů vysokého triadvacetiletého muže.

„Sem tam se dějí změny, bratříčku,“ odpověděla Alana napjatě.

„Ale ne u tebe, holka,“ oponoval Bob. „Jsi jako hory. Nikdy se nezměníš.“

Alana stála bez pohybu a nevěděla, co na to říct. V té chvíli si poprvé uvědomila, jak silně Bobovi nahrazuje matku, jak je v jeho mysli pevně svázaná s představou bezpečného přístavu v bouři. Nějak se jí podařilo navázat po smrti matky na její láskyplnou péči. Raf také zemřel, ale pak byl naživu. Ale přišel pozdě.

Jako teď. Příliš pozdě. Jak má Bobovi sdělit, že neexistují přístavy, že jsou jen bouře?

„Na něco jsi zapomněl, Bobe,“ ozval se Raf klidně a poněkud velitelsky.

„Na co? Ach. Jasně. Sakra, říkal jsem ti, Rafe, že nejsem...“

„Sestry jsou taky ženy,“ dodal Raf. „Některé dokonce velmi krásné.“

Rafovy jantarové oči při pohledu na Alanu zasvítily. V jeho úsměvu se odrazilo světlo vycházející ze dveří.

Bob pohodil hlavou a zadíval se na Alanu, jako by byla cizí.

„To je věc vkusu,“ odpověděl. „Pro mě je jako kolík od plotu. Mají v Portlandu nějaké jídlo?“

Raf si Alanu tiše prohlédl od ladné křivky krku přes plná ňadra, pak jeho pohled sklouzl k útlému pasu a po oblých bocích klesal dolů podél Alaniných dlouhých nohou.

„Burdette, jsi slepý jako patrona.“

Alana se pod Rafovým zkoumavým pohledem začervenala. Ale taky se usmívala. Říkali jí, že má krásný hlas. Jinak se nepovažovala za zvlášť atraktivní.

S výjimkou chvil, které trávila s Rafem. Když se na ni Ji val takhle a na tváři měl úsměv.

„Myslím, že ti to Raf vysvětlil, bratříčku,“ prohlásila Alana a byla ráda, že slova jí lehce splynula ze rtů. Usmála se na Rafa. „Vsadím se, že jezdiš na bílém koni I zachraňuješ mladé dívky z nebezpečí.“

Rafův výraz se změnil. Pozoroval Alanu, jako by jí chtěl něco říct...

Ale pak se odvrátil a Alana měla pocit, že se jí to jen zdálo.

„Špatně, holka,“ vyhrkl triumfálně Bob, který už tahal /e zadního prostoru džípu Alanin kufr. „Kůň, na kterém Kaf jezdí, je posetý skvrnami jako jeho minulost.“

Alana se podívala z Boba na Rafa, protože nevěděla, co ta slova znamenají.

Co dělal Raf předtím, než ho prohlásili za mrtvého?

„Bobe, měl bys držet jazyk za uzdě,“ napomenul mladíka Raf.

Řekl to s mírným úsměvem. Hlas měl klidný.

Bob sebou trhnul. „Zase jsem se nechal unést, promiň. Neumím dobře zapomínat.“ Pak se omluvně zadíval na Alanu.

Ta vzdychla. „Neuměl udržet ani vánoční tajemství, že?“

„Máš pravdu,“ souhlasil vesele Bob. „Ani jednou. Sotva jsem se něco dozvěděl, hned to šlo ven.“

Raf vydal zvuk, který svědčil o jeho pobavenosti i znechucení.

„Jsou chvíle, kdy nemůžu uvěřit, že jsi Samův bratr,“ dodal suše.

Alana rychle střelila pohledem po Rafovi. Něco v jeho hlase jí prozradilo, že mluvil se Samem nedávno.

„Viděl jsi Sama? Myslím teď někdy?“ zaútočila na něho.

Když se Bob nadechl, Raf na něho vrhl varovný pohled.

„Potkali jsme se ve střední Americe,“ odpověděl Raf. „Sam se tam zabýval nějakými vrty. Ale to už je nějaký pátek.“

Alana svěsila koutky.

„Taky jsem ho dlouho neviděla,“ prohlásila. „Naposledy před lety, když jsem měla koncert na Floridě.“

„Je už takový,“ rozumoval Bob. „Jednou je tady a podruhé tam.“

„Cože?“ zeptala se Alana.

„A tě pic!“ dodal Bob na vysvětlenou.

Boba přerušil Merryin hlas, který svolával kletby na manželovu hlavu. Nechal ji usnout, když měla přijet Alana!

„Miláčku,“ ozval se Bob, popadl Alanin kufr a rozběhl se ke schodům. „Opatrně!“

Psi běželi Bobovi v patách, ňafali a radostně kňučeli. Alana se neubránila smíchu, když viděla, jak Bob uchvátil Merry do náruče a vydal se s ní přes trávník, opět pronásledován psi smečkou. Merry se také smála a její obličej zářil na pozadí Bobova opáleného krku.

Raf si založil ruce v bok, zaklonil hlavu a taky vypukl ve smích. Pak se otočil k Alane a podal jí ruku.

„Vítej na ranči Broken Mountain,“ řekl. „Na ranči pro zelenáče,“ dodal vážně. „Očekává tě tady klid a mír. Tak se praví v brožuře.“

„To doufám,“ zamumlala Alana.

S úsměvem položila lehce ruku na Rafovu a vstřebávala teplý povrch jeho dlaně, když se jeho prsty zaklesly do jejích. Tento dotek v ní opět probudil příjemné pocity, ale i strach. Ale sekundu před tím, než ucukla, ji Raf pustil a sehnul se pro kufr, který tady nechal Bob. Alana šla stále napřed a otevřela dveře Rafovi i Bobovi nesoucímu Merry.

Psi se zastavili před prahem a tiše prosebně kňučeli. Vlčí oči jim planuly nadějí a očekáváním.

Alana se podívala na Boba.

„Ne,“ řekl pevně. „Žádné výmysly se nepovolují.“

„Ani Vamp?“ zaprosila Alana.

„Holka,“ promluvil přísně Bob. „Už minule jsem ti i říkal, že nechci, aby Merry náhodou klopýtla přes jejich...“

Bob se najednou zarazil. Příliš pozdě si uvědomil, že Alana si na svůj pobyt na ranči nepamatuje.

„Promiň,“ omluvila se upjatě Alana a zavřela dveře. „Zapomněla jsem.“

„Já taky. *Kruci.*“

Bob ponořil prsty do jejích bohatých černých kudrn gestem, které se naučil od otce.

„Ach, Alano,“ povzdychla si tiše Merry. Obličej měla oslzený lítostí, když pohlédla na švagrovou. „Bob ti nechtěl ublížit.“

„Já vím.“

Alana zavřela oči a rozpojila si ruce.

„Kam ti mám dát kufr?“ zeptal se Raf do ticha.

Jeho hlas zněl věčně, jako by nevnímal emoce kroužít i kolem Alany. Ale ona věděla, že je vnímá. Od té doby, co se setkali na letišti, si byla každým okamžikem jistější, že šíje vědom všeho kolem ní.

„Alana spí nahoře ve východním pokoji,“ řekla Merry, stále ještě v Bobových pažích. „Pusť mě, ty lose americký. Nohy mám v pořádku.“

„Nevadí,“ promluvil Raf. „Vím, kde je ten pokoj. Nechoď zbytečně po schodech, když nemusíš.“

„Ty taky ne!“ Merry vyvrátila modré oči v sloup a v zoufalství odhodila pramen svých dlouhých blond vlasů. „Proč ne já, bože? Proč žiju mezi muži, kteří považují těhotenství za něco, jako je komplikovaná zlomenina nohy?“

Raf se krákoravě zasmál a pozoroval, jak se drobná Merry snaží vymanit z manželských silných paží.

„Užij si to, Merry,“ broukl. „Počkej, až přijde čas a nastane tanec kolem malého, Bob si způsobí komplikovanou zlomeninu paže.“

„Pomluvy,“ zamumlal Bob k Merry a přitulil se k ní. „Nevěř mu ani slovo.“

„Ale věř,“ přidala se Alana. „Vždycky, když došlo na špinavou práci, krmení zvířat a podobně, tak se vypařil.“

„Hej, to není fér,“ protestoval Bob a zatvářil se ublíženě.

„Není to fér, nebo to není pravda?“ zeptala se ironicky Alana.

„Od té doby, co mě poklovala ta masožravá slepice, jsem už vyrostl.“

„Neštovice,“ zvolal Raf a pak rychle zmizel na schodech. Za chvíli se vynořil nahoře. „Pamatuješ?“

Bob zařval: „Jsi horší než Sam, když dojde na staré a nicotné záležitosti. Máš paměť jako ocelovou past. Ale to není legrace.“

Alana si pomyslela, jak by bylo nádherné mít hlavu, která si všechno pamatuje a nezapomíná. Kdyby věděla všechno o těch šesti dnech, noční můry by vyprchaly.

Nebo by se v ní usadily a provázely by ji po zbytek jejích dnů.

Možná měl pravdu doktor Gene. Možná nebyla připravená přijmout, co se seběhlo, aspoň ne všechno, každý strašlivý detail.

Vyška, led, padám...

„Vypadáš unaveně, holka,“ ozval se Bob.

Postavil Merry na nohy a láskyplně pozoroval, jak zívá. Pak jim zamávala na dobrou noc a vydala se do ložnice v přízemí. Bob se otočil k Alane.

„Chtěla bys jít spát?“ zeptal se. Bob čekal, ale nedostal žádnou odpověď.

„Holka?“

Alana se vytrhla z myšlenek. Ruku měla na krku, jako by chtěla zadržet výkřik.

„Holka, co je s tebou? Vzpomínáš si na něco?“

Alana se přinutila ke klidu, když na ni sáhla velká Bobova ruka.
„Ne,“ řekla a slyšela vlastní drsný hlas jako ve snu. „Snažím se, ale nic si nepamatuju.“

„Kdy se ti zastavila paměť?“ zeptal se váhavě Bob.

„V Kalifornii. Když jsem se chystala sem.“

„A na co si pamatuješ?“

„Jak jsem se probudila v nemocnici.“

„Šest dní.“

„Dobře počítáš, brácho,“ odpověděla Alana ironicky. Pak dodala: „Je mi to líto. Je to tak... není to snadné. Nevím, proč jsem zapomněla, a trochu se... bojím.“

Bob poplácal Alanu po rameni. Nevěděl, jak by měl sestře vrátit její klid. Ona mu ho vždycky dovedla dát.

„Mám tě rád, sestřičko.“

Alane vstoupily do očí slzy. Podívala se do bratrova obličeje, který znala stejně dobře jako svůj. Podobný, ale přesto odlišný. Bob je teď muž, ale v jejích vzpomínkách je pořád chlapcem.

„Díky,“ zašeptala. „Mám tě taky moc ráda.“

Bob se plaše usmál a stiskl Alane rameno. Jeho obličejem přeběhl mrak, protože ucítil, že se zachvěla.

„Jsi skoro tak malá jako Merry,“ řekl překvapeně.

Alana se musela zasmát. „Jsem o sedm centimetrů vyšší.“

Bob mávl rukou.

„Tak jsem to nemyslel,“ broukl. „Vždycky jsem měl za to, že jsi... větší. Víš. Fyzicky.“

„A já jsem si tě vždycky představovala menšího. Asi teď máme nové myšlení.“

„Jo, asi jo.“ Bob zabořil silné prsty do jejích vlasů. „Od té doby, co je Merry těhotná, jsem hodně přemýšlel. Je to strašidelné. A je to fantastické.“

Alana se usmála, ačkoli se jí chvěly rty.

„Budeš dobrý otec, Bobe. Stejně jako jsi dobrý rančer.“

Bobovy oči se mírně rozšířily překvapením. „Myslíš to vážně, holka? I to, že jsem dobrý rančer?“

„Umíš dobře hospodařit se zemí. Je to vidět. Raf si to myslí taky.“

Bob se potěšeně usmál. „Mám od vás obou jedničky, co? To pro mě hodně znamená. Víím, jak moc miluješ náš ranč. A Raf je tvrdák, udělal na Lazy W zázraky. Od té doby, co jeho táta dostal infarkt, to tam šlo od desítky k pěti.“

„Jak dlouho žije Raf na Lazy W?“

Bob se na ni podíval provinile. Zřejmě si vzpomněl na chvíli, kdy Alana přijela na návštěvu a on jí sdělil, že Raf Winter žije.

„Bobe?“ dožadovala se odpovědi Alana.

„Několik let.“

„Celou tu dobu?“ zeptala se Alana.

Kdysi, když Rafa milovala a byla s ním zasnoubená, musel pracovně podnikat dlouhé cesty do neočekávaných míst.

„Hodně cestoval,“ dodala.

„Ano. Před čtyřmi lety byl... hm, měl nějakou nehodu. A zemřel mu otec. Raf zůstal na Lazy W. Žije tam od té doby. Myslím, že už tady zůstane. Pokud se zase někde v zámoří něco nestane nebo pokud se Sam nenamočí do dalších nesnází a nebude Rafa potřebovat, aby ho vytáhl z bryndy.“

„Sam? Trable? Jak to? A co s tím má společného Lir?“

Bob se ironicky zasmál. „Holka, Raf.“

„Přinesl Samovi kartáček na zuby,“ prohlásil Raf, přicházející ze schodů.

Alana vzhlédla. Raf se jí proti bílé zdi zdál mohutný, ruce měl v kapsách, košili napnutou na mohutných svalech. Bylo vidět, že je rozčilený.

Bob tiše zaklel.

„Varoval jsem tě, Rafe,“ oslovil přítele. „Nejsem dobrý v...“

„Burdette.“ Rafův hlas zněl drsnou autoritou. „Zavři klapačku. Jestli neudržíš jazyk za zuby, bav se jen o počasí.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Alana se dívala z Boba na Rafa. Ačkoli její bratr byl o něco vyšší a o trochu těžší než Raf, teď se to nezdálo.

„Přichází bouřka,“ promluvil nakonec Bob. „Do půlnoci bude v horách pěkná mela a pršet bude až do svítání. Myslím, že s východem slunce se to protrhá. Přes Rocki-cs proniká část studené fronty. Ted, když dovolíte, myslím, že ty dva zelenáče vytáhnou z postele před úsvitem a připravím věci pro ubytování v chatách.“

„Jo,“ řekl Raf, „to je dobrý nápad. Myslíš, že dokážeš být zticha celou tu dobu, co pojedíš k chatám u Five

1 „akes?“

„Nevíš, že jsem rychlý jezdec?“ zasmál se srdečně Bob na znamení, že Rafovi odpouští.

„Který měl neštovice,“ zaryl do něho Raf, ale taky se usmál.

„Ted jsi na to kápl,“ pochválil ho Bob. „Nech si to na ráno. Já se budu cvičit v kousání do jazyka. Ale jen chvíli.“

„To ti schvaluju.“

„Jo. Jde to oběma způsoby, Wintere. Nezapomeň. D obrou noc.“

Pod clonou humoru bylo v Bobových slovech ještě něco vážného.

Alana to zachytila a ráda by věděla, zda to slyšel i Raf.

V duchu se divila, proč se Bob, který byl normálně lehkomyslný, spoléhá na Rafa Wintera.



RAF OTOČIL HLAVU A ZAMUMLAL NĚCO OSTRÉHO.

Bob už zmizel. Ale když se Raf zadíval na Alanu, už se řase usmíval.

„Jak jsi to s nimi mohla vydržet?“ zeptal se. „Sam s Bobem pohromadě. Pane bože. A k nim ještě Dave. To je hrůza.“

„Co myslel Bob, když mluvil o tvé skvrnité minulosti?“ zaútočila Alana.

„Nepříjemnou práci,“ odpověděl ledabyle Raf. „Moc testování. Pamatuješ?“

„A co Samovy trable?“

„Už je nemá.“

„Ale měl je?“ Alana byla neoblomná. „Každý má někdy problémy.“ Alana netrpělivě vzdychla. „Nesmím se zeptat ani na ty zelenáče?“ Raf zúžil oči do malých štěrbin. „Jistěže smíš,“ odpověděl. „Ptej se.“

„A dostanu odpovědi?“

„Ted už chápu, jak jsi vydržela se svými bratry.“ Raf se usmál. „Jsi tvrdohlavá.“

„Spíš bych řekla, že důsledná.“

„Dobře, důsledná.“

Alana viděla Rafův lhostejný výraz, který nedokázal skrýt inteligenci a humor.

Zapomněla na nezodpovězené otázky. Raf si sundal klobouk a odkryl svoje husté tmavé vlasy. Jsou sytě tmavohnědé, překvapivě zlatě se lesknou, jsou čisté a pevné. Je hladce oholený, musel se holit těsně předtím, než se pro ni vydal na letiště.

V otevřené rozhalence jeho košile viděla Alana tmavé ochlupení, tmavší než vlasy nebo knír a také kudrnatější. Sklouzla pohledem zpět na Rafovo čelo, protože si zrovna prsty prohrábl vlasy.

Je to vzpomínka ze sna? ptala se Alana v duchu, nebo jsem kdysi opravdu cítila jeho vlasy mezi prsty?

„Na co myslíš?“ zeptal se Raf klidně.

Alana reflexivně zareagovala na jeho věcný tón a odpověděla, aniž by si uvědomila, že něco odhalí.

„Na tvoje vlasy,“ hlesla. „Jsou jako zimní srst norků...?“

„Chceš to zjistit?“

„Cože?“

„Jestli mám vlasy jako srst norka.“

Raf o tom mluvil tak lehce, jako by to byla ta nej-obyčejnější věc na světě.

„Nedělej si starosti,“ dodal tiše. „Vůbec se tě nedotknu. Víím, že to nechceš.“

Jeho hlas byl hluboký a konejšivý, jako před několika hodinami v džípu, když ji uklidňoval před jejími představami.

„Pojd ke mně a dotkni se jich,“ vyzval ji. „Slibuji, že budu stát bez hnutí. Se mnou jsi v bezpečí, Alano.“

Vždycky. Jsem muž, který pro tebe přišel, aby tě přivedl domů.“

Alana se podívala do Rafových jantarových očí a zachytila jeho mírný úsměv. Ruce měl stále v kapsách a stál klidně a uvolněně. Svým postojem dával Alane najevo, že chápe její strach z doteků.

„Jak to víš?“ zeptala se Alana chvějícím se hlasem.

„Že nechceš, aby se tě lidi dotýkali?“

„Ano.“

„Pokaždé, když jsem to udělal, jako bys zmrzla. Je to výmluvnější než slova.“

Alana byla zaskočena emocí, která se skrývala pod Rafovým zdánlivým klidem.

Poslal mi zpět můj dopis, neotevřený, vzpomněla si Alana. Ale snil o mně taky? Trápí ho můj chlad, krvácí mu srdce, tak jako krvácelo tenkrát mně?

Znovu vyvolaný žal Alanou otřásl.

Stalo se to dávno, napomenula se přísně. Ted žiji v přítomnosti. Dnes mi Raf prokazuje jen laskavosti a já jsem mu ublížila.

Alana by ráda skončila v jeho náruči, což by je oba uklidnilo, ale sotva na to pomyslela, její tělo se napjalo.

„Není to nic osobního,“ obhajovala se přiškrceným hlasem.

„Víš jistě, že jsem to nezavinil já?“

Alana se na něho podívala. Oči měl jasné jako horský pramen. V duhovce se mu mísily záblesky zlata a topasu s jantarovou hnědí a kontrastovaly s černou panenkou. Pozoroval ji s podivnou intenzitou.

„Jsem si jista,“ odpověděla Alana a vzdychla. „Zcela jista.“

„Tak čím to je?“ zeptal se mírně Raf. „Já... já nevím. Od té doby, co Jack zemřel, nesnesu, když se mě někdo dotkne.“

„A ty se ráda dotýkáš lidí?“

„Já...“

Alana se zarazila a na obličeji se jí objevil zmatený výraz.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela,“ hlesla. Raf čekal a díval se na ni.

Alana ho pozorovala a vstřebávala do sebe jeho klid a sebeovládání, sledovala pomalý puls jeho krční tepny, svaly ramenou a hrudi, jeho klidný dech.

Pomalou se k němu přiblížila. Sklonil se, aby se ho snadněji mohla dotknout. Její prsty mu lehce přejely po vlasech, chvilku zaváhaly a pak se rychle odtáhly.

„Takže?“ Raf se napřímil a usmál se. „Mohl by si ze mě někdo udělat prima kožich?“

Alana se rozesmála, ale byla trochu zadýchaná.

„Nevím. Bylo to moc krátké.“

„Tak to zkus ještě jednou,“ nabídl se Raf.

Alana vystoupila o jeden schod výš. Tentokrát její ruka spočinula na Rafových vlasech klidněji a déle. Její prsty jimi pomalu projely. S plachým úsměvem zvedla ruku.

„Lepší,“ prohlásil Raf. „Ale měla by sis vzít pár lekcí u profesionálního kožešníka.“ Alana překvapeně vyjekla.

„Profesionálové třou kožešinu dlaněmi a konečky prstů,“ vysvětlil jí.

Pohled mu sjel z Alaniných úst k jejím černým vlasům.

„Taky na kožešinu foukají,“ dodal, „zkoušejí její měkkost rty, čichají k ní a pak si ji jemně otírají o pleť.“

Alana zadržela dech. Projel jí záchvěv touhy, aby se jí někdo také tak dotýkal. Rafael Winter.

„Opravdu takhle postupují?“ zeptala se.

„Já nevím,“ přiznal Rafael sametovým hlasem a usmál se na ni. „Ale já bych to tak dělal s tebou, kdybys měla srst a já byl kožešník.“

ačkoli se Raf nepřiblížil ani o centimetr, Alana měla ii ii<dnou pocit, že ji obkličuje vřelými pocity, které jí pronikají.

Najednou se jí vynořily vzpomínky na doby, kdy se milovali. Tak dlouho se snažila zapomenout a najednou I vzpomínky projely jako blesk a byly živé a čerstvé.

Možná byly vzpomínky na Rafa jen sen, který přežil, protože pravda se někam ztratila. Další druh amnézie, možná slabší, ale také vyplněný osidly.

Alana se přesto Rafa dotkla a připadlo jí to lepší než ve vzpomínkách.

Raf se usmál, jako by přesně věděl, co Alana cítí.

Odlepil se od zdi dřív, než mohla ustoupit, a minul ji na schodišti, aniž by se jí dotkl. Když promluvil, nezně už jeho hlas tak něžně a intimně.

„Jdi se vyspat,“ poradil jí. „Nežertovali jsme s Bobem. Opravdu vstáváme za svítání. Kdybys něco potřebovala, mám pokoj vedle tebe. A nedělej si starosti, že budeš někoho rušit. Zelenáči jsou ještě nastaveni načas ve Virginii. Spí jako batolata.“

Alana se dívala, jak Raf přechází pokoj. „A Alano...“
Otočil se k ní a oči mu svítily. Obličej měl napůl osvětlený a napůl ve stínu.
„Ano?“

„Neboj se. At' se stane cokoli, jsem s tebou.“

Zmizel dřív, než se stačila nadechnout.

Pomalou vystoupila po schodech a vešla do svého pokoje. Doufala, že každým okamžikem za sebou uslyší Kafovy kroky.

Ale všude bylo ticho.

Vyčerpání z bezesných nocí a důvěrné známé noční zvuky způsobily, že Alana upadla do hlubokého spánku. Spala nerušeně až do té doby, než se nad rančem nakupily těžké mraky, které proťal první blesk. Za ním následovalo zahřmění.

Od té chvíle spala Alana neklidně, kroutila prudce hlavou zprava doleva, křečovitě trhala nohama a rukama a cítila svírání v krku.

Jede vedle Jacka. Hádají se.

Jack se zlobí a mraky se zlobí a hory se nade mnou strašidelně vypínají.

Jedle a osiky se ohýbají v krutém víchru až k zemi. Vítr z nich strhává listí a rozhazuje je jako drobné mince kolem nich. Koně utekli.

Křičím, ale nikdo mě neslyší. Jsem jeden z těch listů, točím se a točím a padám dolů...

Alana se probudila zbrocená studeným potem. Srdce jí tlouklo a prudce oddechovala. Podívala se na budík na nočním stolku. Tři čtvrtě na čtyři. Příliš brzy na to, aby vstala, přestože mají vyrazit za svítání.

Noční oblohou projel klikatý blesk, který za chvíli přivolał hlasité hřmění.

Alana se cítila jako v pasti.

Vyskočila z postele, otevřela dveře pokoje a vyběhla do haly. Hnala se dolů ze schodů až na verandu. Vtom oblohu proťal další oslnivý blesk a rozčísł černou tmou. Všechno najednou vypadalo přízračně.

Poděšená a dezorientovaná Alana se s tlumeným výkřikem obrátila a vrhla se zpět k předním dveřím.

Najednou z nich vyšel muž a pomalu se k ní blížil.

Alana si nejprve myslela, že je to Raf, ale pak si uvědomila, že muž je vyšší. Ale nebyl to ani Bob. Měl jiný krok.

Objevil se nový blesk a ozářil mužovy světlé vlasy, dlouhé kotlety, tupý nos a úzká ústa a sytě modré oči. *Jack.*

Minulost a přítomnost, noční můra a realita se spojily do čisté hrůzy. Bezmocná a vystrašená Alana, otřesená úderem hromu a svým vlastním křikem, ustupovala

dozadu a ruce vztahovala na obranu před sebe, *běží, leze po čtyřech, padá, všude je led a blesky, ohlušuje ji hrom*
vlastní křik, oslepuje ji temnota. Padá.
Padám...!

Tentokrát slyšela Alana vlastní křik. Ale nebylo to Jackovo jméno, které křičela ve snech, když padala do prázdnoty.

Tentokrát to bylo Rafovo jméno.

Najednou se přední dveře otevřely a pak se s hlasitým bouchnutím zavřely. Jack náhle zmizel.

Otřesená Alana si uvědomila, že byl jen v její fantazii, Oživlá noční můra, od níž bude brzy osvobozena.

Pak ho uviděla ležet na verandě. Nad ním se skláněl Raf. Jeho pravice jako kleště svírala Jackův krk.

V Alanině mysli vypukla panika a najednou ji zavalily kusy ledu, které ji ochromily. Jack byl o tolik větší než Raf, byl vysoký stejně jako Bob, ale rozložitější a silnější.

Pak ochromení opadlo a rozplynulo se ve tmě a Alana si uvědomila, že Raf Jackovi pomáhá. Ten se pokouší v stát a Raf ho zvedá na nohy.

Najednou se na verandě objevil Bob, v jedné ruce držel baterku a v druhé pušku. Spatřil Rafa a druhého muže.

„Co se to, sakra...?“ začal Bob.

Pak uviděl Alanu, opírající se o zábradlí a třesoucí se hrůzou. Rysy v obličeji měla strhané a rukama si svírala hrdlo.

„Holka! Ach, bože!“

Rozběhl se k ní se vztaženýma rukama.

Alana začala křičet.

Raf vyskočil a postavil se mezi oba sourozence. „Nedotýkej se jí,“ řekl rychle Raf.

„Ale...“ začal Bob.

Na obloze zasvítíl další blesk. Bob uviděl Rafův obličej, přísný a nebezpečný. Beze slova ustoupil.

Raf se otočil a podíval se na Alanu. V očích mu zářil vztek a odpor. Chtěl ji sevřít do náruče a držet ji, cítit, jak se uvolňuje a přijímá jeho ochranu.

A věděl, že je to nemožné. Že Alana žije s noční můrou. Věděl, že Broken Mountain zničila jejich budoucnost, stejně jako kdysi jeho domnělá smrt.

„Je to v pořádku, květinko,“ konejšil ji tiše. „Nikomu nedovolím, aby se tě dotkl. Ani já to neudělám.“

Alana tupě přikývla. Slovo *květinka* se jí vracelo a ozývalo v mysli. Bylo to slovo z dávné minulosti, ještě před Rafovou „smrtí“ a jeho znovuoživením. *Květinko*. Přezdívka ze snů. Přezdívka z nočních můr.

„Bobe,“ oslovil přítele Raf, aniž se otočil. „Zvedni Stana a zmizte Alane z dohledu. *Hned*.“

Bob se nechtěl hádat, a proto uposlechl. Rafovi naběhly svaly na zádech. Bylo vidět, že je připraven se porvat. Bob se tiše sehnul, pomohl muži jménem Stan na nohy a odvedl ho do obývacího pokoje.

Dveře se za nimi zavřely s hlasitým zaklapnutím.

Vzdálený blesk osvětlil Rafovou tvář, v níž se zračila nelibostnost společně s touhou.

Alana vzhledla. Skoro očekávala, že Raf zmizí.

Stál před ní, ozářený rozeklaným bleskem, spolehlivý, a silný muž, oblečený jen v džínách. Jeho rysy zakrýval temný závoj lítosti.

Alana instinktivně vykročila k němu, protože potřebovala uklidnění, které jí nemohla poskytnout vlastní mysl.

Raf stál bez pohnutí a díval se na ni, na její štíhlé tělo třesoucí se zimou a strachem, a vtom se probudila jeho vlastní noční můra. Vzal by ji kolem ramen, ale věděl, že by se jen rozkřičela a oba by je to mučilo.

Ale nakonec Raf nevydržel představu, že by Alane nepomohl. Natáhl k ní ruku. Bylo to gesto, kterým nic nežádal, ale nabízel všechno.

„Opři se o mě, květinko,“ vyzval ji tiše. „Pokud chceš.“

Alana slabě zasténala a chytila Rafovou ruku do své. Svírala ho silně, ale on nic nenamítal. Jen jemně obemkl její prsty svými. Alana se zachvěla, protože bojovala, lihy nad sebou získala kontrolu.

„Myslela jsem...“ Alane se zlomil hlas.

Naklonila se a přitiskla si čelo k hřbetu Rafovy ruky. Kýla teplá jako sám život a dávala jí pocit míru. Alana polkla a promluvila, aniž zvedla hlavu.

„Myslela jsem, že je to J-Jack.“

Raf zvedl levou ruku, jako by chtěl Alanu pohladit po vlasech. Pak ji nechal klesnout a začal ji v pěst.

Bál se jí dotknout, nechtěl ji postrašit a zničit jemné předměto důvěry, které mezi nimi vzniklo.

„Stan je jeden z těch zelenáčů,“ vysvětlil jí klidně, ale pod klidem jeho hlasu vřely emoce. Snažil se je ovládnout. „Je vysoký jako Jack. A má taky světlé vlasy.“

Alana se zachvěla a mlčela.

„Kdybych tušil, že ho poprvé uvidíš ve tmě a za blesků, jako v Broken Mountain...“ Raf větu nedokončil. „Je mi to líto, květinko. Z mnoha důvodů.“

Poslední slova řekl tak tiše, že Alana si vůbec nebyla jistá, zda je slyšela. Chvilí ještě čerpala teplo a sílu z Rafovy ruky a zaháněla děsivou noční můru.

Pak pomalu zvedla hlavu. Několikrát se zhluboka nadechla, aby poskytla tělu kyslík. Chyběl jí, protože strach ji paralyzoval do té míry, že zapomněla dýchat. Postupně se začínala třást zimou, nikoli strachem.

Poprvé si uvědomila, že má na sobě jen hedvábnou noční košili, kterou jí studený déšť přilepil na tělo. Jasně oranžová látka byla tak promočená, že získala tmavě hnědou barvu jako její oči.

Znovu se zachvěla a na okamžik si přitiskla Rafovu teplou ruku na tvář. Jeden jeho prst sledoval s nebývalou jemností křivku jejího obočí. Zapomněla se bát. V očích měla slzy. Stékaly jí tiše po tvářích a byly teplé jako Rafova ruka.

Alana pomalu, jako ve snu otočila tvář, až se její rty dotkly Rafovy dlaně. Když promluvila, její dech proudil proti jeho kůži.

„Děkuji ti za porozumění,“ zašeptala Alana.

Raf se viditelně napjal, protože musel překonat touhu chytit Alanu do náruče a přitisknout své rty na její a znovu zakusit jejich teplo. Věděl, že kdyby na ni sáhl, poděšeně by ucouvla.

A tahle pravda byla jako nůž, který se mu otáčel v ráně vědomí.

Alana se pomalu uvolnila a pustila jeho ruku. Na zlomek sekundy podržel ruku na její tváři. Pak ji odtáhl.

„Cítím se jako blázen,“ řekla Alana a zavřela oči. „Co si ten člověk o mně pomyslí?“

„Stan si myslí, že je pěkný trouba, protože se tady zbytečně motal a vyděsil tě k smrti uprostřed bouřky.“ Rafův hlas zněl jako šlehnutí bičem. „Má štěstí, že jsem ho nepřidusil.“

Alana vydala na protest neartikulovaný zvuk.

„Byla to moje vina, ne jeho,“ namítla. „Měla bych se mu omluvit.“

„To určitě. On se omluví tobě, ale ráno, až na něho dobře uvidíš. *A bude se od tebe držet dál.*“

Kafová slova zněla jasně a tvrdě. Připomněla jí led. Alana si uvědomovala, že Raf se zlobí, ale ne na ni. Jeho hněv patřil Stanovi, protože ji postrašil.

Pak si uvědomila, že Raf se zlobí taky na sebe, protože I nedokázal uchránit před strachem.

„Nebyla to tvoje chyba,“ zašeptala Alana.

„To tedy nebyla.“

Než stačila něco říct, pokračoval.

„Chvěješ se. Nechceš jít raději dovnitř?“

Alana zaváhala. Pohled na muže, který se tak hodně podobal Jackovi, ji silně rozrušil. Ale neměla jinou volbu. Odmítala strávit zbytek života zmítána neustálým strachem.

Sevřela ruce v pěsti, nadechla se a zvedla bradu. „Ano, půjdu.“

„Ale nemusíš.“ Rafův hlas byl teď něžný, přestože v něm bylo znát potlačovaný vztek. „Půjdu dovnitř a řeknu Bobovi, že bys teď raději neměla vidět Stana.“

„Ne, musím už přestat s tou svojí přecitlivělostí.“

„Prožila jsi docela nedávno silný psychický otřes, je to víc, než dokáže člověk snést. Nebuď k sobě tak ivrdá. Nech to být. Dopřej si čas na uzdravení.“

Alana zavrtěla hlavou.

Neuzdravuje se. Její noční můry se zhoršují a objevují se častěji i ve dne.

„Život jde dál, Rafe. To je největší klišé a taky jedna / . největších pravd. Musím jít taky dál. Musím těch šest dní nechat za sebou. *Musím!*“

Raf na okamžik zavřel oči, protože nedokázal snést Alaninu bolest a zoufalou odvahu.

„Jako horská květinka,“ zašeptal. „Drobná, ale houževnatá, která vydrží v těch nejtvrděších podmínkách.“

Otevřel oči a vztáhl k ní ruku.

„Můžu ti pomoci?“ zeptal se.

Alana po chvilce váhání přijala jeho ruku. Teplo jeho kůže na ni působilo jako oheň a připomnělo jí, že s« chvěje zimou.

„Děkuju,“ zašeptal prostě Raf.

Pak otevřel dveře a zavedl Alanu do obývacího pokoje, kde na ni čekala její noční můra.



BOB SE STANEM SEDĚLI U STOLU a povídali si o počasí a o vysokohorských pstruzích. Oba vzhledli, ale hned sklonili hlavy, respektujícíe Alanino právo na soukromí.

Raf stálh z věšáku u dveří flanelovou košili, přehodil ji Alane přes ramena a otočil se k oběma mužům.

Stan se postavil.

Alana se nadechla a couvla. Narazila do Rafovy hrudi. Raf se chladně usmál na blondátého svalnatého obra, který byl stejně vysoký jako Bob.

„Alana Reevesová, Stan Wilson,“ řekl Raf. „Stane, určitě pochopíš, že ti Alana nepodá ruku. Před chvílí jsi jí velmi připomněl jejího nedávno zesnulého manžela.“

Raf se Stanem se na sebe chvíli dívali.

Pak Stan krátce přikývl, spíš na omluvu. Otočil se k Alane.

Při pohledu do jeho kobaltově modrých očí vydala Alana tlumený výkřik. Jack. Vypadá úplně jako Jack.

Jen díky Rafově hřejivé přítomnosti se v Alane znovu neprobudila noční můra.

„Promiňte, paní Reevesová,“ omluvil se Stan. „Nechtěl jsem vás tak polekat.“

Alana pocítila ulehčení. Měl jiný hlas, mnohem hlubší a poznamenaný jihozápadním přízvukem.

„Prosím, říkejte mi Alano,“ vyhrkla. „A já se omlouvám...“

„Ty se nemáš za co omlouvat,“ skočil jí do řeči Raf. „Ted, když je Stan obeznámen se situací, už ti nepřipraví podobné překvapení.“

Rafův hlas zněl uhlazeně, zdvořile a zároveň ocelově tvrdě. Jeho tón nepřipouštěl žádné námitky. Oči měl přivřené a pozoroval Stana s intenzitou jaguára stopujícího svoji kořist.

Stan zase zaváhal, než odpověděl. Zase mírně přikývl, ale jeho výraz byl stejně tvrdý jako Rafův.

Alana se dívala z jednoho na druhého a pak sklouzla pohledem na Boba. Obávala se, že si dělá starosti s tím, jak dopadne jeho sen o ranči pro měšťácké zelenáče. Jestli se Stanoví jeho pobyt nebude zamlouvat, stěží doporučí tuhle aktivní dovolenou svým bohatým klientům.

Ale Bob nevypadal nijak neklidně. Spíš připomínal muže, který se sám se sebou o něco vsadil a vyhrál.

Když si uvědomil, že se na něho Alana dívá, usmál se na ni.

„Jsi doma, sestřičko,“ řekl a pokývl hlavou.

„Ano,“ zašeptala Alana. „Jsem doma.“

Bob zívá a podíval se na svoje náramkové hodinky, které nikdy neodkládal.

„No, pro mě už nemá cenu vracet se do postele,“ zamumlal a protáhl se. „Začnu balit. Stane, říkal jsi, že bys rád viděl skutečného kovboje při práci. Ještě máš zájem?“

Jemná výzva v Bobově hlase vykouzila na Stanově tváři úsměv.

Alana se rychle podívala jinam. Ten okouzlující chlapecký úsměv jí zase připomněl Jacka. Stan byl velmi pohledný muž... a Alana při každém pohledu na něho dostávala husí kůži.

Nebylo to ani racionální, ani fér, ale nedalo se s tím nic dělat.

„Rád ti pomůžu,“ nabídl se Stan. „A nechám se poučit.“

Bob se zatvářil překvapeně a pak se rozesmál. Poklepal Stana po rameni a zamířil s ním do kuchyně. Obrátil se ještě a ohlásil:

„Merry nám nechala teplou kávu. Budeme ji potřebovat. Mám tady bundu, která ti asi padne. Vidím, že jsi taky pěkně vyrostl.“

Ze slov, která Alana zaslechla, usoudila, že jejímu bratrovi se Stan líbí. Není to jako s Jackem. Toho neměl rád. Nikdo z Burdettových ho neměl v lásce.

Alana slyšela Stanuv smích. Byl stejně okouzlující jako jeho úsměv. Možná jinak. Vůbec jí nepřipomínal Jackův smích. Jack se smál málokdy a už vůbec ne sobě.

I přesto byla Alana ráda, že je Stan z dohledu. Bylo pro ni nervující vidět před sebou blondatý Jackův stín. Když se hlasitě zavřely dveře kuchyně, Alana si oddychla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Raf, který zachytil její povzdech. Ještě stále se o něho opírala zády.

Alana přikývla. „Je... hezký, že?“

Raf něco nesrozumitelně zamumlal.

„Bob ho má rád,“ pokračovala.

„Jsou si podobní,“ konstatoval suše Raf. „Svaly a impulzy ve správných množstvích a na správných místech.“

„Mezi ušima?“ zeptala se Alana.

„Někdy.“ Raf si vzdychl. „Jen někdy.“

Alana lehce přenesla váhu z nohy na nohu. Ten pohyb jí připomněl, že stojí Rafovi velmi blízko, že se vlastně o něho opírá. Ale kontakt s ním ji nezneklidňoval. Raf se jí nedotýkal. Ona se dotýkala jeho.

Rozdíl byl jemný a neurčitě uklidňující. Teplo Rafovy holé hrudi přecházelo skrz Alaninu flanelovou košili a hedvábnou noční košilkou do celého těla.

Na chvíli Alanu napadlo, že se otočí a Rafa obejmě. Zbaví se chladu, který ji pronásleduje od chvíle, kdy jí řekli, že zemřel.

Znovu se zachvěla, ale ne chladem.

„Měla by ses ještě trochu prospat,“ navrhl jí Raf. „Jsi ještě pořád nastavená podle času na západním pobřeží.“

Byl tak blízko, že Alana cítila vibrace jeho hrudi, když mluvil. Zavřela oči a nasávala intimitu jejich vzájemného doteku.

„Cítím se tady s tebou bezpečnější,“ řekla prostě.

Zaslechla, jak se Raf zhluboka nadechl, a uvědomila si, co řekla. Napjala se, protože věděla, že Raf přijímá její nečekanou výzvu. Objal ji pomalu oběma pažemi.

Nejhorší na tom bylo, že částí své bytosti skutečně prahla po jeho objetí.

A druhá část její bytosti prožívala strach z uvěznění.

Najednou Alanu napadlo, jestli ji Jack držel, když padali, a jestli se proto děsí každého dotyku jiné osoby.

Spojuje si snad moje tělesný kontakt s někým s pádem a hrůzou ze smrti? ptala se Alana v duchu sama sebe.

Ztuhla a intenzívně naslouchala svému podvědomí. Doufala, že uslyší *ano* nebo *ne*, že se konečně zdvihne závoj amnézie a ona že aspoň na chvíli nahlédne do minulosti a do událostí těch šesti dnů.

Jediná odpověď, pokud to mohla považovat za odpověď, byl náhlý pocit chladu a nevolnosti v žaludku. Také srdce se jí divoce rozbušilo.

„Co se děje?“ zeptal se Raf, který ucítil, že se chvěje. Tak smutně dodal: „Leká tě moje blízkost?“

„Ne, tak to není. Myslela jsem na Jacka.“

Rafův výraz se změnil. Ve tváři se mu objevila zlost a poraženost. Ale promluvil neutrálním hlasem.

„Milovala jsi ho?“

Alana zavřela oči.

„Ne,“ odpověděla pravdivě. „Nemilovala.“

„Tak proč sis ho tak rychle vzala? Ani ne dva měsíce po...“ Najednou se odmlčel.

„Řekli mi, že jsi mrtvý,“ pokračovala Alana třesoucím se hlasem. „Zůstala mi jen hudba. A to znamenalo, že potřebuji Jacka s jeho andělským hlasem.“

„Omlouvám se,“ řekl Raf a ustoupil o krok dozadu. „Nemám právo se tě na to ptát.“

Řekl to neutrálním, lhostejným tónem a Alanu rozechvěl chlad, který najednou pocítila na zádech. Rozčileně se otočila, protože si vzpomněla na dopis, který jí Raf neotevřený poslal zpět, bez pozdravu, jen s jedním slovem na obálce.

„To je pravda,“ promluvila Alana napjatě. „Nemáš na to právo. Ani jsi neotevřel můj dopis.“

„Patřila jsi jinému muži.“

Rafův hlas byl stejně tvrdý jako jeho oči.

„Nikdy jsem Jackovi nepatřila. Nikdy ne takhle.“

„Byla jsi jeho žena. To pro tebe nic neznamenalo?“

„Ano,“ souhlasila Alana prudce. „*Myslela jsem si, že jsi mrtvý!*“

Najednou se jí na tváři objevily slzy. Odvrátila se, protože chtěla být sama a nechtěla se dál týrat minulostí, kterou nemohla změnit, a přítomností, která se ji pokoušela zničit.

„Alano, prosím tě, neodvracej se.“

Rafův hlas byl něžný, chlácholivý. Aniž otočila hlavu, věděla, že Raf k ní vztahuje ruce, jako by chtěl něco, co mu nemůže dát.

Důvěru. Starostlivost. Vřelost. Vášně. Lásku. To všechno by potřebovala, ale už v to nevěří.

Příliš často o ně přicházela. Zažila matčinu smrt. Přežila smrt milence a nakonec i manžela.

Ted se snaží přežít jiný druh smrti – ztrátu důvěry ve vlastní síly, ve vlastní mysl, v hudbu. Snaží se neptat se, stojí-li to za to a dočká-li se opravdu konce svého strachu.

„Je mi to líto, květinko. Neměl jsem vytahovat minulost. Ještě je příliš brzy. Ještě neuplynulo mnoho času od té tragédie v Broken Mountain.“

Raf k ní přistoupil. Na prsou ucítil flanelovou košili, kterou jí přehodil přes ramena. Alana pozorovala jeho paže a zadržela dech v očekávání jejich doteku. Nevěděla, jestli vzápětí s křikem uteče, nebo zůstane tiše stát.

Bylo strašné nevědět to a nevěřit ničemu, zejména sobě.

„Ne,“ vyhrkla a ustoupila. „Už nechci. Nech mě být, Rafe.“

„Je to tím dopisem? Ten mi nemůžeš odpustit?“ zeptal se Raf smutně.

„Ne. Je to horší, ačkoli tenkrát to pro mě bylo hrozné, ztratit tě podruhé...“

Alana zmlkla.

„Pokud to není tím dopisem, čím teda?“ zeptal se naléhavě. „Co jsem udělal? *Co máš ve vzpomínkách?*“

Alana měla nejdřív pocit, že mu to nebude schopna říct. Ale pak se jí najednou slova řinula ze rtů jako hořký přival.

„Po tobě jsem nesnesla žádného muže. Bože, jak tě Jack nenáviděl! Zničil jsi mě pro všechny další muže.“

Rafův obličej se změnil. Veškerý vztek a naléhavost zmizely, zůstala jen touha. Vztáhl k Alane ruce.

„Alano. Prosím tě.“

Otočila se a podívala se na Rafa divokýma tmavýma očima, v nichž byl stín zoufalství.

„Jack se mnou přesto žil,“ zašeptala Alana. „Zničil mě pro kteréhokoli dalšího muže. Dokonce i pro tebe!“

Alana se odvrátila a začala stoupat po schodech. Když Raf zavolal její jméno, neotočila se.

Vešla do ložnice a zamkla za sebou. Pak se dívala z okna tak dlouho, dokud neuviděla první paprsky svítání, zabarvující život na černé zemi. Pozorovala, jak se svět mění a probouzí se z temna noci.

Když vybledla poslední hvězda, uslyšela Bobův hlas.

„Holka, jsi vzhůru?“

Alana si uvědomila, že se chvěje. Kůži měla ledovou. Cítila, že každý sval má napjatý, což ji pronásledovalo už od Broken Mountain. Ted musí čelit dalšímu dni, jako mnoha jiným předtím.

Ale ten dnešní nebude stejný. Tento den jí přinese zvláštní utrpení, protože bude nablízku muži, kterého kdysi milovala. Budou tak blízko a přitom tak vzdáleni jeden druhému.

Sen a noční můra a nic mezi tím, žádné bezpečí, žádný přístav v nekonečné a kruté bouři.

„Alano?“

„Ano,“ ozvala se unaveně. „Jsem vzhůru.“

„Neříkáš to moc nadšeně,“ postěžoval si Bob.

Alana si přitáhla těsněji k tělu flanelovou košili, otevřela dveře a pokusila se o náznak úsměvu.

„Dobré ráno, bratříčku,“ řekla a byla ráda, že její hlas neprozradil, jak špatně se cítí. „Mám udělat snídani?“

„Ne. Merry chce uctít hosty sama. Přišel jsem pro tvoje zavazadla.“

Alana ukázala na malý batoh ležící na posteli.

„Mám jen tohle.“

„To je všechno?“

„Jdeme na turistický výšlap, ne? Myslím, že stromům je jedno, co mám na sobě.“
Alana pokrčila rameny. „Hm, dobře.“

Bob se na sestru po straně zadíval a tiše se zeptal: „Víš určitě, že jsi na to připravená?“

„Co to s tím má co společného?“ zeptala se ironicky Alana. „Ať jsem připravena, nebo ne, tady přichází život.“

Usmála se, aby setřela napětí obsažené ve svých slovech, ale z Bobova pohledu vyčetla, že nebyla příliš přesvědčivá.

„To je v pořádku, Bobe. Nedělej si starosti. Je mi fajn, docela fajn.“

Bob zaváhal a pak přikývl. „Jak říká doktor Gene, Burdettovi jsou houževnatí. A ty jsi z nás nejsilnější, holka. Naučila jsi nás všechny, jak přežít máminu smrt.“

Alana polkla slzy.

„Vadilo by ti, kdybych tě objala?“ zeptala se.

Bob vypadal překvapeně a hned vzápětí potěšené. Měl na paměti Rafovy instrukce, a proto nechal ruce viset volně podél boků. Alana ho pevně objala.

„Jsi silnější, než si myslíš,“ řekl a poklepal jí na rameno.

„To doufám, bratříčku. Doufám.“

„Pamatuješ si – vzpomněla sis na něco, když jsi ted' doma?“ zeptal se Bob rychle. Pak se vzpamatoval. „Sakra, to jsem tomu dal! Kdyby to Raf věděl, ukřižoval by mě na vrata stodoly.“

Alana sebou trhla, když zaslechla Rafovo jméno.

„Co se stane mezi tebou a mnou není Rafova věc.“

Bob se zasmál. „Tomu nevěř, sestřičko. Je to rozhodný chlapík.“

Alana se na bratra zkoumavě podívala. „Doufám, že k němu necítíš odpor?“ zeptala se.

Bob se na ni překvapeně zahleděl. Jeho temné oči, tak podobné jejím, se zúžily do malých škvírek. Sledoval emoce, které se jí odrážely v obličeji.

„Raf je chlap každým coulem. Nemám odpor k tomu, abych se od něho učil. Ale,“ Bob se uličnický usmál, je žárlivý jako hrom. Myslel jsem, že Stana stáhne z kůže a předhodí ho kojetům.“

Alana zamrkala, když si uvědomila, že Bob vidí předešlou noc zcela jinýma očima.

„Žárlivý?“ zeptala se.

Bob roztáhl prsty a zamával oběma rukama Alane před obličejem.

„Probuď se, holka. Stan by tě určitě rád uklidňoval. Ale Raf mu to znemožnil, protože...“

Bob pokrčil rameny a odmlčel se, poněvadž si uvědomil, že zase jednou nedržel jazyk za zuby.

„Raf se o tebe bojí,“ dodal pak. „A Stan je větší, silnější a vypadá lip. Nedivím se, že Raf žárí.“

„Stan je větší,“ souhlasila Alana, „ale byl to on, kdo skončil na zemi. A záleží i na něčem jiném než na blond vlasech, dmoucích se svalectech a hezkém úsměvu.“

Bob se usmál. „To znamená, že jsi Rafovi odpustila to, že neotevřel tvůj dopis?“

Výraz Alanina obličej se změnil. Objevila se na něm zlost a smutek. Bob se proklínal.

„Krucinál, holka. Promiň mi to. Nikdy se nenaučím držet hubu.“

„Ale naučíš,“ ozval se Raf ode dveří. „I kdybych ti měl osobně dát pár tvrdých lekcí pořádným kladivem do tvé tupé hlavy.“

Alana se otočila a uviděla Rafa opřeného o rám dveří. Bohatě, tmavě hnědé vlasy mu ozařovalo slunce, ústa měl sice pevně semknutá, ale přesto zvláště jemná a v očích barvy whisky mu doutnaly potlačené emoce.

Divila se, jak může Bob považovat Stana za hezčího muže ve srovnání s mužným Rafem.

Ráda by věděla, kolik z jejich rozhovoru Raf slyšel.

„Dobré ráno, Rafe,“ řekl Bob s veselým úsměvem.

Otočil se a popadl Alanin ruksak.

Raf se jen díval na Alanu. Flanelová košile, kterou přes ní přehodil v noci, zářila oranžovou a čokoládově hnědou barvou. Její dlouhé cípy sahaly Alane až ke kolenům. Konce rukávů si držela zkřížené na prsou a vypadala velmi malá a křehká. Ale v obličejí měla výraz, z něhož vyzařovala její vnitřní síla, ženská síla zrozená z laskavosti a vytrvalosti.

Polní květinka s bledými tvářemi a znepokojenýma očima, které ho pozorovaly.

Bob rozeplnul zip Alanina ruksaku a ten zvuk zazněl do ticha velmi hlasitě. Chvilí se hrabal v zavazadle a něco si bručel pod vousy. Pak přistoupil ke skříni, v níž měla Alana oblečení ještě od minulé návštěvy.

Vrhl do skříně kritický pohled a po chvíli z ní vybral širokou blůzu a kalhoty. Chvilí váhal mezi šarlatovými šaty a dlouhou indigovou toaletou, prošívanou zlatou nití.

„Co z toho přežije v tlumoku lip?“ zeptal se a podíval se přes rameno na Alanu.

Alana překvapeně pohlédla z Rafa na bratra. Viděla ho, jak stojí před její skříní a ve svých obrovských rukách drží různé dámské svršky.

„Co to děláš?“ zeptala se ho.

„Balím své velké sestře,“ odpověděl trpělivě Bob. „Když jsem tě zval k téhle akci, nemyslel jsem, že se u slavnostní večeře se zelenáči objevíš v Rafově flanelové košili. Tohle bude noblesní záležitost, víš?“

Alana sklonila hlavu a podívala se na sebe. Vězela ve velké flanelové košili. Byla v ní zabalená jako v dece.

Rafova košile.

Ta myšlenka ji rozrušila. Myslela si, že košile patří Bobovi.

„Holka? Je někdo doma?“

„Ach. Ty tmavomodré vydrží víc.“

Bob začal neuměle, ale snaživě skládat večerní róbu.

Alana chtěla protestovat, ale pak jen pokrčila rameny. Pokrčené šaty se přece dají vyžehlit. Ale když Bob začal znovu pátrat ve skříni a vytahovat další šaty, Alana se ozvala.

„Jak dlouho zůstaneme na Broken Mountain?“ zeptala se.

„Jak dlouho bude třeba,“ odpověděl lakonicky Bob a skládal další šaty. „Jak dlouho to je?“

„Až zjistíme, co...“ Najednou ho přerušil Raf.

„Tak dlouho, dokud nepřesvědčíme zelenáče, že Broken Mountain je dobré místo pro jejich klienty, že, Burdette?“

Bob stiskl zuby.

„Správně,“ souhlasil a dál skládal šaty. „Počítám s tím, že je překvapíš svým kuchařským uměním, holka.“

„Ale...“ začala Alana.

„Ale nic,“ přerušil ji náhle Bob.

Jeho černé oči se na ni zadívaly s kombinací lásky a dospělého pochopení.

„Souhlasila jsi, sestřičko. Ta myšlenka se ti líbila. Takže žádné uhýbání, ať se stane cokoli. My se o tebe postaráme, bude-li třeba, že, Rafe?“

„Ano,“ přidal se Raf a podíval se na Boba přimhouřenýma očima. „Učíš se rychle, Burdette.“

„A nikde tady nevidím kladivo,“ poznamenal Bob s širokým úsměvem.

Raf pohlédl na Alanu a všiml si jejího překvapení.

„Raději se obleč,“ doporučil jí a vyšel na chodbu. „Snídaně už chladne.“

Bob zapnul ruksak a nechal Alanu stát uprostřed pokoje.

„Pospěš si, holka. Jak říkával táta: *Hory nesmíš nechat čekat.*“

Při této větě z dětství zažila Alana krátký zákmit děja vu. Vybavila se jí její první cesta do hor na Broken Mountain. Bylo jí devět let a byla velmi pyšná na to, že ji táta bere s sebou na rybářskou výpravu. Šli sami dva. Byl to krásný zážitek.

Večer vždycky seděli u táborového ohně a dlouho do noci si povídali pod nebem posetým hvězdami.

Nepodobalo se to jejímu poslednímu zážitku, kdy se vypravila do hor s Jackem. Byli tam šest dní.

Šest dní bez vzpomínek, šest dní, které jí otravují život. Broken Mountain se nad ní tyčí jako přízrak a čeká, čeká.

Na co? ptala se v duchu Alana. Na moji smrt?

Hory nesmíš nechat čekat.

Alana se zachvěla a zahнала černé myšlenky. Rychle se oblékla a sešla dolů. Jídlo ji vůbec nezajímalo. Vyhnula se jídelně, odkud zazníval smích a různé hlasy. Poznala Stana a pak slyšela hlas nějaké ženy, s níž se měla teprve seznámit. Zatím ještě nechtěla Janice Simpsonovou vidět.

Alana tiše vyšla předními dveřmi a odbočila ke stodole, kde už trpělivě čekali naložení mezci.

U ohrady stálo pět koní. Byl tady krásný appalooský hřebec a dva hezcí hnědáci, jejichž srst se na slunci krásně leskla. Vedle nich klidně stála klisna černá jako půlnoc a poslední byl velký šedivý valach.

Alana přistoupila k černé klisně a chvíli tiše postála vedle ní. Nechala ji odfrknout a nasát pach. Když klisna zaujala uvolněný postoj, čímž dala najevo, že bere na vědomí Alaninu přítomnost, přejela rukou její svalnaté nohy a zvedla každé kopyto, aby zkontrolovala, jestli nemá uvolněné podkovy.

„Dobře, Sid,“ promluvila Alana ke koni, když prohlédla poslední kopyto. „Jsi připravená na tu dlouhou cestu a hlavně na ten suťový svah na konci?“

Sid zafrkala.

Alana ještě prohlédla sedlový řemen a délku třmenů. Během kontroly ke klisně tiše mluvila, a proto neslyšela kroky. Najednou za ní stál Raf.

„Pěkná klisna,“ pochválil zvíře neutrálním hlasem.

Alana si ještě prohlédla uzdu a pak ustoupila, aby se potěšila pohledem na krásné zvíře.

„Sid je krásná, to ano, ale nejkrásnější je v pohybu,“ řekla Alana. „Je bezvadná na horských cestách.“

„Sid?“ zeptal se Raf napjatě.

„Umí se šikovně pohybovat po obsidiánu,“ vysvětlovala Alana dál a prohlížela uzdu. „Víš, ten lesklý černý vulkanický povrch.“

„Ano, já vím,“ přitakal Raf tiše. „Říkáš, že je dobrá na chůzi po horských cestách?“

„Ano,“ odpověděla nepřítomně Alana, která věnovala víc pozornosti uvolněnému pásku uzdy než konverzaci. „Jet na ní je jako letět na hladkém černém větru. Je to skutečné potěšení. Není na ní zbytečný ani chloupek.“

„Nevadí jí stoupání po svahu?“ pokračoval Raf napjatě a v hlase mu zaznívaly emoce.

„Ne. Ten šedivý to zas nemá moc rád,“ pokračovala Alana a zajišťovala závlačku řemenu.

„Ten šedivý?“ zeptal se Raf.

„Jackův kůň,“ upřesnila Alana mimoděk a mávla rukou směrem k velkému šedému valachovi. „On...“

Alana se zarazila. Najednou se jí roztřáslы ruce. Otočila se zahleděla se na Rafa.

„On se vzpíral,“ vyhrkla prudce. „Ten sedák se vzpíral. A Jack, Jack...“

Zavřela oči a snažila se přivolat vzpomínku. Ale přivolala si jen zrychlený tlukot srdce. Vydala nešťastný výkřik.

„Už je to pryč!“ křičela. „Nic si nevzpomínám!“

„Na něco sis vzpomněla,“ uklidňoval ji Raf a sledoval ji intenzívním pohledem jantarových očí. „To je začátek.“

„Jackův kůň zjankovatěl. Šest sekund ze šesti dnů.“ Alana sevřela pěsti s takovou silou, až se jí nehty zaryly do dlaní. „Hloupých šest sekund!“

„To není všechno.“

„Co tím myslíš?“

„Sid. Šla jsi přímo k ní a vybrala sis ji z řady pěti koní. Bez váhání.“

„Jistě. Vždycky jsem jezdila...“ Alana se zarazila s vyděšeným výrazem ve tváři. „Nevzpomínám si, kdy jsem jela poprvé na Sid.“

„Bob ji koupil před dvěma měsíci a nedal jí jméno. Čekal na tebe, až přijedeš s Jackem. Ty jsi ji pojmenovala, Alano. A pak jsi na ní jela na Broken Mountain.“



PRVNÍ POLOVINA OSMIHODINOVÉ JÍZDY k rybářským chatám, které stály na Winterově ranči, nebyla nijak vyčerpávající. Cesta vedla stále zelenými lesy podél menší kamenité říčky, která odváděla vodu z několika jezer položených výše v horách. Vzduch byl plný vůní a světla.

Kopyta koní tiše klapala v pravidelném rytmu, který pronikal do Alanina podvědomí a způsoboval tam malé zemětřesení vzpomínek, původně obalených do neprodyšného pláště amnézie.

Maličkosti.

Jednoduché maličkosti.

Slunečné světlo pronikající skrz větve stromů, záblesky zlata a zelené jehličí. Cinknutí podkovy o kámen. Tekutý křišťál světla klouzající mezi stíny. Vrzání koženého sedla pod vahou jezdce.

Blond vlasy muže, který jede vedle ní na vzdálenost natažené paže na Jackově šedém koni.

Ne, to není Jackův kůň, opravila se najednou Alana. Je Stanuv. Jack nežije a obloha nad Broken Mountain je

čistá. Nejsou na ní žádné mraky, není slyšet hřmění, nespustí se ledový déšť, který bude stékat po mé nechráněné kůži.

Teď září slunce, je horké a zalévá ji teplými paprsky. Prohřívá ji až na kost. Její teplo, ne zima. Ruce má ohebné, ne ztuhlé a nehybné. Hrdlo nemá sevřené a bolavé od zoufalého křiku.

Ale máje napjaté samou snahou, aby nezačala křičet právě teď.

Alana ztěžka polkla a povolila ruce, v nichž křečovitě svírala uzdu. Otřela si čelo, na němž se jí perlily kapičky chladného potu, navzdory teplému dni.

Nevšimla si ani Bobova upřeného pohledu, ani Rafo-vých pevně semknutých rtů. Když Raf vyhlásil přestávku na časný oběd, nemyslela na nic jiného než na pár minut odpočinku před krutým výstupem na Broken Mountain.

Alana sesedla z koně a automaticky uvolnila sedlový řemen. Byla jízdou trochu ztuhlá, ale věděla, že po několika krocích se uvolní.

Janice nebyla tak čilá. Hlasitě vzdychla a sklouzla ze svého trpělivého koně. Raf k ní přistoupil a vztáhl k ní ruku. Janice ji přijala a udělala pár namáhavých kroků. Alana sledovala její kaštanové vlasy, lesknoucí se ve slunečních paprscích, a slyšela její radostný smích provázený Rafovým hlubokým mužným smíchem.

Oba se pomalu vydali zpět po cestě a blížili se k Alane. Neviděli ji, protože Alana se shýbla a byla krytá bokem své klisny.

Když Alana pozorovala Janice s Rafem, pocítila osten závesti. Kdyby mohla také tak lehce přijímat doteky. A tak svobodně se smát. Kdyby mohla cítit Rafovou sílu a jeho teplo tak blízko sebe. Kdyby si tak mohla na všechno vzpomenout.

Ví Janice vůbec, jak je šťastná? A není Rafovi příliš blízko, nedotýká se řadrem jeho paže?

Alana zavřela oči a vši silou se snažila zahnat podobné myšlenky. Janice zřejmě nebyla zvyklá jezdit na koni. Musela si připadat, že má nohy jako špagety. Ale přesto si během posledních čtyř hodin ani jednou nepostěžovala.

Bob vyžadoval rychlé tempo, protože chtěl dosáhnout chaty u Five Lakes na Broken Mountain ještě před večerem, než se seskupí bouřkové mraky. Jízda nebyla pro oba měšťáky jednoduchá. Nebyli zvyklí jezdit na koních ani dýchat řídký vzduch.

Ale ani jeden z nich nic nenamítal. Ani Stan, který mohl cítit zlost.

Stan, který byl bez varování napaden a povalen na zem Rafovou pádnou pěstí.

Alana se prudce začervenala, když si vzpomněla na noční fiasko. Přiložila si tvář na hladkou kůži sedla, aby se zchladila.

Stan se přitočil k Janice z druhé strany a podepřel ji. Usmála se na něho. Její úsměv byl živý a přátelský, perfektně seděl k jejím jasně modrým očím. Stan se taky usmál.

„Nechám tě Stanovým silným pažím,“ prohlásil Raf a pustil Janice. „Ale nechoďte příliš daleko. Během půl hodiny musíme vyrazit.“

Vysoký blondýn se zadíval na louku za stromy, kudy se vinulo různými směry několik pěšin.

„Kterou cestou pojedeme?“ zeptal se.

„Tam.“

Raf ukázal na pěšinu strmě stoupající na Broken Mountain. Janice zamručela a převrátila oči v sloup.

„Vylezu na toho příšerného koně a vydám se na tu strašnou cestu jedine kvůli tobě, Rafe Wintere,“ zamumlala po chvíli.

Alana zvedla hlavu a v náhlém návalu zvědavosti se zadívala ke skupince. Janicina slova a celé její chování k Rafovi svědčilo o tom, že ti dva se znají déle než několik hodin. Stan se taky choval k Rafovi familiárně, spíš jako starý přítel než jako nový klient na ranči pro zelenáče.

Když Janice se Stanem zmizeli za ohybem cesty, Raf se za nimi podíval a usmál se. Z jeho úsměvu číselo láska a pobavenost. Alana sledovala ten úsměv a v duchu se ptala, jak dobře zná Raf Stana a Janice.

Zvláště Janice.

Jako by Raf ucítil Alanin zkoumavý pohled. Vzhlédl a uviděl její černé vlasy splývající s černou hřívou koně. Bylo z ní vidět jen vlasy a oči.

„Ty je znáš,“ prohodila Alana, když zachytila pohled jeho jantarových očí. V jejím hlase znělo obvinění.

Raf chvíli mlčel a pak pokrčil rameny.

„Hodně jsem cestoval. Oni dva jsou moji oblíbení agenti z oblíbených cestovních kanceláří.“ Usmál se, pobaven vtípem, kterému rozuměl jen on sám. „Prožili jsme mnoho společných akcí.“

„Ona je velice přitažlivá.“

V Alaniných očích se objevila otázka.

Raf se podíval směrem, kterým odešla Janice. Ted se opírala o Stana.

„Ano, myslím, že je,“ odpověděl Raf lhostejně. Pak se otočil k Alane a zapíchl do ní zkoumavý pohled. „Stan je taky pohledný muž.“

„Ne pro mě.“

„Protože ti připomíná Jacka?“

Alana chtěla zalhat, ale pak si to rozmyslela. Proč to dělat ještě těžší? Už tak nedokázala oddělit sen od noční můry. Jestli začne lhát sama sobě a Rafovi, bude pro ni

nemožné oddělit vlákna skutečnosti od amnézie a neskutečna.

„Stan pro mě není přitažlivý, protože není Raf Winter.“

Rafovi se rozšířily nosní dírký, jak prudce se nadechl. Než mohl promluvit, ozvala se znepokojeně a naléhavě Alana.

„Ale nezáleží na tom, že ty jsi pro mě přitažlivý a ostatní muži ne.“ Její hlas zněl dutě. „Je příliš pozdě.“

„Ne.“

Raf neřekl nic víc. Nemusel. Každá žilka v jeho těle odmítala přijmout její slova.

Alana pomalu otočila hlavu. Slunce klouzalo po jejich lesklých černých vlasech.

„Už nemůžu dál, Rafe,“ řekla a v hlase měla zoufalství. „Nemůžu se vyrovnat s tebou, s minulostí a se současností. Nevím, co bylo, co je a co není. Je pro mě dost těžké přežít den, a to už nemluvím o noci.“

Prudce se nadechla, aby získala rovnováhu. Pro její vědomí bylo těžší každou hodinou a každou minutou,

0 kterou byla blíž Broken Mountain, představit si, že se blíží smrti.

Své smrti.

Bylo to iracionální. Věděla to. Ale vědomí toho nezmenšovalo její strach.

„Když tě vidím a vzpomínám na dny, které byly, a vím, že už nikdy...“ vyhrkla Alana rychle.

Najednou jí došel dech a jen vzlykla. Zavřela temné oči, protože nechtěla odhalit svoji touhu, strach a bezmoc.

„Já prostě nemůžu!“ zvolala. „Ne,“ namítl Raf jemně, ale rozhodně. „Už jednou jsem tě ztratil. Nechci tě ztratit znovu. Pokud mě chceš.“ Alana vydala z hrdla zvuk, který mohl být smíchem i zavzlykáním.

„Nikdy jsem nechtěla nikoho jiného,“ řekla. „V minulosti to nestačilo, že? A teď už to vůbec nestačí. *Ani ty se mě nemůžeš dotknout!*“

„Ještě to není ani měsíc,“ prohlásil Raf klidně. „Dej si čas na uzdravení.“

„Začínám se nenávidět,“ zamumlala Alana.

Její hlas byl zastřený snahou mluvit věcně o strachu, který měnil její sílu ve vakuum.

„Jsem zbabělec,“ zašeptala. „Schovávám se za am-nézií.“

„To není pravda!“

Alana se na Rafa toužebně zahleděla. Nezachytitelný sen.

„Aleje,“ trvala na svém. „Nic nelze vrátit. Já budu čím dál horší, ne lepší.“

Na Rafově obličeji se objevil záblesk bolesti, který Alane vyrazil dech.

„Bylo ti v Portlandu líp?“ zeptal se tichým hlasem.

Alana tiše zavrtěla hlavou.

„Ne. Když jsem spala, přicházely ke mně noční můry častěji a byly horší. Probudila jsem se a bojovala jsem sama se sebou. Nenávidím se. Proto jsem tady. Myslela jsem...“

Raf čekal, ale Alana už neřekla nic. Zeptal se tedy: „Co sis myslela?“

Alana se nadechla a zachvěla se.

„Myslela jsem, že tady je něco, co mi pomůže získat novou sílu. Něco, co by...“

Alanin hlas se zlomil, ale ona pokračovala. Nutila se říct Rafovi všechno, co ještě nikomu neřekla.

„Něco, co by mi vrátilo chuť znovu zpívat,“ zašeptala.

Raf uvažoval, jestli dobře slyšel. Mluvila tak tichým hlasem.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se.

„Od té nehody na Broken Mountain jsem nezpívala. Nemůžu. Pokaždé, když se o to pokusím, se mi stáhne hrdlo.“

Alana vrhla na Rafa zoufalý pohled. Nevěděla, zda Raf tuší, kolik pro ni zpívání znamená.

„Jediné, co mi zbylo po tvé údajné smrti, bylo zpívání,“ řekla. „A teď nemůžu zpívat. Ani jedinou notu. Nic. Ty jsi živý a já nesnáším doteky. *A nemůžu zpívat.*“

Raf zavřel oči. Vzpomněl si na Alanin krásný hlas, který tak dokonale harmonizoval s hudbou. Viděl před sebou její obličej rozzářený hudbou a láskou, když zpívala jen pro něho.

Toužil ji uklidnit, ochránit, milovat, vrátit jí písně a smích, všechno, co jim oběma vzala minulost. Ale cokoli, co mohl udělat, přinášelo Alane víc bolesti a strachu.

Nemohla zpívat.

On ji nemohl držet.

Raf tiše zaklel. Když otevřel oči, měl čistý a pevný pohled. V jeho hloubce tkvěla bolest.

„Vezmu tě zpátky dolů, Alano. A pak tě nechám samotnou, jestli si to budeš přát. Nesnesu pomyslení, že takhle trpíš.“

„Rafe,“ oslovila ho Alana a se zadržným dechem se dotkla konečky prstů jeho tváře. „Nic z toho není tvoje vina.“

„Všechno je moje vina,“ přerušil ji ostře. „Naléhal jsem na Boba, aby tě sem pozval. Ted jsi tady a všechno, co dělám, ti ubližuje.“

„To není pravda,“ namítla Alana.

Nemohla snést pomyslení, že Rafa zraňuje. Nikdy si to nepřála, ani v těch nejhorších časech po odmítnutí jejího dopisu.

„Není?“ zeptal se Raf.

Díval se na ni přimhouřenýma očima. Bylo na něm vidět, že má zlost sám na sebe. Rty měl pevně sevřené do tvrdé linky.

„Ne, není to pravda,“ zašeptala.

Ale pouhá slova Rafa nepřesvědčila. Alana viděla jeho nedůvěru v sevřeném výrazu jeho obličeje. Kdyby mohla vyzpívat svoje city k němu, uvěřil by jí, ale nemohla.

Váhavě zvedla ruku k jeho tváři, k té tváři, která se na ni usmívala a laskavě se k ní skláněla ve vzpomínkách a snech. On byl pro ni vždycky písní, i v těch nejhorších časech.

Zejména tehdy, kdy ji rozrušovaly ledové noční mûry. Dával jí tak hodně, realitu, sen, naději. Měla by mu něco z toho vrátit. Teď, když se na ni dívá očima plnýmá bolesti a vzteku na sebe sama.

Alaniny prsty sáhly na okraj Rafova klobouku. Ten mu sklouzl z hlavy a spadl na zem. Alana roztáhla prsty a ponořila je do Rafových vlasů.

„Jsou jako zimní srst norka, Rafaeli,“ zašeptala. Vyslovila jeho jméno se španělským přízvukem. Znělo to jako popěvek. „Rafael... Rafael. Je to lepší než ve snu. A moje sny o tobě byly velmi příjemné. Udržovaly mé duševní zdraví před Broken Mountain a Jackovou smrtí.“

Alana pocítila jemné chvění Rafova těla. Pak vydechl její jméno. Na okamžik se bála, že se jí dotkne.

Místo toho pomalu sklonil hlavu pod její laskající rukou, jako velká kočka. Zavřel oči a soustředoval se na vnímání pohybů Alaniných prstů ve svých vlasech.

Ani zvuk Stanových a Janiciných kroků jim nepřipomněl, že už nejsou sami, tak silně oba prožívali okamžik vzájemné blízkosti.

Až Bobův hlas vytrhl Alanu z tranzu.

„Za dvacet minut vyrážíme na cestu. Všichni,“ zavolal bratr, stojící u naložených mezků. „Jestli si nedáte oběd, budete litovat.“

Alana pomalu a váhavě vymanila prsty z Rafových vlasů. Na chvíli se zastavila na jeho kníru a jemně ho pohladila jejich konečky. Jako sluneční paprsek.

Raf pomalu zvedl hlavu a lehce otřel rty o Alaniny prsty. Když se Alana odtáhla, pomalu se sehnul pro klo-bouk a nasadil si ho na hlavu.

„Bob má pravdu, měli bychom se najíst,“ řekl svým příjemným hlasem. „Vůbec jsi nesnídala.“

Alana potřásla hlavou, ačkoli to nebyla otázka.

„Zapomněla jsem si vzít jídlo.“

„Merry nabalila dost jídla pro dvacet lidí. Podívej,“ usmál se a ukázal na postranní vak sedla. „Dej si se umou, Alano. I polní květiny potřebují výživu.“

Pod laškovným přízvukem jeho hlasu se skrývala skutečná starost. Alana byla štíhlejší, než si ji pamatoval. Byla už příliš hubená a vyčerpaná, připomínala oběť, klerou dlouho pronásledovali.

„Mám hovězí nářez, jablka, domácí chleba, křupavé čokoládové sušenky...“ vemlouval se jí.

Alane se začaly sbíhat sliny. Mimoděk se olízla.

„Beru,“ prohlásila bez dechu.

Seděli s Rafem bok po boku ve stínu a jedli. Máťový čaj, který Merry Rafovi uvařila, chutnal ve studeném horském vzduchu náramně dobře.

Alana jedla hladově a poprvé po mnoha týdnech s chutí. Raf ji pozoroval s úsměvem. Tohle také patřilo do jeho snů. Alana, hory a on.

Když se v jeho životě všechno zhroutilo po jeho domnělé smrti a zradě, snil o ní.

„Do sedel,“ zavelel Bob.

Alana se zarazila s rukou nataženou k papírovému pytlíku se sušenkami. Raf jí pytlík podal.

„Vezmi si,“ nabídl jí s úsměvem.

„Určitě můžu? Nechci, abys měl hlad jen proto, že já jsem tak hloupá a zapomněla

jsem si vzít jídlo.“

„Mám ještě další pytlík plný sušenek,“ ujistil ji Ra a mávl rukou k sedlové brašně. „Mám i jablka.“

Sklonil se a vytáhl dvě z brašny.

„Prosím,“ řekl. „Jedno pro tebe a jedno pro Sid.“

Raf se narovnal a pomohl Alane na nohy. Pustil ji dřív, než mohla pocítit strach.

„Půjdu pomoci Janice,“ dodal. „Musí být pěkně rozlámaná.“

Alana sykla, protože si protáhla záda.

„Není jediná,“ zamumlala. „Ale když vezmeme v úvahu, že jsem už skoro rok nejela na koni, nejsem zas taková padavka.“

Pak si uvědomila, co řekla. V obličeji se jí objevilo náhlé napětí.

„To není pravda, že?“ promluvila zastřeným hlasem. „Není to rok. Je to méně než měsíc. Jak jsem nato mohla zapomenout?“

„Alano,“ vyhrkl Raf.

Sklonil se k ní tak blízko, že mohla sledovat puls jeho krční tepny a cítila mátu z jeho dechu. Byl blízko, ale nedotýkal se jí. Báł se jí dotknout a přivolat zpět její noční můry.

„Alano, nedělej to. Když si budeš rozdírat rány, tak se neuzdravíš.“

Alana se několikrát dlouze nadechla. Otevřela oči, ale už v nich neměla divoký strach. Jen krátce přikývla, pak se otočila a zamířila ke své klisně. V jedné ruce zapomněla pytlík se sušenkami a v druhé držela obě jablka.

Zbytek jízdy uplynul pro Alanu jako zlý sen. Začalo to u pěti jezer s názvem Paternoster, která z výšky vypadala jako modravé korálky navlečené na stříbrné niti, kterou byla řeka.

První, nejnižší položené jezero bylo krásné. V jeho okolí se vypínaly tmavozelené pinie a v pozadí se zvedaly obrovské balvany. V modré hladině se odrážela nekonečná obloha, klidná a tichá.

Při prvním pohledu na jezero pocítila Alana vzrůstající strach a opět se v jejím vědomí začaly uvolňovat temné vzpomínky. Slyšela hřmění linoucí se z bezmračné Oblohy, v každém paprsku slunečního svitu viděla blesk, v každém zakrákání krkavce slyšela Jackův hlas.

Aniž si to uvědomovala, tím, jak pevně svírala uzdu, omezovala koně. Sid začala pohazovat štíhlou hlavou a po chvíli se Alanina nervozita projevila na koni ještě zřetelněji. Kolem ocelového udidla se začala Sid usazovat pěna. Její dlouhá a pozvolná chůze se změnila v drobnější cukavé kroky. Přestože vzduch byl chladný, Sid stékaly z boků potůčky potu.

Tlak Alaniných rukou na udidlo vzrůstal a Sid se nakonec zastavila. Alana přesto nepřestávala pevně svírat uzdu.

Sid opakovaně zatřepala hlavou, protože se chtěla osvobodit od nepříjemného pocitu. „Alano.“

Raf promluvil tichým hlasem, ale v obličeji měl strach. Viděl Alaniny nepřítomné oči. Naklonil se k ní a pomalu uvolnil uzdu z jejích ztuhlých prstů. Tenké kožené řemínky pomalu klouzaly a jejich tlak na kovové udidlo ustal.

„To je dobré, květinko,“ zamumlal Raf. „Zavedu tě domů.“

Alana zamrkala a rozhlédla se kolem sebe. Oči měla ještě napůl nevnímající a zastíněné hrůznými představami.

„Rafaeli?“

„Jsem s tebou.“

Alana si povzdychla a uvolnila sevření rukou. Chtěla promluvit, ale nemohla, jen polkla. Podařilo se jí to až podruhé, kdy se jí ze staženého hrdla obtížně vydrala slova: „Jeli jsme s Jackem tudy.“

Rafovy oči pod střechou klobouku zářily jako topasy. Věděl to, protože jiná cesta k chatě u Five Lakes nevedla. Jestliže ji Alana poznává, musí si vzpomenout i na další zážitky těch šesti dnů.

„Máš pravdu,“ řekl Raf.

Alana přikývla. „První bouřka nás chytila tady.“

„První?“

„Bylo jich několik, aspoň myslím. Nebo to byla jedna dlouhá bouřka?“

Alana se zamračila a usilovně se snažila vyvolat vzpomínky, které mizely, sotva se vynořily.

„Nevzpomínám si!“ Pak už klidněji zopakovala: „Nevzpomínám si.“

Zavřela oči, aby neviděla stíny, které ji pronásledovaly.

Když je zase otevřela, viděla jen přítomnost. Raf a dva 1 koně trpělivě stáli a čekali. Nebyl tady nikdo jiný.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se Alana.

„Předešli nás. Řekl jsem jim, že je doženeme, až se budeš cítit lip.“

Najednou si Alana uvědomila, co si o ní asi myslí oba hosté. Podivná ženská. Hysterická.

Bláznivá.

Svět se s ní začal točit a nějaký vnitřní hrom jí ozvěnou vracel slova, na která myslela.

„Jsem blázen?“ zeptala se nahlas, aniž si uvědomila, 1 že mluví. „A vadí to? Jestli je zdravý plné problémů, není v šílenství klid a mír? Nebo je to ještě větší hrůza?“

Alana prudce pokrčila rameny.

„Nejsi blázen,“ řekl jemně Raf a smutně. „Slyšíš mě, Alano? Nejsi blázen. Zažila jsi peklo a jsi vystrašená. Viděla jsi, jak zemřel tvůj manžel, a málem jsi sama zahynula. Prožila jsi šok a vyčerpání. Od té doby skoro nejíš a nespíš.“

Alana sledovala Rafa široce otevřenýma očima a vstřebávala jeho slova podobně hladově jako sluneční paprsky.

„Nejsi blázen,“ opakoval Raf. „Jsi jen na konci svých fyzických sil a občas máš halucinace, abys snesla skutečnost. Musíš tomu čelit, nic jiného se nedá dělat.“

Alana poslouchala. Zaregistrovala v Rafově hlase rozhodnost, slyšela, jak přesně popisuje stav její mysli i těla.

„Jak to všechno víš?“ zeptala se s bolestným výrazem ve tváři.

„To se stává lidem, kteří jsou příliš těžce a příliš dlouho vystaveni nebezpečí.“

Alana pomalu otočila hlavu. „Nestává se to silným lidem, jako jsi ty. Vždycky jsem si o sobě myslela, že jsem silná.“

Raf se zasmál. Byl to drsný, skoro krutý smích.

„Každého může něco zlomit, Alano. Každého. Já to vím. Viděl jsem to před časem ve střední Americe.“

„Rafe,“ zašeptala Alana.

„Řekli mi, že umírám. Dlouhou dobu jsem jim věřil. Bylo to jako umírání, ale ještě horší. Nemělo to konce. A pak se to zase vrátilo.“

Alana se Rafovi zadívala do očí a všimla si emocí, které tam jindy neviděla. Krutost, nenávisť a vztek tak velký, že zasahoval až na dno jeho duše.

„Co... co se stalo ve střední Americe?“ zeptala se Alana.

Rafův výraz se změnil, byl najednou vzdálený. Jeho svaly i čelisti se uvolnily a on mluvil tiše a pomalu s klidem, který Alane říkal víc než slova.

„Ještě jsem to nikomu neřekl. Ale tobě to řeknu. Na Broken Mountain. Řeknu ti to. Jen...“

Raf se na ni rychle podíval, opět soustředěný. „Jen pokud se nechceš vrátit. Vezmu tě zpět, Alano. Jestli si to přeješ. Přeješ si to?“

„Chci znovu získat sebedůvěru, chci věřit své mysli a svým vzpomínkám i svým citům,“ vychrlila ze sebe. „Chci být znovu sama sebou. A chci...“

Raf čekal a v obličejí měl výraz napětí a touhy.

„Co chceš?“ zeptal se tiše.

„Tebe,“ odpověděla Alana prostě. „Nikdy jsem nebyla víc sama sebou, než když jsi byl se mnou ty.“

Ale když to říkala, udiveně otáčela hlavou, jako by nevěřila, že to, co chce, je možné.

Raf zvedl ruku dlaní nahoru. Nedotkl se Alany, ale chtěl, aby se ona dotkla jeho. Položila svoji dlaň na jeho.

„Jsem tvůj, květinko,“ promluvil Raf. „Jsem tvůj od té doby, co jsem tě potkal v horách s jankovitým koněm uprostřed blesků. Byla jsi statečná. A teď jsi ještě statečnější.“

„Necítím se tak.“

„Vrátila ses na Broken Mountain. Jsi k sobě poctivá a ke mně taky. Jestli tohle není odvaha, tak nevím, co by se tak mělo nazývat.“

Rafův hlas byl hluboký a pevný, v každé hlásce se odráželo jeho přesvědčení a v jeho jantarových očích četla vysoké hodnocení.

Alana si chvějícími se prsty setřela slzy, které jí stékaly po tvářích. Usmála se na něho.

„Děkuju ti,“ špitla.

„Za to, že jsem ti řekl pravdu?“ usmál se smutně Raf. „Mám pro tebe ještě víc pravd, ale na ty dojde až později.“

„Co tím myslíš?“

„Moje pravdy by ti teď nepomohly. A já ti chci pomoci. Tobě i sobě. Uzdravíme jeden druhého a minu –

losi pak zůstane tam, kam patří. V minulosti. Zbudou jen Vzpomínky a žádné noční můry.“

Raf zvedl druhou ruku, opět dlaní nahoru.

Alana na ni položila svoji dlaň a ucítila tep na jeho zápěstí. Její slzy stekly z konečků prstů na jeho opálenou kůži. Raf našel rukou místo na jejím zápěstí, kde jí pulsovala krev, a lehce na ně položil prst. Cítil silný proud UJího života.

„Jsi připravená vyrazit do hor?“ zeptal se tiše.

Alana pomalu odtáhla své dlaně a nechala ho při tom přejet jí ukazováčkem od zápěstí až po konec prstu.

„Jsem připravená,“ zašeptala.



POPRVÉ OD DOBY, KDY VYRAZILI, jela Alana po Rafově boku, ale pouze tam, kde to cesta dovolovala. Kde to nebylo možné, jela Alana první. Když se o ni pokoušely představy ze zlého snu, ohlédla se přes rameno, aby se ujistila, že je to Raf, kdo ji následuje, a ne Jack.

Fragmentsy špatných vzpomínek přicházely nečekaně a bez souvislostí a mučily ji, protože si nikdy nebyla jistá, zda se jedná o skutečnou vzpomínku, nebo o noční můru. Když slyšela Jackův rozzlobený hlas, nevěděla, jestli přichází z minulosti dávné, nebo nedávné, nebo jestli si ho vytváří ve své vlastní mysli, a snaží se tak zaplnit mezeru šesti dnů.

Chvílemi o tom nepochybovala. Zvuk větru v osikách, chvění a šustění žlutých listů, píseň uvězněná v jejím hrdle...

To byla skutečnost. To všechno už předtím slyšela, viděla a cítila. Odpočívali s Jackem u druhého jezera, dole poblíž hladkých studených kamenů. Pili kávu ze svých polních lahví a pozorovali pstruhy v čiré vodě.

Pak začal foukat vítr. Jako melancholická ruka se zvedl nad jezerem a uvedl všechno kolem do chaosu. Přinesl s sebou vůni výšek a přicházející bouřky.

Jack pozoroval mraky shromažďující se nad osamělými horskými hřebety. Usmál se a řekl...

Co to řekl? ptala se Alana sama sebe. Něco o zemi. Něco... Ano, bylo to: *Vždycky jsem věděl, že tahle země je k něčemu dobrá. Jen jsem nevěděl k čemu.*

A pak se rozesmál.

Alana se otřásla a trhla sebou, jako by chtěla shodit z ramen neviditelný plášť. Sid se mírně zhoupla, a tím ji vrátila do přítomnosti.

Alana uvolnila uzdu a dala klisně víc svobody. Ohlédla se přes rameno. Raf jel za ní na velkém appalooském hřebci, stetsona měl naraženého hluboko do čela, aby mu ho neodnesl vítr. Alana cítila jeho zájem a snahu chránit ji. Mírně pokývla, aby mu dala najevo, že je v pořádku.

Vracely se jí další útržky vzpomínek, uslyšela klapot kopyt, hvízdání větru a ucítila ledové kapky deště. Hádká...

Hádala se o něco s Jackem. Bouře. Rybářský tábor. Ona chtěla zůstat v chatě u Five Lakes, než bouřka skončí. Jack to odmítal, přestože pět chat v rybářském táboře bylo prázdných a zřejmě roky opuštěných.

Jack nakonec vyhrál, ale jen díky tomu, že Alana nemohla snést pohled na opuštěné a zdevastované místo svého někdejšího štěstí.

Všude, kam se podívala, viděla Rafův stín. Každé nadechnutí jí připomínalo dobu, kdy se s Rafem poprvé milovali v jedné z chat, kam se schovali před přicházející bouří. Ale tenkrát se nebála. Chvěla se jako horská osika a Raf ji uklidňoval jako horský vítr.

Sid zafrkala, protože došla k prudkému svahu, a Alana se opět vymanila ze vzpomínek na minulost. Bob na ně čekal pod svahem. Seděl na své oblíbené hnědé klisně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se. Jeho tmavé oči zapátraly v sestřině obličeji.

Hledal v něm známky napětí. „Ano,“ řekla Alana napjatě.

„Nevypadáš na to,“ namítl Bob tak neomaleně, jak to dokáže jen bratr.

„Vzpomněla jsem si na pár drobností. Jen drobnosti.“

„To je výborné!“

„Opravdu?“ zaútočila Alana. Pak rychle dodala: „Promiň. Jistěže je.“

„Řekla jsi o tom Rafovi?“

Než mohla Alana odpovědět, Bob už zase mluvil a slova se z něho valila v triumfálním nadšení.

„Měl pravdu!“ zvolal s radostí v hlase. „Říkal, že si vzpomeneš, že jsi tady byla, a věděl, že je to bezpečné. A žádný doktor ho nemusí posílat do Portlandu, aby...“

„Burdette.“

Rafův ostrý hlas přetřel Bobovu výmluvnost.

Bob vypadal udiveně a po chvíli vydešeně. „Ach, bože, tentokrát jsem to zase zkonil. Moje prokletá huba.“

Raf mu věnoval vražedný pohled.

Alana se dívala z Rafa na Boba s otázkou v očích. Raf věděl, že jí bude muset dát odpověď, na kterou Alana není připravená. Proto bleskově zvážil pravdu a polopravdu.

„Říkal jsem ti, že jsem naléhal na pár lidí, aby tě sem dostali,“ řekl. Alana nejistě přikývla.

„Když Merry nemohla dělat šéfkuchaře a turistického průvodce, pomyslel jsem na tebe,“ pokračoval Raf. „Říkal jsem si, že to je taky vynikající příležitost dostat tě domů, kam patříš.“

Pak se Raf zadíval na Boba a promluvil tichým a chladným hlasem. „Pamatuješ, Burdette?“

„Raf naléhal jako blázen,“ souhlasil Bob a bylo vidět, že se mu ulevilo. „Holka, nejsi našťvaná, že ne? Myslím proto, že jsi se vrátila domů. My jen chceme to, co je pro tebe nejlepší.“

Alana si vzdychla. Jako obvykle ji přemohla láska k bratrovi, který vždycky moc mluvil.

„Ne, bratříčku, nejsem našťvaná. Možná,“ dodala s uličnickým úsměvem, „nejsem ani blázen.“

Bob se prudce nadechl. „Alano, kdo ti vsugeroval tu myšlenku?“

„Jak si vysvětlit, že si nepamatuju šest dní svého života?“

„Já si to vysvětluju šokem,“ skočil jim do řeči Raf. „Reflex nutný pro přežití.“ Podíval se z Alany na Boba.

„Jeďme do tábora,“ popohnal je. „Ta bouřka nebude čekat věčně.“

V jeho hlase zněla naléhavost, která nesnesla odporu. Nechtěl, aby Alana zažila bouřku uprostřed přírody. Ještě ne. Byla rozrušená, snadno se lekala a taky byla příliš unavená a příliš slabá.

Teď potřebuje odpočinek, a ne návrat nočních můr a špatných vzpomínek. Stačí, že si začala vybavovat maličkosti. To je víc než dost. Nechtěl, aby se na ni minulost najednou vrhla a zpřetrhala jemné předivo důvěry, kterou k němu začala pociťovat.

Nechtěl, aby si vzpomněla tak brzy na více věcí. Kdyby k tomu došlo, mohl by ji znovu ztratit. Pak už by nezbyla žádná naděje. Byla by pro něho neodvolatelně ztracená, navždy.

Nevzpomínej si na všechno, květinko, modlil se v duchu. Ještě ne. Dej nám čas, ať se můžeme znovu milovat.

„Pohni se, Burdette,“ zavolal Raf hlasitě na Boba. „Bouřka tady bude každou chvíli.“

Na Rafův krátký signál se dal Bob do klusu směrem k chatkám. Raf doufal, že rychlá jízda zaměstná Alaninu mysl natolik, že zůstane v přítomnosti.

Když se ubytovali v chatkách, Raf nenápadně sledoval klanu, jak připravuje večeři. Bouře zuřící venku ji nijak nerozrušovala.

Po večeři se Stan s Bobem vypravili do Janiciny chatky na partičku pokeru. Alana nešla. Nechtěla trávit zbytečně moc času po Stanově boku.

Raf taky odmítl pozvání na karty. Vymluvil se, že si musí připravit mušky na zítřejší rybaření. Pochyboval, le mu to Bob uvěřil. U Stana nepochyboval. Zachytil jeho cynický pohled, kterým mu dal najevo, že ví, [e chce zůstat s Alanou sám.

Alana uklidila ze stolu a přichystala ho k ranní snídani. Raf šel ven, aby na noc vypnul generátor. Žlutý gumový plášť měl mokrá, posetý jiskřivými kapkami

vody. Bouřka se zatím omezila na velké dešťové kapky a občasné vzdálené zahřmění doprovázející krátký záblesk.

Alana nastavila plamen svítílny v kuchyni tak, že hořel jasným plamenem. Raf pověsil pláštěnku na háček u dveří.

„Doufám, že zelenáčům nevadí petrolejové lampy,“ lekla Alana.

„Pokud uvidí na karty, nebude jim vadit nic. Kromě toho, půjdou brzy spát. Zítřka se časně vstává. Jestli jim chceš stačit, budeš muset taky brzy vstávat.“

Měřil si ji očima barvy whisky. Sledoval každé hnutí v její tváři.

„Měla bys jít do postele,“ řekl po odmlce.

„Vždyť ještě není tma,“ protestovala Alana přesto, že byla unavená.

Nechtěla zůstat sama. Ještě ne. Ne s blesky a hřměním, které rušily klid večerní přírody.

„Úplně se setmí až tak v deset,“ namítl Raf. „Na tebe už je dost pozdě, jestli máš vstávat v pět a dělat snídani. Víš co, já zítřka přichystám snídani sám. A ty se vyspíš.“

„Ne,“ zaprotestovala Alana rychle. „Taky nevypadáš, jako bys ses dobře vyspal. Kromě toho jsem s vámi jela proto, abych chystala jídlo a vařila. Pokud budu unavená, prospím se zítřka po obědě.“

Raf zprvu chtěl protestovat, ale pak si jen dlouze povzdychl.

„Nebude tě rušit světlo?“ zeptal se. „Potřeboval bych si tady ještě něco udělat.“

Alana se podívala na podkrovní ložnici. Bylo to vlastně další patro, vybíhající nahoře z jedné stěny a končící nad středem obývacích prostor. Bylo přístupné po žebříku a ohrazeno zábradlím, aby někdo náhodou nespádl z postele rovnou doprostřed přízemní místnosti. Otevřená část se dala zastřít závěsem, ale pak tam nepronikalo teplo zespodu. Přestože byl teprve první zářijový týden, noci už byly velmi chladné.

„Nebudeš mě rušit,“ odpověděla Alana. „Vždycky spím u rozsvíceného světla.“

Raf se zase zarazil. Zase nic neřekl, jen se podíval na Alanu vědoucíma očima, které chápaly její strach. Vědomí, že jí nemohl pomoci ani ji soudit, dávala Alane možnost přijmout své vlastní pocity zloby.

„Jdi spát, Alano. Jestli budeš něco potřebovat, budu dole. Bude tady taky Bob. Za chvíli se vrátí z karet.“ Raf se otočil směrem k jídelně a dodal: „Je tady dost teplé vody. To pro případ, že by ses chtěla vykoupat.“

Myšlenka na vanu plnou teplé vody se Alane zalíbila.

„Horká koupel. Bože. To je nápad,“ vyhrkla nadšeně.

Raf se k ní s úsměvem otočil. Opřel se o rám dveří mezi jídelnou a obývací místností.

„Podle toho, co mi vyprávěl otec, chovala se moje máma i babička stejně, pokud slyšely o teplé vaně.“

„A co ty?“

„Já zase tak nebažím po horké vodě/“ utrousil Raf. i Jediné, co mě rozrušuje, je hlasitý chod generátoru. A len zbytek? No, je to můj domov. Stálo mě to hodně let práce, než jsem ho vybudoval, ale nelituji toho.“

Raf se pomalu rozhlédl po chatě a díval se na barevné indiánské pokrývky, mosazné lampy, dřevěný nábytek I velký krb, v němž by mohl vzpřímeně stát vysoký muž. Kombinace luxusu a jednoduchosti. Generátor vyráběl elektřinu pro lednici, vodní čerpadlo a osvětlení. Kamna v kuchyni, která chatu zároveň vyhřívala, spalovala dřevo.

Chyběl zde jen telefon. Rafův otec se postaral o styk se světem krátkovlnnou vysílačkou. Podle tradice bylo však takovéto spojení vyhrazeno jen pro kritické situace.

Alana Rafa tiše pozorovala. Vnímala jeho spokojenost s tím, co ho obklopuje, a sdílela s ním jeho radost. Milovala chaty Lazy W od první chvíle, kdy je uviděla. Bylo to tenkrát, když se sem s Rafem schovali před bouřkou. Když jeli zpět, smáli se a byli šťastní.

Mohla jim být zima, ale vášeň, která je oba spalovala, nedovolila, aby pocítili chlad. Raf tenkrát zapálil oheň v krbu a nechal tam sušit jejich šaty. Pak spolu šli nahoru do ložnice a tam ji rozpálil novým žárem, jaký znají jen milenci.

Alana zamrkala a vrátila se do přítomnosti. Viděla, že Raf ji toužebně pozoruje. Jako by tušil, na co právě myslela.

Možná na to myslel také, na bouřlivý večer, kdy ji odvedl nahoru a poprvé ji sevřel v náručí. „Nechal jsem tvoje věci v ložnici,“ řekl Raf. „Děkuju,“ promluvila zastřeným hlasem Alana. Raf přikývl a otočil se. Nechal ji samotnou.

V koupeli se Alana uvolnila. Z těla jí vyprchala únava a napětí. Když si oblékla dlouhou bavlněnou noční košili a vyšla nahoru do ložnice, nikde Rafa neviděla.

V krbu hořel mohutný oheň a rozléval po celé chatě laskavé teplo. Postel byla také teplá, protože v ní ležel horký ohřívač. Pokrývky ji zvaly k příjemnému odpočinku.

„Rafaeli,“ zašeptala tiše Alana, přestože věděla, že ji nemůže slyšet. „Ach, Rafe, proč už je pro nás pozdě?“

Neuslyšela žádnou odpověď. Jen postel byla odpovědí, bylo to jediné spojené mezi minulostí a přítomností, příslib tepla a bezpečí.

Alana si s povzdechem svlékla župan a vklouzla pod pokrývky. Zavrtala se do nich až po bradu. Spánek se dostavil okamžitě.

A s ním i sen.

Bouřka za okny sílila a sny se začaly měnit v noční můry, přivolané hromy a svištěním větru ženoucího se z horských hřbetů. Kolem Alany se rozlévalo jezero... *krajina se náhle rozmazala, jako by ji přelila voda čerená větrem. Hladký ledový kámen se postavil a krákoravě se rozesmál.*

Jack se smál a zvuk jeho smíchu byl chladnější než vítr.

Děší prudce šlehal, smál se a ukazoval ledové zuby, bičoval vodu, skály i stromy, až se vytvořilo další jezero. Malé, přesné a skutečné, ale plné strašidelných stínů, které vystupovaly zpoza stromů.

Jack k ní vztahoval paže, jeho slova byla plná touhy a jeho oči jí vyprávěly o smrti. Držel ji, přestože s ním bojovala, pak přišla bolest a strach a její křik naplnil celý svět.

Alana se probudila a srdce jí divoce bušilo. Kůži měla studenou a dech zrychlený. Ve snu viděla třetí jezero, ale to druhé nemohla poznat. Krásné jezero obklopené hrůzou.

Jack byl nějaký jiný, nemohla ho poznat, mísila se v něm touha se smrtí. Byla to krutá noční můra, strašná motanice z dnešních vzpomínek a... z čeho?

Pravdy, představ, obojího? Nebo něčeho jiného? Alana se ptala sama sebe. Jack mě chtěl, ano, ale jen jako druhou polovinu dua Jack a Jilly. Nechtěl mě jako ženu.

A jestliže ano, nezáleželo na tom. Já jsem ho nechtěla. Nikdy jsem nechtěla jiného muže než toho, kterého jsem milovala. Rafaela Wintera. Jackovi se to nelíbilo, ale nakonec to přijal. Po té, co jsem mu řekla, že jestli se mě ještě jednou dotkne, opustím ho.

Proto jsme se hádali na Broken Mountain?

Alana se zachvěla a objala se oběma pažemi. Nechala skutečnost znovu plynout svojí myslí. Bylo to tak dávno, před mezerou, kterou tvoří celých šest dnů. Šest dnů dlouhých jako věčnost.

Tak dávno a tak zbytečně. Jack byl mrtvý a ona ne, ne tak docela. Nemůže zpívat, nikdo se jí nemůže dotýkat, nemůže milovat. Ale žije.

A Raf Winter také.

Za oknem se tiše zablýsklo a bílé světlo ji oslnilo. Pak se ozvalo zahřmění, ale slabé, což znamenalo, že bouřka ustupuje.

Alana se nadechla a znovu si lehla. Pokoušela se usnout. Když se dotkla hlavou polštáře, věděla, že její snaha je zbytečná. V žilách měla příliš mnoho adrenalinu, než aby mohla znovu usnout.

Vstala z postele. Ani necítila chlad. Dlouhý zelený župan jí sahal až ke kotníkům. Přistoupila k okraji podlahy podkroví.

Pod sebou uviděla stůl posetý mnohobarevnými součástkami a Rafa, který tiše pracoval. Seděl k ní zády, takže Alana neviděla, co dělá.

Chvilí váhala. Pak rychle sešla po schodech. Hodiny nad krbem ukazovaly teprve jedenáct.

Alana by mohla přísahat, že nevydala žádný zvuk, ale Raf poznal, že stojí za ním.

„Sedni si na tu židli, která je blíž krbu,“ řekl, aniž zvedl hlavu od práce.

Alana si přitáhla židli a posadila se. Raf něco kutil s malými háčky na ryby. Jemně a přesně protahoval kousek pírka očkem háčku a upevňoval je tenoučkým vláknem.

Ve svitu petrolejové lampy byly Rafovy oči téměř zlaté.

Rasy měl černé jako uhel. Na nose mu seděly poloviční brýle, které zvětšovaly titěrné součástky potřebné pro jeho práci. Zkušenými prsty hbité a šikovně používal lepidlo s násadkou, která zanechávala tečky malé jako vrchol jehly. Ještě jednou opředl horní část háčku tenkým vláknem, udělal uzel a jemně utáhl. Pak vlákno odstříhl.

„Lov pstruhů lze provádět dvěma způsoby,“ začal vysvětlovat Raf a připevnil na háček černé pírko. „Jeden spočívá v tom, že přitáhneš pozornost pstruha něčím, co ještě nikdy neviděl. Něčím lesklým, ale ne děsivým. Jako je tohle.“

Raf otevřel kovovou krabici. Uvnitř byly v řadách uloženy mušky, jejichž ostré háčky spočívaly v měkkých vlněných drážkách. Raf vybral mušku velkou jako jeho palec. Měla jasnou kombinaci barev – modré, žluté a červené – a končila stříbrnými křídélky.

„Bob spoléhá na tuhle barevnou krasavici s názvem Li vely Lady,“ řekl Raf a jemně uložil mušku zpět na své místo. „A já celkem připouštím její použití jednou dvakrát, když to člověku nejde. Ale nejraději spoléhám na třípytku DuPont.“

„Co je to?“

„Dynamit,“ odpověděl suše Raf. „Lively Lady je výjimečná, ale spíš na sportovní rybaření. Tohle jsou šokující vlny.“

„Funguje to?“ zeptala se Alana s očima upřenýma na hru světla v Rafových vlasech.

„Jen pro Boba.“ Raf se drsně zasmál. „Když jsem to používal, slyšel jsem, jak se ryby v celém kaňonu chechtají.“

Alana se usmála a zapomněla sebou trhnout, když vnitřek chaty ozářil bílý blesk. Rafův hluboký a klidný hlas zaplašil všechny její strach.

„Jak se ještě dají lovit ryby?“ zeptala se.

„Třeba přesnou imitací přírodních podmínek, aby pstruh nepoznal rozdíl,“ odpověděl Raf.

Jeho hlas byl lhostejný, ale přesto uklidňující, jak by vycítil Alanin strach, který ji vyhnal z postele ke stolu, kde pracoval. Položil stranou mušku, kterou zrovna upravoval.

„V tomhle ročním období většinou létá už jen větší a tmavý hmyz,“ vysvětloval Raf. „Většina menších brouků a mušek už zahynula mrazem. Nemám podzimní mouchy, a proto jsem se jich pár rozhodl udělat.“

Zatímco Raf mluvil, jeho prsty něco hledaly v krabici. Byla to peříčka, malé kousky jemné kožešiny a nylonová vlákna různé tloušťky. Hledal hmatem i očima a citlivými prsty pozorně zkoumal drobné odlišnosti.

V jeho konání nebylo ani stopy po spěchu nebo neklidu. Pokud si vybral vlákno špatné tloušťky, klidně je odložil a začal trpělivě hledat znovu.

Alana ho sledovala očima temnějišíma než noc. Rukávy námořnicky modré košile měl vyhrnuté až k loktům. Tmavé ochlupení na jeho ruku se zlatě lesklo. Svaly se napínaly a povolovaly podle toho, jaké vykonával pohyby. Pod opálenou kůží se mu temně rýsovaly tepny a žíly a lákaly její prsty, aby přejela po jejich dráze, v níž pulsoval Rafův život.

„Je důležité vytvořit přesnou napodobeninu. Jinak pstruha nevyhládkáš z jeho temné hlubiny,“ řekl Raf a pokoušel se připevnit k háčku temně rudé pírko.

„Proč?“ zeptala se Alana tiše.

„Skrývají se v tichých, hlubokých a hlavně bezpečných zákoutích řek. Ale bezpečí pro život nestačí. Potřebují víc. Musí mít kontakt se sluncem. Aspoň,“ dodal s úsměvem, „určité druhy.“

Alana pozorovala Rafův obličej široce rozevřenýma očima. Vnímala, jak jeho slova kloužají po jejím strachu do hlubin její duše. Slibovala něco, pro co neměla slov, jen píseň, kterou nemohla zazpívat.

„Mým úkolem je vylákat toho speciálního pstruha z jeho bezpečné sterilní hlubiny,“ řekl Raf. „Abych to dokázal, musím vědět, co se s rybou děje. Pokud poletují šedivé jepice, bude můj pstruh ignorovat černou návnadu a nezáleží na tom, jak šikovně mu ji budu nabízet.“

Raf připevnil na háček kousek srsti.

„Víš, můj zvláštní pstruh není ani hloupý, ani šílený. Je unikátní, silný a ostražitý. Ale touží po slunci.“

Raf upevňoval na další háček jemná a krásná pírka. Zacházel s nimi tak něžně, že žádné nepomačkal ani nezlomil.

Alana zavřela oči a nechala vzpomínky volně proudit hlavou. Vítala je jako květina vítá slunce. Raf se jí dotýkal jako tenkrát poprvé, jeho síla byla v rovnováze s pochopením její nevinnosti.

A ona se k němu tiskla, odpovídajíc tak hlazení jeho jemných prstů. Dech z jeho rtů ji hřál na prsou a ona tiše vyslovovala jeho jméno. On v odpověď šeptal její a jeho něžné ruce ji hladily tak dlouho, až nevnímala nic než jeho a cítila jen extázi, která jí probíhala. Pak k ní přišel jako něžný blesk a pronikl do ní a ona poznala, co znamená zemřít a znovu se narodit v náruči muže, kterého miluje.

Kdyby se jí tak mohl znovu dotýkat, jemně...

Alana se zachvěla. Na tvářích měla jemnou červeň.

Raf vzhlédl a všiml si jejího ruměnce a rychlého tepu na krku. Na okamžik napjal prsty a v očích mu zahořel temný plamen.

Pak se přinutil znovu se soustředit na svoji práci. Věděl, že ještě nenastala správná chvíle. Musí být trpělivý, jinak ji poleká a zažene ji do tmy a tápání, pryč od života.

A pryč od něho.

Alana vydala krátký vzdech, který zazněl jako tiché fouknutí z petrolejové lampy. Otevřela oči a dívala se na Rafa. Chtěla se ho dotknout, znovu pocítit mezi prsty povrch jeho vlasů. Připadaly jí stejně jemné jako kousky perí, které upevňoval na háčky.

Ale kdyby to udělala, chtěl by se jí taky dotknout a ona by zase dostala strach. Strachu se musí vyhnout.

„Táta nikdy nepoužíval mušky,“ řekla Alana drsným hlasem. „Lovil ryby na červy nebo na kovové návnady. Tak vychoval i mě.“

„Hodně lidí je preferuje,“ souhlasil Raf.

Jeho hlas zněl neutrálně a klidně. Nic nepožadoval.

„Ale ty ne.“

Raf se mírně usmál a uzavíral další mušku.

„Mám raději speciální ryby, plaché a výjimečné, ukrývající se v hlubinách, jaké znají jen pstruzi,“ odpověděl. „Abych takového pstruha vylákal k hladině, potřebuji k tomu veškerou zručnost a zkušenost.“

Obracel v rukou pírko, aby je viděl osvětlené ze všech úhlů. Přitom obdivoval hru světla a barev.

„Ale nebylo by snadnější hodit těžší návnadu dolů než lákat pstruha k hladině?“ zeptala se Alana, která Rafa zaujatě pozorovala.

„Snadnější, to ano. Ale co je snadné, to má menší hodnotu.“

Raf pohlédl Alane do očí přes rámečky brýlí. Oči měl zlaté a vřelé jako plamen, který hořel ve svítelně.

„Pstruh by se měl utkat s rybářem,“ pokračoval, „jinak je to pro člověka jen cesta za masem. Já chci vytvořit tak dokonalou návnadu, že se na ni chytí jedině ten speciální pstruh.“

„A zemře,“ podotkla Alana útočně. „Ne,“ namítl Raf tiše. „Moje háčky nemají ostré zakončení.“

Alana vykulila oči. Podívala se na hotové háčky ležící na stole. Viděla jen zahnutý drátek bez ostré špičky. Podívala se zpět na Rafa a zadržela dech.

„Chtěla by ses naučit takhle lovit?“ zeptal se.

Zatímco čekal na odpověď, otáčel v rukou hnědé pírkó z bažanta.

„Vždycky jsem k tomu byla nešikovná.“

Raf se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. „Ty určitě ne.“

Alana zvedla ruce, jako by ho chtěla přesvědčit o své nešikovnosti. Raf jí pomalu přešel bažantím pírkem od zápěstí přes dlaň až po koneček ukazováčku. Odezvou mu bylo zachvění jejích drobných prstů.

„Máš k tomu správné ruce,“ řekl. „Něžné a dlouhé a velmi, velmi citlivé.“

Alana si všimla jeho výrazu a dech se jí zrychlil. Věděla, že Raf si pamatuje, jak se ho dotýkala. Pamatuje si kontrast jejích drobných rukou hladících jeho mohutné svaly, pocit tepla a něhy, který mu daly.

„Bude se ti to líbit,“ pokračoval něžně Raf, než mohla začít myslet na to, že se bojí. „Zkusíme to po snídani?“

„Dobře.“

Raf obrátil pozornost k háčku, který držel v ruce. „Půjdeš teď spát, nebo si mám na chvíli sednou u tvé postele?“ zeptal se.

Pak vzhlédl a podíval se jí přímo do očí. „Nedotknu se tě, pokud sama nebudeš chtít,“ slíbil jí. „A nemyslím si, že mě o to požádáš.“

„Já vím,“ odpověděla Alana ochraptěle. Věřila mu.

Do duše se jí dostal malý paprsek světla, který prorazil strach a amnézii.

„A nevadilo by ti, kdybys seděl u mé postele?“ zašeptala. „Jen pár minut. Víím, že je to dětinské.“

„Pak budeme oba jako děti,“ uzavřel Raf debatu. „Raději budu sedět u tebe než tady sám.“

Alana přejela špičkou prstu po jeho kníru.

„Děkuji ti,“ vydechla.

Její dotek byl jemný, spíš jen naznačený. Ale ona ho cítila tak silně, až se jí roztřásla kolena.

Raf pocítil stejnou reakci. Oči mu ztmavly a zaplály v nich oranžové plamínky.

„Bude mi potěšením,“ dodal.

Pak odvrátil od Alany oči, aby neviděla jeho touhu.

„Jdi nahoru. Mohla by ses nachladit. Já to tady uklidím a přijdu.“

„Můžu ti pomoci?“

„Ne. Bude to jen chvilka.“

Alana zaváhala a pak se otočila k odchodu. Raf začal ukládat jednotlivé drobnosti do krabiček.

Ale hned, jakmile se Alana otočila, vzhlédl k ní a přestal se zabývat úklidem. Bez pohnutí sledoval, jak Alana stoupá po úzkých schůdkách do ložnice.

Temná čern jejích vlasů odrážela záblesky lampy, jako se odrážejí hvězdy na hladině půlnočního jezera. Zelený župan se svůdně vlnil a zdůrazňoval křivky jejího drobného těla. Bosé nohy se Rafovi zdály tak malé a pěkné.

Tiše a divoce proklel Jacka Reevese.



ALANA OTEVŘELA DVÍŘKA KAMEN. V ruce měla držák na horké hrnce, který vyrobila ještě Rafova babička. V kamnech hořelo dřevo jasným a živým oranžovým plamenem, který olizoval železnou plotnu nad sebou.

„Zatím je to dobré,“ zamumlala Alana.

Zavřela dvířka a zajistila je. Ponořila prst do vody v hrnci a setřásla pár kapek na plotnu. Voda zasyčela a změnila se v bílou páru.

„Výborně.“

Kuchyň se topila v oranžovém světle linoucím se z petrolejové lampy, protože do svítání chyběla ještě nejmíň půlhodina. V místnosti voněla opékaná slanina a káva a jejich vůně se šířila ven z chaty. Probudila by každého.

Od kuchyňských dveří se ozval jasný a ostrý zvuk štípaného dřeva. Bylo to podivně uklidňující a ozvěna toho zvuku slibovala teplo a bezpečné pomyšlení, že Raf není daleko.

V Alanině mysli se najednou ozval rytmus nějaké písně a postupoval k jejímu hrdlu. Alana si tiše zanotovala, aniž přitom věděla, co dělá. Byl to spíš jen kousek náhodného popěvku než píseň.

Alana nabrala z mísy těsto a nalila je v soustředných kruzích na rozpálenou pánev. Po chvíli pánví zatřásla, aby se lívanec odlepil. Brzy jich měla pěknou hromádku, kterou položila na zadní část kamen vedle mísy s upraženými plátky slaniny.

Když nalila na pánev další várku těsta, uslyšela za sebou něčí kroky. „Už nepotřebuju další dřevo, Rafe,“ řekla a zatřásla pánví. Pak se otočila. „Až to... oh!“

Byl to Stan, a ne Raf, kdo stál za ní. Alana udělala automaticky krok vzad a zapomněla na horká kamna.

„Pozor!“ vykřikl Stan a rychle k ní vztáhl ruce, aby ji ochránil.

Alana sebou trhla a hřbetem ruky se opřela o horká kamna. Vykřikla bolestí a natočila se stranou, aby se vyhnula Stanovu doteku. Hrozilo jí, že se zase spálí. A Stan po ní znovu sáhl, protože se jí snažil pomoci.

„Nedotýkej se jí!“

Raf měl tak chladný a nepřátelský hlas, že ho Alana v první chvíli ani nepoznala.

Ale Stan ho poznal okamžitě. Rychle ustoupil zpět. Když viděl strach v Alaniných očích, ustoupil o další krok.

„Co to tady, sakra, vyvádíš?“ udeřil na něho Raf.

Hlas měl teď klidný, ale zněla v něm potlačovaná zlost. Prudce hodil do dřevěné krabice náruč dříví.

Ačkoli se ke Stanovi nepřiblížil, blondák couval ke dveřím spojujícím kuchyň s jídelnou.

„Promiň,“ mumlal Stan. „Mysleli jsme si s Bobem, že by Alana přivítala pomocníka.“

„Mysleli jste si s Bobem? Kriste...“ vyštěkl Raf. „Vy jste ale nevidaný párek idiotů.“

Stan se začervenál. „Nech toho, Wintere.“

„Běž a řekni Bobovi, že pokud bude Alana potřebovat nějakého *pomocníka*, jsem tady já. Rozumíš?“ Stan se ušklíbl, ale přikývl a přijal Rafův rozkaz. „To bylo naposledy, rozumíš?“ řekl Raf smířlivěji. Stan opět krátce přikývl.

Raf se k němu otočil zády a přistoupil k Alane. Zvedl ruce. „Nech mě, ať se podívám na tu popáleninu,“ řekl tiše.

Změna jeho hlasu byla skoro šokující. Ted zněl jemně, něžně a konejšivě.

„Je to dobré, květinko,“ mumlal tiše, „já ti neublížím.“

Alana si oddechla a natáhla ruku k Rafovi.

Ten si prohlédl dvě rudé skvrny a pocítil v duchu obrovský vztek. Otočil se a zamířil k ledničce. Nabral z ní do dlaně led a zabalil ho do utěrky. Pak ji podal Alane.

„Přilož si to na popáleniny,“ vyzval ji něžně. „Pomůže ti to od bolesti.“

Alana beze slova splnila jeho rozkaz. Bolest se zmírnila během několika sekund.

„Děkuju,“ hlesla tiše. Pak dodala: „Pořád ti jen za něco děkuju u.“

Raf přiskočil ke kamnům a zvedl pánev s připalujícím se lívancem.

„To je legrační,“ zamumlal Raf. „Mně se zdá, že tě pořád lékám.“

„To nebyla tvoje chyba. Ani Stanova. Je to moje bláznovství,“ tvrdila Alana.

„Ale houby,“ namítl Raf napjatě.

S hlasitým klepnutím vyklopil spálený lívanec z pánve.

Alana byla tak překvapená, že se nezmohla na slovo.

Raf se znechuceným zamručením položil pánev na okraj kamen a otočil se k Alane. Oči měl skoro černé vztekem a emocemi.

„Odpustíš mi?“ zeptal se.

„Nemám ti co odpouštět.“

„Přál bych si, aby to byla pravda.“ Rychle se otočil zpět ke kamnům a začal seškrabovat zbytky připáleného těsta z pánve. „Já tu snídani dodělám,“ řekl. „Ale...“

„Posad se a raději se starej o popáleniny. Není to nic hrozného, ale pokud si tam nenecháš ten led, bude tě to bolet.“

Alana se posadila ke stolu a pozorovala Rafa. Při vaření si počínal efektivně, pohyboval se úsporně a postupoval jistě a promyšleně, jako u kterékoli jiné činnosti. Hromádka lívanců se rychle zvyšovala. Mezitím se všichni sešli v jídelně. Lívanců bylo pro dvojnásobný počet lidí. Aspoň to tak vypadalo, než se pustili do jídla. Ale nadmořská výška a čerstvý vzduch zdvojnásobí chuť k jídlu každému.

Dokonce i Alana se pořádně nasýtila. Na Rafovou výzvu se Bob zhostil umývání nádobí a Stan trval na tom, že mu pomůže. Janice se k nim přidala. Raf přichystal rybářské náčiní a Alana zabalila oběd.

Venku ještě zářilo několik hvězd a Raf už vedl oba měšťáky na vhodné místo u jezera. Tam jim poskytl ještě pár dobrých rad týkajících se techniky rybaření v čisté horské vodě.

Bob chtěl následovat Rafa s Alanou, ale Raf se na něho dlouze zadíval.

„Slíbil jsem Alane, že ji naučím chytat na mušku,“ řekl. „Nepřeje si žádné diváky.“

„Nebudu se moc smát,“ sliboval Bob s mírným úsměvem.

„Nebudeš se smát vůbec,“ obořil se na něho Raf, „protože tam nebudeš.“

Bob se rychle podíval na Alanu, ale ta zavrtěla odmítavě hlavou. Rezignovaně pokrčil rameny a přijal fakt, že nepůjde s velkou sestrou na ryby.

„No, dobře,“ souhlasil. „Slíbil jsem Stanovi, že mu ukážu, jak se zachází s Lively Lady. Vsaďte se, že chytíme víc ryb než vy.“

„Jste na tom lip,“ ozvala se Alana. „Raf používá háčky bez ostrého konce. Jestli si máme pochutnat na pstruzích, je to na vás, bratříčku.“

„Háčky bez špičky?“ zeptal se Bob a vrhl na Rafa rychlý pohled. „Odkdy?“

„Od té doby, co jsem se začal holit.“

„To je tedy způsob,“ zabručel Bob a otočil se. „Člověk může taky umřít hladem.“

„Rybaření je víc než jen způsob, jak naplnit žaludek,“ podotkl Raf.

„Záleží na tom, jak jsi hladový, ne?“ namítl Bob přes rameno.

„Nebo po čem toužíš,“ dodal tiše Raf. Pak se otočil k Alane.

„Připravena?“ zeptal se jí. „Hmm...“

„Znám tady jedno místo. Tam tě nikdo nebude pozorovat a taky se ti tam nemůže zamotat vlasec.“

„Myslíš?“ zasmála se Alana.

Rafův smích se smísil se zvukem zurčícího pramene, který se objevil u cesty.

Ačkoli slunce ještě zcela neprotrhlo tmu, první paprsky už ozářily zemi a osvětlovaly i horský potok. Velké kameny v něm vypadaly, jako by byly zabaleny do stříbrného sametu. V hlubokých tůňkách, kde se voda nehnila přes kameny, se občas vynořovali pstruzi a nechávali za sebou rozšiřující se a světélkující kruhy.

Raf zavedl Alanu tiše do zákoutí, kde do jezírka vybíhal hladký ledovec a dělil je na dvě nestejně části.

Když vystoupili na jednu z říms, dotkl se Raf Alanina ramene a ukázal přes jezírko.

U vody stála srna se dvěma kolouchy, kteří se ladně skláněli k hladině. Zatímco mláďata pila, matka stála na stráži. Za nimi se tyčil žulový velikán Broken Mountain, zrůžovělý v jemném svítání. Nebe za ním bylo nezvykle čisté.

Srna s mláďaty se vzdálila zpět do lesního porostu a Alana dlouze vydechla. Raf ji chvíli pozoroval a pak začal skládat prut. „Už jsi někdy takový používala?“ zeptal se. „Ne.“

Alana se zvědavě dívala na dlouhý ohebný prut, který Raf upravoval.

„Vždycky jsem chtěla vidět, jak se s ním rybaří,“ prohlásila. „Znám jen pruty s třpytkami, kde třpytka má funkci závaží. Pruty na mušky neznám.“

„U takového prutu působí jen váha vlasce,“ odpověděl Raf. „Kousky kůže a peří mají velmi malou hmotnost. Ale na druhé straně muška dopadne se žbluňknutím a voda vyšplíchne a upozorní rybu, že něco dosedlo na hladinu.“

Raf použil hladký komplikovaný uzel a přivázal lehkou mušku na tenký průhledný vlasce. Pak povytáhl silnější vlasce z navijáku a ukázal jí jeho pevnost.

„Když se s ním správně zachází, dokáže mušku zvedat a zase pokládat na hladinu stejně lehce, jako by opravdu měla křídla,“ pokračoval Raf. „Jeho úkolem je co nejvěrněji napodobit realitu. Vlasce mušky je průhledný a dost dlouhý, takže pstruh si ho nevšimne.“

Alana si prohlédla silný neprůhledný vlasce.

„No, když to říkáš,“ podotkla pochybovačně.

„Vidíš támhle ten kruh na hladině?“ zeptal se Raf.

Alana se podívala směrem, kterým ukazoval. Na hladině, asi patnáct metrů od nich, se rozšiřoval kruh vlnek.

„Ano, vidím.“

„Dívej se.“

Raf držel v pravé ruce rukověť prutu v místě, kde byl přimontovaný naviják. Levou rukou popouštěl vlasce. 1'itotm začal pravou rukou vykonávat střídavě pohyby dopředu a dozadu, takže vlasce opisoval mírný oblouk.

Kinetická energie putovala po celé délce prutu a ohýbala ho lehkými houpavými pohyby a táhla vlasce z navijáku. S každým koordinovaným pohybem Rafovy paže vyjel kus vlasce na konci prutu, a další a další kousek. Nakonec tvořil vlasce velkou smyčku.

Raf tiše, jemně a ukázněně balancoval s váhou vlasce na konci prutu. Síla a načasování, přitažlivost a vznášení. Vytvořil neuvěřitelně velkou smyčku, která se vznášela mezi oblohou a vodní hladinou. Pak smyčku uvolnil a nechal vlasce, ať se natáhne.

Muška na jeho konci jemně a tiše dosedla na hladinu přesně uprostřed kruhu, který vytvářel neposedný pstruh. Bylo to, jako by si nějaký hmyz chtěl na chvíli odpočinout na zrcadlové ploše jezera.

Najednou se něco stříbřitě zalesklo pod hladinou a voda se zčeřila. Pstruh napadl mušku.

Konec prutu se ohnul dolů a ve stejném okamžiku začal Raf levačkou stahovat vlasce. Poddajný prut tančil a chvěl se podle toho, jak se pstruh proháněl po jezeru.

Vlasce prokluzoval Rafovými prsty, tažený pstruhem. Ale pomalu se vracel do navijáku, až nakonec mohla ryba vykonávat jen malé kroužky poblíž žulového šelfu. Raf neustále přitahoval tenký a průhledný vlasce blíž a blíž.

V hrobovém tichu obdivovala Alana nádherné duhové zbarvení pstruha. Plaval jí přímo u nohou. Raf teď mohl snadno odepnout síť, kterou měl uvázanou u pasu, nechat do ní pstruha vplout a vyzvednout ji i s úlovkem z vody.

Ale místo toho zkušeným pohybem zápěstí vyvlékl háček z rybí tlamy.

Pstruh se na chvíli překvapeně zastavil, pak sebou rychle mrskl a zmizel v hlubinách.

„Vidíš, jak je to jednoduché?“ zamumlal Raf a zadíval se na Alanu očima jasnými jako svítání. „Teď je řada na tobě.“

Alana už nejméně po sté posouvala vlasce pomalými pohyby pravé ruky, jak to viděla u Rafa. Vždycky se jí podařilo vytvořit malou smyčku typickou pro muškaření, ale pak se smyčka natáhla a musel následovat další pokus.

„Čekala jsem moc dlouho při pohybu dopředu, že?“ mumlala. „Veškerá moje energie je zase fuč.“

„Ale vypotřebovala jsi dvojnásobnou délku vlasce,“ poznamenal Raf s úsměvem.

„A kromě toho jsem zlomila tři háčky, když jsem zachytila skálu, zahákla jsem sama sebe, zahákla jsem tebe, zamotala jsem ten krásný vlasce a udělala jsem ještě několik podivnějších věcí.“

Alana zakroutila hlavou a balancovala mezi pocitem beznaděje a divokým smíchem. Raf byl neuvěřitelně klidný. Nesmál se jí, ani když vyplývala zbytečně mnoho silonu. Byl něžný, konejšil ji a dodával jí sebevědomí. Chválil ji a vyprávěl jí veselé historky o svých začátcích.

„Alano,“ řekl jí důrazně, „jsi lepší, než jsem byl já, když jsem se o to snažil poprvé.“

Alana se zašklebila. „Nevěřím ti. Cítím se pěkně hloupě.“

„To nemusíš. Jsi stejně dobrá jako ti měšťáci.“

„Jestli mi budeš pochlebovat, zamotám ti ty vlasce mnohem důkladněji.“

Alana si znovu nachystala prut. „Zase z toho nic nebude.“

Ne že by z toho nic nebylo. Opět se zamotal vlasce a Raf ho s nebyvalou trpělivostí rozmotal.

Když předal prut Alane, na chvíli zaváhal.

„Kdyby ti to nevadilo,“ začal tiše, „mohl bych stát za tebou a držet tě za zápěstí. Dával bych ti impulsy, kdy máš dělat který pohyb. V tom to je. Správně si načasovat jednotlivé pohyby. Nepotřebuješ sílu. Rybaření s muškou chce jen zručnost.“

Alana se kousla do spodního rtu a podívala se na prut.

„Dobře,“ souhlasila. „Zkusíme to po tvém. Můj styl je /řejmně nesprávný.“

Raf se tedy postavil za Alanu. Byl od ní vzdálený asi lři centimetry, aby dosáhl na prut. Chvíli stál tiše, aniž by se jí dotýkal. Chtěl, aby si zvykla na jeho blízkost.

„Dobré?“ zeptal se věčně.

„Ano... Už to, že chápeš, jak se cítím, mi ulehčuje situaci,“ řekla Alana tiše.

Zhluboka se nadechla. Ovanula ji vůně vysokohorského vzduchu a slunce, která vycházela z Rafa. Teplo, které z něho vyzařovalo, cítila od ramenou až k nohám. Na krku ji zahříval jeho dech.

„Připravena?“ zeptal se Raf.

Alana přikývla. Bála se, že vlastní hlas by ji zradil. Byla sice bez dechu, ale příčinou nebyl strach.

„Zvedni prut,“ zavelel Raf.

Alana zvedla prut do příslušné výšky.

„Musím tě chytit kolem zápěstí,“ oznámil jí. „Souhlas?“

Alana se nadechla. „Souhlas.“

Raf ji uchopil za zápěstí ruky, ve které držela prut.

Kontrast jeho opálené ruky a jejího bílého zápěstí byl zarážející. Připomněl Rafovi hladkost Alaniny pleti a bělost míst, která skrývala před sluncem.

Na chvíli zavřel oči a snažil se nemyslet na nic.

„Pořád dobré?“ zeptal se.

Hlas měl drsný, protože musel ovládat svoji rostoucí touhu po Alane. „Ano.“

Alana hlasitě polkla. Teplo a síla Rafových prstů, svírajících její zápěstí, ji fascinovaly. Chtěla sklonit hlavu a přejet rty po jeho ruce. Jen pomýšlení na to v ní roznítilo ohnivý plamen.

Raf se tiše nadechl a doufal, že Alana netuší, jak ho její blízkost rozrušuje.

„Ted si uvědom jedno,“ promluvil tiše. „Prut se má pohybovat mezi druhou a desátou našich imaginárních hodin. Tak dosáhneš největšího rozkmitu a rovnováhy. Když vybočíš, budeš mít problém. Připravena?“

Alana přikývla.

Raf vedl její paži s prutem do oblouku mezi desátou a druhou a tiše počítal.

„Jedna, dvě, tři, čtyři. *Ted'* dopředu, dvě, tři čtyři. A zpět, dvě, tři, čtyři.“

Raf s Alanou lehce a rytmicky houpali prutem. Alana cítila energii, která proudila podél prutu a povytahovala vlasec, který postupně ohýbal konec prutu. Ozývalo se jemné svištění vlasce. Raf stále tiše počítal. Podél prutu pulsovala energie.

Alana cítila rytmus a zapomněla na všechno kolem sebe, kromě Rafova hlasu a pohybů vlasce.

„Ted,“ zamumlal Raf a posunul prut dopředu. „Nech ji plout.“

Vlasec dlouze zasyčel. Muška se graciózně a pomalu usadila na hladině.

Alana dlouze vydechla, uchvácená krásou jejího pohybu na stříbrné hladině.

„To bylo... neuvěřitelné,“ řekla tiše. „Děkuji ti, Rafe.“

„Za co?“

„Za trpělivost. Za to, že jsi mě učil a sdílel se mnou mhle krásnou chvíli.“

Raf cítil, že se Alana otáčí k němu. Na okamžik ji chtěl sevřít do náruče, aby pocítil její tělo na své hrudi.

Taky toužil políbit ji do vlasů a nadechnout se její vůně.

Rozhodně potlačil touhu, která v něm pulsovala a s každým zatlučením srdce se měnila v divokou vášeň.

„Tebe učit je hračka,“ prohlásil klidným hlasem. „Za chvíli bys to zvládla sama. Umíš použít svaly, o kterých ani nevíš, že je máš. Neposadíme se chvíli na sluníčko? Tam o kousek výš je pěkný travnatý palouček s polními květinami.“

„Zní to lákavě,“ odpověděla Alana.

Protahovala si svaly v ramenou tím, že se otáčela ze strany na stranu. Když lehce narazila do Rafa, nevšimla si, jak se mu zrychlil dech.

„Ale neměl bys pomoci i našim hostům?“ zeptala se.

„Snad rozpoznají, kde je konec rybářského prutu.“

Raf vzal Alane z ruky prut a odstranil háček. Pak rychlými a ekonomickými pohyby rozložil prut na jednotlivé části.

Alana pozorovala Rafovy zručné prsty a svaly obnažených předloktí.

„Ti zelenáči nejsou takoví, jak jsem si je představovala.“

Raf zvedl hlavu. Jeho oči barvy whisky se zapíchly do jejích.

„Co tím myslíš?“ zeptal se rychle. Intenzita jeho pohledu neodpovídala klidnému tónu jeho hlasu.

„Třeba to, jak vypadá Stan,“ pokrčila Alana rameny. „Zpočátku jsem si pořád myslela, že mám před sebou Jackův stín. Chudák Stan. Musí si o mně myslet, že jsem nenormální.“

„Přežije to,“ broukl Raf kysele.

„Já vím. Je to jen trochu divné,“ povzdychla si Alana. „On i Janice jsou velmi spokojení hosté. Na nic si neste zují. Nepředpokládají, že se na ně bude čekat. Jsou zábavní, inteligentní a mají překvapivě dobrou kondici.“

Raf jen něco nesrozumitelného zabručel.

„Není mnoho lidí, kteří by vydrželi cestu na koni n Broken Mountain a druhý den by vesele vstali za úsvit a vydali se na ryby,“ pokračovala suše Alana.

Raf pokrčil rameny.

„A navíc klidně přijímají moje divné chování. Stan se dokonce choval tak, jako by byla jeho vina, že jsem se ho lekla a křičela jako pominitá.“

Raf zase něco zabručel pod vousy.

Najednou se Alana rozesmála. „Myslím, že ti naši hosté jsou stejně neobvyklí jako celý ten projekt.“

„Měli jsme štěstí,“ broukl Raf.

Rychlými pohyby uložil jednotlivé části prutu do kufríku.

„Fakt, že ti sportovci jsou tvoji přátelé, nemá co dělat se štěstím,“ namítla Alana. Rafovy oči se zúžily. „Na co narážíš?“

„Vím, o co se snažíš, Rafe.“

„O co?“ zeptal se Raf tiše. „Chceš Bobovi pomoci rozjet jeho projekt.“ Raf mlčel.

„Víš, že potřebuje peníze, aby mohl vyplatit Sama a Davea,“ pokračovala Alana, „a víš, že Bob by nikdy nezničil půdu jen proto, aby rychle získal peníze. Takže jsi jako první zákazník nastrčil svoje přátele. Aby Bob mohl úspěšně začít s rančem pro měšťáky.“

Raf něco zavrčel.

„Nedělej si starosti,“ dodala rychle Alana a položila mu ruku na rameno. „Já Bobovi nic neřeknu. Jen jsem chtěla, abys věděl, že hodnotím tvoji pomoc. On sice neumí držet jazyk za zuby, ale je to dobrý kluk a já ho mám ráda.“

Raf dlouze a tiše vydechl. Mírně se na Alanu usmál a zaklapl kufrík.

Ale na její úvahy nereagoval, nic nepopřel ani nepo-Ivrčil.

Mlčky se vydali podél jezera, obcházel kameny a prodírali se křovím. Jaro i léto přišlo toho roku brzy. Na sluncem vyhřívaných místech ještě kvetly drobné kvítky a jejich barevné hlavičky se odrážely na pozadí šedého kamene.

U třetího jezera se mezi kameny stříbřil široký vodopád, který odváděl vodu z druhého jezera, položeného o něco výš. Tohle jezero nebylo odtud viditelné. Zakrývalo ho masivní rameno Broken Mountain.

Vodopád vypadal jako bělostná zářící stuha, spadající přes šedou skálu. Slunce se klonilo k poledni a rozlévalo všude kolem průzračné teplo a světlo.

Raf se zastavil u malé prohlubně asi třicet metrů od vodopádu. Jehličnaté stromy tvořily svojí temnou zelení příjemný stín. Topasové osiky hořely ve slunečním světle a chvěly se v posledním mihotání teplého vzduchu, jako kdyby byly živé.

Raf vytáhl z tlumoku nepromokavou plachtovinu, která byla na jedné straně tmavomodrá a na druhé byla opatřená tenkým kovovým povlakem. Buď mohla udržovat, nebo odpuzovat teplo. Raf ji položil tmavomodrou stranou nahoru, protože věděl, že zem je už chladná, přestože na ni svítí slunce. Plachta vytvořila příjemné a teplé místo pro odpočinek nejméně dvou osob.

„Nemáš hlad?“ zeptal se Raf a pomohl Alane sundat batoh.

Alana chtěla odpovědět záporně, ale její žaludek se najednou hlasitě ozval.

Raf se snažil potlačit smích a začal vybalovat zásoby. Rychle vytáhl z tlumoku jablka, na tvrdo uvařená vejce a rozinky v čokoládě.

Alanin žaludek se stále ozýval. Zatvářila se rozmrzele.

„Dělá to ten vzduch,“ ubezpečil ji Raf a usmál se.

„Jestli se budu řídit tím, co mi říká žaludek, nevejdu se do šatů,“ brblala Alana.

„Tak si koupíš nové,“ uzavřel její rozjímání Raf a podal jí láhev s chlazeným čajem. „Klidně bys mohla čtyři pět kilo přibrat.“

„Myslíš?“ zeptala se pochybovačně.

„Vím to.“

„Moje kostymérka mi vždycky říkala, že se mám snažit shodit.“

„Tvoje kostymérka má v hlavě seno.“

Raf rozdělil jídlo na dvě porce.

Alana se zasmála. „V tom případě si vezmu další hrst rozinek.“

„A co já?“ zeptal se Raf s očima plnými údivu. „Ty sníš moje vejce,“ odpověděla Alana a uhnula pohledem.

Raf se hlasitě rozesmál a přisunul svoji hrst rozinek k Alanině porci. Vajíčko jí ale nechal. Ale když se Alana natáhla pro rozinky, rychle je zakryl dlaní.

„Nic takového,“ řekl s úsměvem. „Nejdřív vejce a jablko.“

„Jsi otrokář.“

„S tím počítej,“ nedal se Raf.

S hlasitým křupnutím se zakousl do svého jablka.

Jedli pomalu a užívali si čerstvého vzduchu a zdravé chuti k jídlu. Když Alana dojedla poslední rozinku, blaženě vzdychla a protáhla se. Příjemné šumění vodopádu ji zvukovou bariérou dělilo od okolního světa. Neslyšela nic jiného, jen občasné Rafovy poznámky o rybaření, o životě na ranči a slunci v horách.

„Proč si nezdřímneš?“ zeptal se nakonec. Alana zívla. „Na spánku před polednem je něco hříšného.“

„V tom případě zhřešiš.“ Raf se chraptivě zasmál. „Jen do toho, květinko. Minulou noc jsi toho moc nenaspala a vlastně ani předtím.“

Rozepnul si flanelovou košili a odhalil tmavomodré tričko pod ní. Několika rychlými pohyby košili složil a vytvořil z ní pohodlný polštářek.

„Tady máš,“ řekl Alane. „Lehni si na tohle. Já ji nepotřebuju.“

Alana chtěla něco namítat, ale nenašla vhodná slova. Najednou měla sucho v krku.

Dokonce ani v jejích snech nevypadal Raf tak mužně jako teď. V tričku se ostře rýsovaly jeho vyvinuté svaly. S každým pohybem se mu napínaly pod opálenou kůží a demonstrovaly sílu, kterou na něm tak obdivovala.

Najednou dostala chuť sáhnout si na něho, sledovat prstem každý sval a znovu poznávat jeho mužné tělo.

Zavřela oči, ale stále ho viděla před sebou, opáleného, se sluncem v očích.

„Alano?“ Rafův tón byl velitelský.

„Máš pravdu,“ souhlasila chvějícím se hlasem. „Moc jsem toho nenaspala.“

Raf ji pozoroval, jak se ukládá na plachtu a pod levou tvář si dává jeho košili. Byl by raději, kdyby použila jako polštář jeho klín, ale obával se, že kdyby jí to nabídl, pocítila by novou vlnu strachu.

Když se na něho Alana na chvíli zadívala, jako by ho nikdy dřív neviděla, zadoufal...

„Je to lepší?“ zeptal se a pozoroval odpočívající Alanu.

„Ano.“

„Tak se vyspi, květinko. Jsem s tebou.“ Alana vzdychla a nechala se unášet do hlubin zdravého spánku, v němž nestraší žádné nepěkné sny.



KDYŽ SE ALANA PROBUDILA, stálo slunce za polednem. Ospale se otočila a uvědomila si, že je sama.

„Rafe?“

Žádná odpověď.

Posadila se a rozhlédla. Skrz větve jehličnatých stromů a pár osik zahlédla Rafa stojícího u jezera. Našel si jiný šelf, který vybíhal do vody, a lovil z něho pstruhy. Vlasec tvořil proti obloze krásnou smyčku.

Alana ho chvíli pozorovala. Vnímala jeho ladné pohyby a radostně prožívala moment, kdy muška přistála na hladině jezera.

Vstala a vydala se ke břehu jezera. Uvědomila si, že pokud si jí Raf všimne, přestane rybařit a bude chtít pokračovat v učení. Nebyla na to připravená. Cítila se odpočatá a příliš lenivá na další pokusy s prutem.

Chtěla jen tiše sedět a pozorovat Rafa a lyrické pohyby vlasce proti modré obloze.

Ohlédla se k místu, kde stáli s Rafem ráno. Nebylo tam vhodné místočko, odkud by ho mohla skrytě pozorovat. Podívala se doleva k vodopádu. Pak se po špičkách přemístila pod větrem zohýbané větve borovic za Rafa. Se zadrženým dechem pozorovala smyčku, která se magicky zvětšovala. Rafova pravá ruka pracovala v dokonalé souhře s jeho levačkou.

„Jak to děláš?“ zeptala se tiše Alana. Věděla, že ji nemůže slyšet. „Snad nejsi kouzelník?“

Postoupila ještě kousek doleva, ale stejně neviděla, co přesně Raf dělá, že se mu vlasec tak snadno a pravidelně prodlužuje. Alana se přesouvala ještě víc vlevo podél rozeklaného kamenitého břehu a snažila se najít místo, odkud by na Rafa lépe viděla.

Přeskakovala z kamene na kámen a vyhýbala se bažinatým místům porostlým hrubou trávou. Najednou zvedla hlavu a stála před vodopádem. Aby na Rafa dobře viděla, musela by vylézt nahoru nad kamenný val, přes který stékala voda. Stačilo by vylézt jen do takové výšky, aby mu viděla přes rameno na ruce. Nemůže to být

zas tak obtížné, pokud se bude držet dál od vody. Kromě toho, od mládí šplhala po horách.

Alana se otočila a začala se škrábat po velkých kamenech nahoru. Šest metrů od ní hřměl a vřel vodopád. Vytvářel kolem sebe jemnou a chladnou mlhu. Alana se vyhýbala mokrým a kluzkým kamenům a pečlivě si vybírala jen ty suché.

Během několika minut se bez dechu dostala na žulovou římsu, která měla hloubku jen slabých čtyřicet centimetrů.

Zastavila se, protože jí nic jiného nezbylo. Před ní se tyčila hladká stěna, vysoká skoro dva metry.

„No, mohla být trochu výš.“

Když se Alana obrátila, aby se podívala na Rafa, svět se s ní najednou zatočil. Zavalil ji neočekávaný strach z výšek.

Šest metrů od ní se z prudkého srázu hnal vodopád. Voda se vařila a pěnila, hřměla jako hrom. Vítr vrhal Ala – ně do obličeje drobné kapky ledové vody. Hřmění a led a svět uplývající pryč, nechávající ji *bezmocnou, točící se a padající do temnoty*.

Alana se přitiskla k žulové stěně a zavřela oči. Snažila se oddělit noční můru od vzpomínek a reality.

Pocit padání neustával. Hluk padající vody jí připomínal hřmění. Drobné ledové kapky jí připomněly chladný déšť a její křik proťal ticho jako blesk, protože se jí v mysli spojila noční můra se skutečností.

Chladno.

Bože, taková zima, cestou k jádru země. Jackův obličej zkřivený zlostí. Jack ji proklíná, chňapá po ní, bije ji, začíná bouřka, stromy se ohýbají a praskají.

Jako ona. Není dost silná. Praskne a kousky jejího těla budou rozptýleny po okolních studených skalách.

Běží.

Někam se škrábe.

Píchá ji v boku. V hrdle má oheň ze stálého křiku a bouřka ji pronásleduje, chytá ji, tahá ji zpět, skála do ní buší, působí jí oděrky a ona křičí a bojuje.

Ale je smetena, něco ji vysoko vyzdvihuje, je bezmocná, pod nohama má prázdno a padá.

Křičí.

Raf volá její jméno.

Jsi v bezpečí, květinco. Odvedu tě domů.

Alana si najednou vzdáleně začíná uvědomovat, že slyšela tato slova už dřív. Slyšela Rafův hlas, který z ní snímal noční mŕu, až zůstala jen skutečnost.

„Jsi v bezpečí, květinko. Odvedu tě domů.“

Alana se chvěla jako osika v bouři a tiskla se ke skalní stěně. Cítila za sebou Rafa, slyšela jeho hlas a vnímala zády teplo jeho těla. Raf opravdu stál za ní na konci úzké římsy.

„R-Rafe,“ oslovila ho rozechvělým hlasem. Na víc se nezmohla.

„Jsem tady, květinko. Jsi v bezpečí,“ zašeptal. Jeho slova ji uklidňovala. „Jsi v bezpečí.“

Alana vydechla, spíše vzlykla.

„Rafe? Jsem tak vy-vyděšená.“

Alana neviděla temný stín v Rafových očích ani divoký výraz, který měl ve tváři.

„Já vím,“ přitakal Raf. „Zažila jsi u jezer něco hrozného, i když si to nepamatuješ. Nebo sis na něco vzpomněla?“ zeptal se tiše.

Alana zamítavě zavrtěla hlavou.

„Tak proč jsi tak vylekaná?“ zjišťoval. „Je to proto, že jsem tak blízko? Bojíš se mě?“

Alana zase zavrtěla hlavou. „Ne.“

Řekla to sice slabým hlasem, ale mluvila pravdu. Jeho se nebála.

Raf na chvíli zavřel oči. Na obličej se mu objevil zvláštní výraz, směs pocitů. Pak oči otevřel. Jeho tvář se uvolnila a v očích měl zase světlo.

„Čím to tedy je?“ zeptal se. „Můžeš mi to říct?“

„Výškou,“ odpověděla Alana třesoucím se hlasem. „Mám teď strach z výšek. To jsem nikdy neměla, aspoň předtím, než Jack spadl a já, myslím, taky.“

Její slova je oba zaskočila. Alana ze sebe vydala vystrašený zvuk.

„Rafe, když jsem se před několika minutami probudila, cítila jsem se tak skvěle. Vlastně za celé dopoledne jsem ani jednou nepomyslela na Jacka a na Broken Mountain. Od rána jsem nemyslela na nic jiného než na rybaření, slunce a na tebe, jak jsi ke mně něžný a jakou máš se mnou trpělivost.“

„Jsem rád, že se ti to líbilo,“ řekl Raf hlubokým hlasem. „Já sám jsem tak pěkně dopoledne neprožil už roky.“

„Myslíš to vážně? I přesto, že jsem ti zamotala vlasce a zaplašila všechny ryby?“

Raf přiložil rty na Alanino rameno tak lehce, že to ani neucítila.

„Koupím si klidně sto metrů nového vlasce,“ prohlásil, „a nechám tě ho zauzlovat, jak budeš chtít.“

Alana rychle vydechla a pak nabrala do plic novou dávku vzduchu. Cítila se skoro silná a odvážila se otevřít oči.

Skoro.

„Nedělej nepromyšlené sliby,“ napomenula chvějícím se hlasem Rafa. Ještě se pokoušela vtipkovat. „Všechny ti je připomenu.“

„Květinko,“ zašeptal Raf a přiblížil tvář k jejím vlasům. „Jsi statečná a krásná. Přeházels bych všechny kameny na Broken Mountain, kdybych věděl, že za to ke mně přijdeš s úsměvem na rtech.“

Jeho slova prorazila ledový krunýř Alanina strachu. Ten ustoupil a Alane se začaly vracet síly.

Otevřela oči. Pár centimetrů před obličejem měla drsnou žulovou stěnu. Po obou stranách ji chránily Rafo-vy natažené paže. Ruce měl Raf přitisknuté ke skále a stál těsně za ní, nohy měl rozkročené. Svým tělem ji chránil před pádem.

Alana pomalu položila ruku na jeho. Byla tak teplá, až ji to šokovalo.

„Ale já nejsem moc statečná,“ řekla napjatým hlasem.

Rafův smích zaskřípal jako kov na písku.

„Statečnost není jen čtverhranná čelist a tvrdá hlava,“ odpověděl jí. „Statečnost je být se svým strachem minutu za minutou a hodinu za hodinou a nevědět, jestli vydržíš následující sekundu, a zároveň se bát, že ta následující bude tvoje poslední.“

Alana přestala na okamžik dýchat. Jako by Raf byl v jejím vědomí, jako by dokázal číst její myšlenky a uměl je vyjádřit slovy.

„A nejhorší na tom je, když jsi silná,“ pokračoval Raf, „a přežiješ i v případě, že ostatní selžou a osvobodí se smrtí. Ale ty přežiješ jeden den a druhý bez ohledu na to, jak je to těžké. A ono je to moc těžké, že?“

Alana přikývla. Nebyla schopna slova.

A Raf mluvil dál k ní i k sobě.

„Některé z těch dní jsou nekonečné,“ pokračoval. „A noci... noci jsou... nepopsatelné.“

Alana zaryla nehty do Rafovy paže tak silně, až mu zůstaly na kůži otisky.

„Jak to všechno víš?“ zašeptala.

„Byl jsem na tom stejně jako ty, Alano. Někaký čas jsem prožíval peklo.“

Zašeptala jeho jméno a z řas jí skanuly na tváře slzy. Plakala za sebe i za Rafa.

Jeho rty se jemně dotkly její kůže na krku. Necítila by to, kdyby se natolik nevžila do jeho citů a do jeho fyzické přítomnosti. Raf jí připadal jako oheň hořící mezi ní a mrazivou temnotou, kterou viděla ve zlých snech.

Sklonila hlavu a rty se dotkla Rafovy ruky. Něžně ho políbila a neucukla, když zvedl ruku a jejím hřbetem ji pohládl po tváři.

Tiše se k ní sklonil. Nemohl snést Alaniny slzy. Zašeptal její jméno a setřel jí slzy z řas svými rty. Čekal, že se její tělo napne odporem, protože bude vědět, že je uvězněna mezi ním a žulovou skálou.

Otočila k němu tvář a mírně se naklonila. V očích jí zářilo světlo. Políbil ji na koutek úst, a setřel jí tak zbytek slz.

„Jsi připravena sešplhat dolů?“ zeptal se tiše.

Alana se rychle nadechla a pak se podívala dolů na skalní stěnu mizející ve vodě jezera.

Najednou se jí zatočila hlava. Zavřela rychle oči a opřela se o Rafa.

Raf viděl, že se jí z obličeje ztrácí barva, a cítil, jak mu /arývá nehty do kůže. Nohy se jí třásly. Rychle se naklonil dopředu, aby ji zadržel před pádem, kdyby ji nohy přestaly poslouchat.

„Neboj se,“ promluvil na ni tiše a naléhavě. „Já tě v žádném případě nenechám spadnout.“

Alana na chvíli ztuhla, pak vydechla a přikývla. Nebyla schopna slova.

Když vzala na vědomí Rafovu přítomnost a jeho konejšivá slova, přišlo uvolnění. Stejně tak se uklidnil i Raf.

S uklidněním se dostavila touha po Alane, touha, která ho provázela od té doby, kdy se vrátil a zjistil, že milovaná žena se provdala za jiného... touha a vztek doutnaly v Rafovi vždy, když uviděl obrázek dokonalého country páru Alany a Jacka, dvou šťastných tváří na miliónech obalů jejich alb.

Raf rozhodně potlačil touhu i nehezke vzpomínky. Ignoroval příjemné teplo Alanina těla tisknoucího se k jeho.

„Budu tě držet tak dlouho, dokud tě nepřejde závrať,“ řekl klidně. „Až budeš připravená, tak řekni.“

Alana se zavřenýma očima vstřebávala Rafův hlas, jeho teplo a klid, jeho trpělivost.

„Alano?“ oslovil ji Raf, který jí neviděl do obličeje. V jeho hlase bylo znát soustředění.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Alana.

Když to řekla, uvědomila si, že je to pravda. Pokud k sobě přestala pociťovat znechucení a pokud se přestala bát svého strachu, byla schopna reagovat racionálněji.

Rafova síla a blízkost jí dávala správný pocit ochrany, a ne ohrožení. Vzdychna a zjistila, že už se jí nechvějí nohy.

„Já se tě nebojím, Rafaeli. Jen jsem se podívala dolů, to je všechno.“

Raf si ulehčené vydechl.

„To nebyl nejlepší nápad, zlato.“

Alana se mírně usmála, ale pak rychle zvažněla.

„Uvědomila jsem si to pozdě,“ přiznala. „Teď mi porad, jak se mám dostat dolů se zavřenýma očima.“

„Ladně, lehce a rychle,“ řekl Raf klidně, „tak jako děláš všechno ostatní.“

„Včetně uzlování tvého vlasce,“ dodala Alana.

Hlas měla pevný, ale oči stále zavřené.

„Vlasec uzluješ nádherně,“ pochválil ji se smíchem. „Připravena?“

„Zase něco zamotat? Byla jsem k tomu zrozená, určitě. Nepotřebuji žádnou praxi. Daří se mi to vždycky na první pokus.“

Alana se zhluboka nadechla.

„Rafe,“ promluvila tiše. „Opravdu nemůžu otevřít oči.“

„Jak jinak bys mohla obdivovat ty nádherné šmodr-chanice, na které se chystáš?“

„Hmatem.“

„Dobře.“ Raf zaváhal. „Aby to fungovalo, budu ti muset být velmi blízko, Alano. Někdy budu muset uchopit tvoji nohu a přemístit ji, budu tě muset přidržovat a taky zvedat.“

„Ne.“

Pak promluvila tiše a zoufale, aby Rafa ujistila, jak je to pro ni důležité.

„Rafe, prosím tě, nezvedej mě. To je moje nejhorší noční můra. Zdá se mi, že mě někdo vysoko zvedá. A pak padám a padám a Jack – ach, bože,“ vzdychla. „Jack. Padá. Spadl ze skály do tmy. Všude byly kameny a voda hučela jako hřmění všude kolem a on zemřel a...“

Alane se sevřelo hrdlo. Otevřela oči a měla v nich hrůzu. Panenky se jí zvěštily strachem ze vzpomínek.

Raf ji chtěl podepřít, ale byl si jist, že jeho dotek by spustil vlnu strašných vizí. Poznal to z jejího hlasu.

„Ale, ale, květinko,“ zamumlal. „Nebudu tě zvedat. Se mnou jsi v bezpečí.“

Alana pomalu zaostřila a uviděla jeho silnou ruku, která ji chránila ze strany. Zoufale vzlykla.

„Rafe, každou chvíli se dostávám blíž ke vzpomínkám, ale vždycky mi zase uniknou. A pokaždé se bojím. Skončí to někdy?“

„Skončí,“ řekl Raf hlasem zároveň uklidňujícím i plným bolesti. „Skončí to. A ty to přežiješ. Tak jako polní květinka přežije chlad a stín s jistotou, že zase přijde léto.“

Jeho rty se dotkly Alanina krku.

„Jsi silná, Alano. Hodně silná. Víím, že tomu teď nevěříš, ale jsi. Jestliže jsi tomu nepodlehla dřív, nepodlehneš ani teď. Věř mi. Já to víím. Zažil jsem to taky.“

Alana si přitiskla čelo k Rafově ruce a snažila se uklidnit zrychlený dech. Po několika minutách se jí to podařilo.

Pak se Raf tiše ozval: „Ted se pokusíme sešplhat dolů. Musíš mi pomoci, Alano.“ „J-jak?“

„Musíš mi věřit,“ řekl prostě. „Jestli mi nebudeš věřit, zpanikaříš a pak tě budu muset omráčit a snést dolů v bezvědomí. To nechci udělat, i když bych to uměl, aniž by to zanechalo stopy na tvém těle. Ale tvoje mysl...“

Alana se zachvěla. Neviděla, jak intenzívně ji Raf pozoruje.

„Tím by se splnila tvoje nejhorší noční můra, že?“ zeptal se tiše Raf.

Slova dorazila do Alanina vědomí jako děsivé vlny. Byla tohle její noční můra? Někdo ji omráčil a snesl z hor?

Pak ale pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, tohle není moje nejhorší vzpomínka. Nejhorší je, že mě někdo zvedl a pak mě odhodil. Někam mě odmrští a pak jsem padala a padala, strašně dlouho, do tmy a ledu. Byla tam smrt.“

Rafův hlas byl klidný, ale v očích měl vztek, který se v něm probudil pokaždé, když pomyslel na to, že Alana někde ležela zraněná, vystrašená a volala jeho jméno.

„Takže nebudeš vyděšená, když tě budu muset držet?“ zeptal se věcně.

„Já nevím,“ řekla nerozhodně Alana. „Myslím, že budeme muset najít tu nejbezpečnější cestu, že?“

„Ano, myslím, že ano.“

Alana ucítila, že se Raf od ní vzdálil, protože místo tepla jeho těla ucítila za zády studený vítr. Chtělo se jí hlasitě protestovat. Ale chvíli jen stála se zavřenýma očima a s rukama přitisknutýma ke studenému kameni.

„Asi tak o třicet centimetrů níž a trochu doleva nahmatáš plochý kámen,“ oznámil jí Raf.

Sledoval, jak Alana jemně ohmatává špičkou boty terén a snaží se najít oporu, kterou jí popsal.

„Ještě tak o dva centimetry níž,“ řekl. „To je ono. Dobře.“

Raf sledoval Alanin postup se zdviženými pažemi a zapřenýma nohama. Nedotýkal se jí.

„Ted pravá noha,“ zavelel. „Přímo dolů, jen o pět šest centimetrů. Tam. Cítíš to?“

Odpovědí mu bylo Alanino oddechnutí. Pomyslela na to, že by mohla otevřít oči, ale nevěřila si.

Raf jí popsal následující krok, pak další. Paže měl stále zvednuté a byl připraven poskytnout jí pomoc. Ale nedotýkal se jí. Neustále mluvil a dodával jí odvahu.

Alana pomalu zdolala nejprudší část sestupu.

„Ted si nachystej levou nohu,“ poradil jí Raf. „To bude trochu náročnější. Jsou tady dva balvany blízko sebe. Musíš se dostat na ten levý. Ne, takhle ne, *Alanol*“

Alane se zvrtila noha a najednou ztratila rovnováhu. Raf ji zachytil a silněji stiskl. Trvalo to jen okamžik, pak ji opatrně postavil na nohy.

Alana neprotestovala, ani když jí Rafovy ruce sevřely ramena. Byla ještě velmi bledá a ruce se jí viditelně třáslly, když hledala oporu.

Raf pochopil, že Alana znovu upadla do tenat své noční můry. Něžněji otočil obličejem k sobě a položil jí ruce na ramena.

„Alano, otevři oči. Podívej se na mě. Nedívej se na jezero ani na skály. Jen na mě.“

Alana pomalu otevřela oči.

Rafův obličej byl kousek od jejího. Jeho jantarové oči se na ni dívaly intenzivně a naléhavě. Na krku mu znatelně pulsovala tepna.

„Je den a není noc,“ řekl Raf tiše. „Je teplo a není zima. Jack je mrtvý. Ty žiješ ajsi se mnou v bezpečí.“

Alana nepřítomně přikývla. Pak vzdychla a naklonila se k Rafovi.

Raf si velmi přál přitisknout ji pevně k sobě a uklidnit ji houpavými pohyby, ale stejně jako ona se obával, že kdyby to udělal, vzbudil by v ní jedině strach a hrůzně představy.

„Mrzí mě, že jsi se vylekala,“ zašeptal a přiložil tvář k jejím vlasům.

„Byla jsem – vlastně nebyla jsem vylekaná. Ne tak docela.“ Alana se znovu nadechla. „Věděla jsem, že když tě zavolám, že mě nenecháš spadnout.“

A Raf věděl, že Alana nevolala jeho jméno. *Tentokrát* ne. Jestli si to myslí, je stále v minulosti a prožívá strach. Ale věří mu, že ji nenechá spadnout. Aspoň to se nezměnilo.

Po chvíli se Alana narovнала a zase stála pevně na nohou.

„Pojďme,“ řekla bezvýrazně.

„Nechceš raději zavřít oči?“

„Myslím, že ne. Tady to není tak příkré, že?“

„Ne. Jestli se chceš podívat na terén, udělej to teď. Jsem dost blízko, abych tě mohl zachytit, kdyby se ti zatočila hlava.“

Alana se mírně usmála. „Nevidím přes tebe, Rafe.“

Raf se trochu vytočil, aby se mohla podívat na svah, který ještě musí zdolat. Podíval se jí do obličeje, připraven zareagovat hned, jakmile by ji přepadla slabost.

Alana neprojevila žádnou reakci. Jen pevně stáhla ústa. Raf se přesto přiblížil těsně k ní. Zahleděla se na něho a usmála se.

„Ted jsem v pořádku.“

Raf přikývl, ale stále zůstával v Alanině blízkosti. Společně překonali poslední úsek svahu. U jezera se zastavili.

Alana se otočila a s pocitem triumfu se zadívala na svah. Smutně potřásla hlavou, když viděla, že to, co se jí shora zdálo tak děsivé, vypadá zespodu zcela schůdně.

„Strach má vždycky jiné oči,“ prohlásil tiše Raf.

Alana odvrátila oči od hory a podívala se na muže vedle sebe. Rafovo porozumění tomu, čím prošla, a jeho pochopení jejího strachu rozvazovalo uzly v její mysli tak jistě, jak jistě se rozvinula jeho smyčka při rybolovu. Položila mu dlaň na tvář a čerpala do sebe jeho teplo.

„Rafaeli,“ zašeptala. „Díky tobě věřím tomu, že se jednoho dne uzdravím a zase budu zpívat.“

Raf otočil hlavu a políbil štíhlou ruku, která spočívala na jeho tváři. Zašeptal Alanino jméno a usmál se, když mu její prsty přejely po rtech. Alanina druhá ruka se pomalu vztahovala k jeho hlavě, jako by toužila spočinout na Rafových jemných vlasech.

Raf se stejně pomalu sklonil, až jeho rty dosáhly jejích. Polibek byl tak něžný, že bylo skoro nemožné zachytit okamžik, kdy začal.

Alana nezaváhala ani se neodtáhla, když ucítila Rafovy rty na svých. Místo toho zašeptala jeho jméno a pak je opakovala znovu a znovu, ztracená v pocitu, který jí přinesl jeho polibek. Prsty v Rafových vlasech měla napjaté a přibližovala se k němu v tiché touze.

Alaniny prsty stiskly dlouhý silný sval na Rafově šíji. Její ústa změkla a poddala se mu.

Když se poprvé dotkla jazykem jeho rtů a pak zubů, vydal Raf z hrudi hluboký zvuk. Musel zaklesnout prsty do sebe, aby odolal touze chytit ji a přitisknout k sobě. Tušil, že její tělo se poddává stejně jako její ústa.

Váhavě se dotkl špičkou jazyka jejího, co nejjemněji, aby ji nepoděsil. Alana neucukla. Jejich polibek získával na vášnivosti a Raf cítil, jak mu krev divoce buší ve spáncích.

Slyšel, jak Alana vyslovuje jeho jméno, tak jak je slyšel ve snech. Odvážil se jemně dotknout jejího obličeje, krku a ramenou. Když neprojevila strach, začal jí něžně hladit paže od ramen až po lokty.

Šeptala jeho jméno a tiskla se k němu těsněji, aby pocítila jeho teplo. Zapomněla na minulost, na noční můry, zapomněla na všechno a myslela jen na Rafa a na jeho sametové rty. Procházel jí oheň touhy, který ji čím dál víc tiskl do jeho náruče.

Raf ji objal oběma pažemi a pevněji svíral. Nebránila se, naopak odpověděla ještě silnějším kontaktem s jeho tělem. Postavila se na špičky, aby mu byla co nejbliž.

Raf ji sevřel ještě těsněji a zasténal. V náhlém náporu vášně ji uchopil za boky a zvedl ji k sobě. Její nohy ztratily kontakt se zemí.

V tom okamžiku Alana zapomněla na vášeň a propadla panice.



KDYŽ SE ALANA NAJEDNOU SNAŽILA VYMANIT z jeho náruče, uvědomil si Raf, co se stalo. Proklínal se a okamžitěji pustil. „Omlouvám se.“ Začali mluvit jeden přes druhého, plni emocí. „Není to tvoje vina.“ Každý se snažil ujistit toho druhého, že za to nemůže.

Když Alana po odmlce znovu promluvila, Raf jí jemně položil prst na rty.

„Ne,“ řekl zastřeným hlasem. „Není to tvoje vina. Měl jsem to vědět. Myslel jsem, že se ovládnou. Ale zapomněl jsem, jak jsi sladká a vášnivá. Dokonce v mých nejdivočejších snech jsem tě takovou neviděl.“

Alana zavřela oči. Sklonila tvář, aby Raf neviděl její výraz. Po chvíli se na něho znovu podívala a v očích už neměla strach, jen omluvu a zbytek vášně.

„Opravdu jsi o mně snil, Rafaeli?“ zeptala se svým zvučným a krásným hlasem.

„Ano,“ odpověděl Raf tiše. „To jediné mi v tom pekle zůstalo.“

Alana zadržela dech, zasažena poctivostí a bolestí v Rafově hlase. Hleděla mu přímo do očí. „Co se stalo?“ zeptala se ho.

Raf zaváhal. „Není to hezký příběh. Nejsem si jist, zda bys to měla vědět.“

„Jestli mi to budeš chtít říct, ráda to vyslechnu.“

Když Raf stále váhal, chytila ho Alana za ruku a vedla ho pomalu po břehu jezera.

„Nevadí,“ řekla. „Dáme si oběd a pak si lehneme na slunce a budeme počítat lístky osik. Pamatuješ?“

Z Rafových očí odlply mraky. Rty se mu roztáhly do mimovolného úsměvu.

„Vzpomínám si,“ řekl. „Ten, kdo mrkne, musí začít znovu.“

„Až po zaplacení pokuty.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Raf zastřeným hlasem. „Na tohle si pamatuju obzvlášť dobře.“

Postranní pohled Rafových očí barvy whisky dal Alane najevo, že Raf opravdu nezapomněl. Její prsty v jeho se zachvěly, když je zvedl ke rtům, aby je políbil. Ucítila přitom pošimrání jeho kníru. Pak ji kousl do místečka mezi palcem a ukazováčkem.

„Za co?“ vydechla Alana.

„Mrkl jsem,“ řekl Raf. „Neviděla jsi mě.“

„Ne. Musela jsem mrknout taky.“

„Tohle mi dlužíš.“

„Ale my jsme ještě nezačali počítat lístky,“ namítla Alana.

„No, jestli to necháš na mně, tak je začneme počítat až po obědě.“

Alana se usmála a dala se zavést k místu, kde nechali svoje tlumoky. Raf se vrhl na svůj rybářský prut a Alana začala chystat sendviče a ovoce.

Jedli pomalu a užívali si slunce a ticha. Když se Raf nasytil, položil se na záda a ruce si založil pod hlavu.

Po chvíli se lenivě ozval. „Dvacet tři.“

„Cože?“

„Než jsem mrkl, napočítal jsem třiadvacet osikových lístků.“

„Z toho místa nemůžeš vidět žádné lístky.“

„Ale můžu,“ odporoval Raf. „Za tebou.“

Alana se otočila. A opravdu, za ní se tyčila zlatá koruna osiky na pozadí tmavě zelených jehličnanů.

„Mrkla jsi,“ ozval se Raf. „Kolik?“

„Jedenáct.“

„Dva mi dlužíš.“

Raf už neřekl nic, jen se díval.

„Copak nikdy nemrkneš?“ zeptala se nakonec Alana.

„Ne.“ A pak: „Sakra. Dostala jsi mě. Třicet sedm.“

Alana se otočila, aby viděla na strom. Počítala rychle, ale pak zamručela a mrkla.

„Už je to zase tady,“ stěžovala si. „Vždycky jsem prohrávala.“

Raf se usmál. „Jo. Pamatuju si to moc dobře. Už mi dlužíš tři.“ Začal zase počítat.

Po dlouhé pauze řekl: „Už si vzpomínám. Trik je v tom, že ti nesmí vanout vítr do obličeje. Mám čtyřicet.“

Alane se podařilo napočítat pětatřicet lístků, než mrkla. Zase nespokojeně zamručela.

„Dlužíš už čtyři,“ oznámil jí Raf.

„Ty si to sbíráš, protože máš strach?“ zeptala se Alana, protože Raf se nesnažil vzít si polibek.

Podíval se na ni.

„A ty nemáš?“ promluvil tiše a pozoroval ji. Alana se zarazila a pak vzdychla. „Já nevím,“ přiznala se, protože si vzpomněla na vášeň a paniku, které ji přepadly před chvílí u jezera.

„Pak počkám, až to budeš vědět,“ konstatoval Raí prostě.

Alana se položila na loket a podívala se na Rafá. Ten si jí nevšímal a rychle počítal osikové listy.

Alana pozorovala jeho silné tělo, které pohodlně spočívalo v trávě. Dlouhé silné nohy překřížil v kotnících. Tmavomodré tričko měl v pase vykasané, takže odhalovalo úzký pruh jeho opálené kůže. Jeho tmavě hnědé vlasy vypadaly na slunci jako černý lesní med.

„Sedm tisíc šest set devadesát dva,“ řekl Raf.

„Co?“

„Sedm tisíc šest set devadesát dva.“

„Nemohl jsi napočítat tolik listů bez jediného mrknutí,“ protestovala Alana.

Raf se usmál. Několik posledních minut pozoroval spíš Alanu než osikové listy, ale ona si toho nevšímla. Byla příliš zaujatá vlastním pozorováním jeho těla.

A její úsměv mu prozradil, že kladně hodnotí to, co viděla.

„Věřila bys dvěma tisícům?“ zeptal se Raf nevinně. Alana zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí vlasy rozlétly na všechny strany. „Dvě stě?“ pokračoval Raf. „Ne.“ „Padesát?“

„No...“

„Prodáno.“ Raf se zasmál. „Takže mi dlužíš pět.“

„Ale teď jsem byla na řadě já.“

„Myslíš, že by ti to pomohlo?“

Alana vzdychla a zadívala se na osiky. Ale stále před sebou viděla Rafa. Mrkla, aby zahнала jeho obraz, ale okamžitě vyjekla, protože ji to stálo další bod.

„Patnáct,“ oznámila zkormouceně.

Raf se zasmál a zadíval se na tetelící se lístky osiky. Když se Alaniny prsty dotkly jeho tváře, na chvíli přestal

počítat, ale pak pokračoval. Když její ruka sklouzla po jeho rameni na paži, kterou si podpíral hlavu, zpomalil. A když její prst začal sledovat žilky, které mu prosvítaly pod kůží na citlivé vnitřní straně paže, nechal počítání a řekl zastřeným hlasem: „Ty podvádíš, květinko.“

„Už jsem si vzpomněla.“

„Na co sis vzpomněla?“

„Jak jsem vyhrávala tuhle hru.“

„To je směšné,“ řekl, „vzpomínám si, že jsme vždycky vyhráli oba. Pokaždé.“

„Chtěla bych...“ Alane se zlomil hlas. „Přálabych si, aby to zase bylo jako dřív. Abys nikdy neodešel.“

Nadechla se a pak vyhrkla otázku, kterou si kladla už tisíckrát od té doby, kdy se dozvěděla, že Raf žije.

„Co se stalo, Rafe? Co jsem udělala, že jsi mě potrestal mlčením?“

Neodpovídal dlouho. Až se začala bát, že jí na to neodpoví vůbec.

„Máš na mysli ten dopis, který jsem ti vrátil?“ zeptal se nakonec.

„Ano, ale i to předtím. Proč jsi mě nechal uvěřit, že jsi zemřel? Jiní lidé věděli, že žiješ, jen já ne. Přišla jsem na to až za rok.“

„Myslel jsem si, že jsi šťastně vdaná.“

Alana se podívala na Rafa temnými očima, v nichž bylo příliš mnoho bolesti.

„Jak jsi tomu mohl věřit?“ zeptala se. „Milovala jsem tě. Myslela jsem si, že ty mě taky miluješ.“

„Miloval jsem tě.“

„Jak jsi tedy mohl uvěřit tomu, že miluju Jacka?“

Raf stiskl rty. „Vojákům se to stává. Je to syndrom, kterému se říká *Drahý John*. Muž jde do války a jiný muž utěšuje jeho dívku.“

„Nebylo to tak,“ zašeptala Alana. „Vzala jsem si Jacka proto, že po tvé domnělé smrti mi zůstalo jen zpívání. Byl to sňatek z rozumu, obchodní partnerství.“

„Alano...“

„Nikdy se mě nedotkl,“ pokračovala. „Nenechal jsem ho. Nesnesla bych, aby se mě dotýkal někdo jiný než ty.“

Raf zavřel oči. Když je znovu otevřel, byly tvrdé, zaměřené do minulosti, která ho málem zničila.

„Nevěděl jsem to,“ řekl. „Všechno, co jsem se dozvěděl šest týdnů po své *smrti*, bylo, že žena, kterou jsem kdysi miloval, je součástí dokonalého country páru. Všude, kam jsem se podíval, byly plakáty s Jackem a Jilly, krásnými milenci, kteří zpívají jeden druhému písně o lásce, které by rozplakaly i Broken Mountain.“

„Rafaeli...“ Alana vzlykla.

„Nech mě domluvit,“ přerušil ji Raf napjatě. „Možná už o tom nikdy nebudu moci mluvit. Bůh ví, že jsem na to chtěl zapomenout, na každou sekundu.“

„Tak jako já?“ řekla bezvýrazně. „To by nebylo lepší. Věř mi, Rafe. Takové zapomínání je hrozné. Já si neumím představit nic horšího, než jsou moje noční můry.“

Raf zavřel oči a dlouze vydechl.

„Já vím,“ řekl. „Taky jsem se přesvědčil o tom, že zapomínání nebo ignorování nic nevyřeší. Proto ti řeknu něco, co je ukryto v sejfu Pentagonu a co ví jen pár těch, kteří přežili. Něco, co se oficiálně nikdy nestalo.“

Alana mlčela. Bála se pohnout, aby nerušila Rafovou zповěď.

„Říkal jsem ti, že jsem byl v armádě. Ano, byl jsem ve speciální jednotce. Byli jsme cvičení na protipovstalecké akce ve venkovských oblastech.“ Smutně se zasmál. „Opravdu venkovských. Bože, jak já nenávidím džungli!“

Po delším tichu se Alana jemně dotkla Rafovy paže.

„Co se stalo?“ zeptala se tichým hlasem.

„Před mnoha lety jsem se musel rozhodnout, jestli budu bojovat se svým tvrdohlavým otcem ve Wyomingu, nebo ve středoamerických džunglích. Dal jsem se k armádě.“

Alana čekala na pokračování. Vzpomněla si, že když ji Raf požádal o ruku, řekl jí taky, že by někdy musel na čas odejít. Takový stav by trval asi dva roky. Pak by z armády odešel, vrátil by se k Alane a vzal by šiji.

„Než jsem naposledy odešel z Wyomingu, některé z našich lidí zajali místní povstalci,“ pokračoval Raf. „Neexistoval způsob, jak je dostat zpět diplomatickou cestou, protože tam nebyli vysláni oficiálně. Podle záznamů byli posláni do Chile, do Německa nebo Indočíny, kamkoli. Jen ne do střední Ameriky.“

Alana bez dechu poslouchala.

„Nemohli jsme je jen tak odepsat,“ řekl Raf, „přestože se šířily fámy, že v tamních věznicích nikdo nepřežije příliš dlouho. A my jsme potřebovali vůdce partyzánů. Proto velení požádalo některé muže z naší jednotky, aby se dobrovolně vydali do záchranné akce.“

Alana zavřela oči, protože věděla, co přijde.

„Ty jsi šel jako dobrovolník,“ hlesla skoro neslyšně.

„Znal jsem ty muže, které věznili. Jeden z nich byl můj velmi dobrý přítel. Kromě toho jsem byl dobrý voják. Pod mým vedením mohla být naše akce úspěšná.“

Alana se zhluboka nadechla a přikývla. Poprvé po čtyřech letech se jí začínal rýsovat smysl jejího utrpení.

„Rozumím ti,“ povzbudila ho tiše.

„Opravdu?“ zeptal se Raf.

Poprvé od chvíle, kdy začal mluvit o minulosti, se podíval Alane přímo do očí.

„Opravdu chápeš, proč jsem tě opustil?“ zeptal se naléhavě. „Proč jsem tě *dobrovolně* opustil?“

„Nemohl bys vydržet sám se sebou, kdybys zůstal v bezpečí a neudělal nic pro záchranu těch lidí,“ řekla

prostě Alana a pohladila konečkem prstu tvrdou linii Rafovy čelisti. „Jsi takový. Nikdy bys neobětoval život člověka pro své vlastní pohodlí.“

Raf ji políbil na prst, kterým teď hladila jeho knír.

„Většina žen by tomu nerozuměla.“

„Většina žen nikdy nepozná muže, jako jsi ty.“

„Nepovídej,“ ohradil se prudce Raf. „Já nejsem hrdina. Křičel jsem jako všichni ostatní, když nás bili pendreký.“

Alane se rozšířily oči. Jemně se dotkla jeho tváře, jako by chtěla sejmut masku vzteku, která se na ní usadila při vzpomínkách na minulost.

„Jsi čestný muž, Rafaeli. To je víc, než si kdo může přát.“

Raf dlouho mlčel. Taky se na ni nepodíval. Pak vzdychl.

„Jsem rád, že si to myslíš, Alano. Byly doby, kdy jsem na sebe moc nemyslel. Kolem umírali lidé. Byl jsem jejich vůdce. Odpovídal jsem za jejich životy.“

„Byli to vojáci. Dobrovolníci jako ty.“

„A já jsem je vedl přímo do pekla.“

Alana pohladila vrásky smutku kolem Rafových úst.

„Byla jiná možnost?“ zeptala se jemně.

„Ne.“ V jeho hlase zněla hořkost. „Věděl jsem, že je vedu do pekla. Cesta tam je dlážděná nejlepšími úmysly. Čím lepší úmysly máš, tím dál se dostaneš. A po celou dobu víš, že jsi nic nemohl udělat jinak, že kdyby se situace opakovala, udělala bys zase stejnou věc, věc cti... a že bys s sebou vzala stejné spolehlivé lidi. A tohle je moje definice pekla na zemi,“ zakončil Raf s hořkostí.

Z Alanina hrdla se drala ven slova, ale dusila ji. Nevyřkla nic, cítila, že jediná slova, která mohou Rafovi pomoci, jsou jeho vlastní. Jemně ho pohladila a poslouchala, aby s ním sdílela jeho bolest.

„Hodně jsem o té misi přemýšlel,“ promluvil po chvíli Raf. „Ale nikdy jsem o tom nikomu neřekl.“

„Nemohl jsi.“

„Nebylo to tak jen kvůli bezpečnostním předpisům. Prostě jsem nenašel nikoho, kdo by věděl, co je to bát se každou sekundu každého dne, bát se a bojovat, aby to nebylo znát, dívat se na lidi a vědět, že zítra to nebude o nic lepší než dnes, spíš horší.“

Alana se dotkla Rafova zápěstí. Cítila, jak mu pod kůží tepe krev.

„Málo lidí ví, jaké to je, být odsouzen na neurčitou dobu,“ řekl Raf. „Čekáš a posloucháš křik mučedníků a víš, že brzy budeš křičet taky.“

Alana zadržela výkřik a zbledla. Nepřestávala Rafa hladit, aby mu dodala klidu při děsivých vzpomínkách na noční můru, kterou si nedovedla ani představit, ale které dokázala porozumět.

Muž, jehož milovala, byl vězněn a mučen, až křičel bolestí.

Ať mám jakékoli vzpomínky, říkala si Alana v duchu, Rafovy musí být horší. Ale přežil. Je tady, je silný, má se mnou trpělivost. Je ke mně něžný, přestože přežil brutální zacházení.

Jak Raf pokračoval, uchopila Alana jeho ruku a přitiskla si ji na tvář, jako by ten jednoduchý kontakt mohl ulehčit jeho prožité bolesti. A taky její.

„Šel jsem do džungle sám,“ vyprávěl, „o tři dny dříve než ostatní. Potřebovali někoho, kdo se rychle dostane do vězení a zjistí, kolik našich mužů je naživu a jsou-li schopni chůze. Byl to nebezpečný úkol a nechtěl jsem na něho nasadit nikoho jiného.“

Raf se zadíval za Alanu. Oči měl zamlžené vzpomínkami. Jeho prsty lehce přejely Alane po tváři, aby ji ujistily, že mu její přítomnost pomáhá.

„Do věznice jsem se dostal bez problémů,“ rozvíjel svůj příběh. „Překonal jsem oplocení z ostatných drátů i hlídky. Naši nepřátelé hřešili na okolní těžko prostupnou džungli a nechvalnou pověst svého zařízení.“

Rafovy prsty na Alanině tváři se zastavily.

„Bylo to pravé peklo,“ řekl. „Po tom, co jsem viděl, jsem měl chuť zabít každého strážného, každého vládního úředníka a prostě kohokoli, kdo měl s tou akcí něco společného a přišel by mi pod ruku. A pak bych s radostí vyhodil tu věznici do povětří.“

Raf zavřel oči. Měl strach, aby v nich Alana neviděla to, co viděl on. Zmučení muži spoutaní v řetězech pomalu umírali jen pro zábavu dozorců, kteří byli tak brutální, že se nedali považovat za lidi, a ve své krutosti tak vynalézaví, že je nebylo možno nazvat ani zvířaty. Ďáblové vládnoucí v zeleném pekle.

„Získal jsem informace a vypadl jsem,“ pokračoval Raf. „Druhý den jsem vedl své muže do boje.“

Otevřel oči. Byly čisté a jasné, byly to oči cizince.

„Když jsme vysvobodili muže, pro které jsme přišli, vrátil jsem se do vězení. Tři muži šli se mnou, proti rozkazu. Byli to ti tři, kteří viděli křídlo, kde docházelo k mučení zajatců. My čtyři jsme osvobodili všechny ostatní zajatce a pak jsme věznici vyhodili do povětří.“

Alana držela Rafovu ruku u svých rtů a snažila se ho uklidňovat.

„Jeden z mých mužů byl při ústupu raněn. Druzí dva mu pomáhali dostat se do bezpečí a já jsem je kryl. Někteří z dozorců totiž náš útok přežili a pronásledovali nás. Střílel jsem, dokud mi nedošly náboje. Pak mě dostihli, postřelili mě a nechali mě ležet v džungli. Naše helikoptéra vypátrala moje muže a odletěla s nimi. Slyšel jsem, jak se vzdaluje.“

Alana zasténala.

„Přežil jsem. Moc si na to nepamatuju. Našli mě místní obyvatelé a ošetřili mě. Pak ale přišla vládní vojska. Byl jsem příliš slabý nato, abych utekl.“

Alana se kousla do rtu v němém protestu. Raf tiše pokračoval, vyvolávaje nepříjemné staré vzpomínky.

„Vzali mě do jiného vězení. Bylo stejné jako to, které jsme zničili. Věděl jsem, že nemůžu doufat v záchranu. Moji muži měli za to, že mě nepřátelé zastřelili. Mysleli si, že jsem mrtev. Kromě toho, nikdy se neriskují životy dvaceti lidí pro záchranu jednoho, ani v případě, že je důležitý. Já jsem nebyl.“

Alana chtěla něco říct, ale podařilo se jí jen něco zamumlat Rafovi do dlaně. Neustále ho hladila po rameni a po paži, jako by se chtěla přesvědčit, že je opravdu živ a že se ho dotýká.

„V tom vězení jsem byl dlouho,“ řekl Raf. „Nevím, proč jsem nezemřel. Hodně mužů zemřelo a bylo to jejich štěstí.“

Otočil se a podíval se na Alanu.

„Není to tak docela pravda. Víím, proč jsem přežil. Měl jsem pro co žít. Byla jsi to ty. Snil jsem o tobě, o tom, jak jsem ti hrál na harmoniku a ty jsi zpívala, o milování s tebou, o tvém smíchu a o tom, jak jsi mi při každém doteku dávala najevo svoji lásku.“

„Rafaeli,“ zašeptala Alana. Nemohla říct nic jiného.

„Tyhle sny mě držely při životě. Věděl jsem, že na mě čekáš, že mě miluješ stejně jako já tebe, a to mi dalo sílu k útěku. Žil jsem v džungli jako zvíře a podařilo se mi dostat se na místo, kde mě nemohli zastřelit.“

Alana se sklonila, aby Rafa políbila. Už se nestarala o to, aby skrývala slzy.

„A potom jsem se vrátil domů a zjistil jsem, že žena, kterou jsem miloval natolik, že jsem kvůli ní přežil, mě nemilovala dost, aby na mě počkala.“

„To není pravda!“ vykřikla Alana hlasem plným bolesti.

„Já víím. Ted už to víím, ale tenkrát jsem to nevěděl. Četl jsem noviny, kde byly samé ódy na Jacka a Jilly, dokonalý pár. Nikdo mi neřekl nic jiného.“

„Nikdo to netušil,“ namítla prudce Alana. „Ani moje rodina. Jack i já jsme se snažili, abychom tajemství o našem vztahu nikomu nevyzradili.“

„Měli jste úspěch.“

Raf se zahleděl na Alanu. Viděl v jejích očích bolest a smutek. Dotkl se ukazováčkem jejích rtů.

„Odešel jsem z armády hned, jakmile jsem mohl,“ pokračoval. „Můj otec zatím zemřel. Vrátil jsem se na ranč jako ten nejzahořklejší člověk na téhle straně Broken Mountain. Už asi rok žiju tady, v táboře pro rybáře. Sám.“

Alana zavřela oči, aby zadržela slzy.

„Kdybych jen věděla, že žiješ...“ zašeptala.

„Ale já jsem si nebyl jist, jestli žiju,“ prohlásil Raf. „Ne úplně. Většinu času jsem strávil v pekle. Nikdo na téhle straně hory nevěděl, že nejsem mrtev. S výjimkou Sama a ten to nikomu neřekl.“

„Sam?“ zeptala se udiveně Alana.

„Měl výcvik v Panamě. Byl u jiné organizace, u civilní. Jednou jsme spolupracovali, těsně předtím, než jsem opustil armádu. Sam je dobrý chlap, jen trochu tvrdohlavý. To je všechno, co můžu říct na jeho adresu.“

Alana chtěla něco namítnout, ale pak si uvědomila, že by to nemělo smysl. Raf možná sdílel nějaká tajemství s ní, ale tajemství jejího bratra neměly s Rafem co dělat. Podívala se na něho očima plnými porozumění. Byly temné jako noční můry.

„Kdy ses rozhodl dát lidem vědět, že jsi naživu?“ zeptala se.

„Nerozhodl jsem se tak. Prostě se to rozkřiklo.“ Raf pomalu zavrtěl hlavou, vzpomínaje na svůj vztek a hořkost, které cítil, když se dozvěděl o jejím sňatku s jiným mužem šest týdnů poté, co byl prohlášen za mrtvého.

„Jednou jsem se vydal za Bobem, který tady poblíž rybařil. A on se pak rozjel za tebou.“

Alana si ani neuvědomovala, že zarývá nehty do Rafovy paže. Vzpomínala na den, kdy Bob vrazil do dveří a oznámil jí, že Raf Winter žije. Že je tvrdý a zahořklý a oči má studené jako únorový soumrak.

Raf. Živý.

A Alana byla provdaná za muže, kterého nemilovala.

„O den později,“ pokračoval Raf a pozoroval ji, „mi Bob přinesl tvůj dopis. Poznal jsem tvůj rukopis okamžitě. Dlouho jsem se na ten dopis díval.“

„Proč jsi mine...“ začala Alana.

„Věděl jsem, že bych otevřel svůj vlastní dopis typu *Drahý Johne*“ přerušil ji Raf. „Nedokázal jsem se přinutit, abych si přečetl slova popisující tvoje bezchybné manželství, dokonalou kariéru a skvělého manžela. Nemohl jsem číst rozsudek smrti nad svým snem psaný tvou rukou. Snu, který mě udržel při životě v prostředí, kde smrt byla vysvobozením.“

Alana zavrtěla hlavou. Zpod zavřených víček se jí řinuly slzy. S tlumeným výkřikem položila hlavu na Rafovou hrud a sevřela ho tak pevně, až ji bolely paže. Nemohla snést myšlenku na to, že Rafa mučili a on snil o ní. A že přežil proto, že ji miloval.

Pak přišel domů a zjistil, že je vdaná.

„Co bylo v tom dopise?“ zeptal se Raf.

Jeho hlas zněl velmi tiše, skoro zanikal v Alaniných vzlycích.

„Pravda,“ hlesla Alana. „Chtěla jsem odejít od Jacka. Až bych byla volná, chtěla jsem ti napsat znovu a zeptat se tě, jestli chceš se mnou žít.“

„Ale ty jsi Jacka neopustila.“

„Ne.“ Alana zase vzlykla. „Když jsem tě ztratila podruhé, řekla jsem si, že už na ničem nezáleží. Zůstala jsem s ním.“

Rafova víčka se zachvěla. Bylo to znamení bolesti, kterou pocítil, kdykoli si vzpomněl na Jacka Reevese.

„Ale když jsem věděla, že žiješ,“ pokračovala Alana, „nemohla jsem s Jackem žít pod jednou střechou. Ani kvůli kariéře. Takže jsme žili odděleně, ale tajili jsme to.“

Při vzpomínkách na tu dobu pomalu zavrtěla hlavou.

„Oddělený život byl k ničemu,“ zašeptala. „Ty jsi mě nechtěl, nestála jsem ti ani za to, abys mi dal vědět, že žiješ. A já jsem se musela osvobodit od falešného manželství. Dlouho jsem žila ve lži. Když jsem si myslela, že jsi mrtvý, nevadilo mi to. Nezáleželo mi na ničem jiném než na zpívání.“

Tak jsem přežila, Rafe. Zpívala jsem ve jménu vzpomínek na muže, kterého jsem milovala, ne o Jackovi. Nikdy to nebylo o něm.“

„A pak,“ promluvil smutně Raf, „jsem ti napsal na obálku rozsudek smrti a poslal jsem ti dopis zpátky.“

„Co?“

Raf zaklel.

Alana se zachvěla, protože netušila, co Rafa tak rozzuřilo.

„Co tím myslíš?“ zeptala se chvějícím se hlasem a podívala se Rafovi do zúžených zornic. „Proč byl na té obálce rozsudek smrti?“

„Poslal jsem tě zpátky k Jacku Reevesovi.“

„Co...“

„Odpověď je ve tvých nočních můrách,“ přerušil ji Raf. Její oči vyhledaly jeho. Chtěla odpověď. Ale viděla v nich jen odraz sebe samotné.

„Jak to víš?“ zeptala se.

„To je taky ve tvé noční můře.“

Raf uchopil Alanin obličej do dlaní.

„V těch ztracených dnech je ještě něco jiného, květinko,“ zašeptal něžně a políbil ji na rty. „Tam je chvíle, kdy jsi mě uviděla, poznala a vrátila se ke mně.“

Políbil ji znovu, tentokrát vášnivěji.

„Rafe...“

„Ne,“ namítl tiše. „Prozradil jsem ti víc, než by mi povolil doktor. Ale myslel jsem, že by ti pomohlo, kdybys věděla, že v těch šesti dnech jsi nezažila jen samé hrůzy.“



DLOUHO BYLO TICHO, do něhož zazníval jen šum vzdáleného vodopádu.

Rafův výraz Alane říkal, že další otázky jsou zbytečné. Měl stejně uzavřený pohled, jako když jí vyprávěl o své strašné misi.

Ale rozčilovalo ji, že Raf ví něco o jejích šesti dnech, a nechce jí to říct.

„Proč?“ zeptala se Alana nakonec drsným hlasem. „Proč mi nechceš pomoci?“

„Nevěděla jsi, že Jack je mrtvý. Řekli ti to lidé. Jak ti to pomohlo?“

Alana pátrala v Rafových jantarových očích.

„Ale...“ chtěla protestovat.

„Ale nic,“ přerušil ji přísně. „Pomohlo ti vědomí, že Jack je mrtvý, vybavit si vzpomínky?“ Alana sevřela pěsti. „Ne,“ řekla.

„Pomohlo ti to, že ses probírala v nemocnici, zbitá a krvácející, dozvědět se, jak jsi přišla ke zraněním?“ Ticho. Pak váhavá odpověď: „Ne.“

„Pomohlo ti, že jsi četla o Jackovi ve všech novinách?“

„Jak to víš?“ zašeptala.

„V mnoha směrech se mi podobáš,“ odpověděl prostě Raf.

„Ale kdybys mi řekl všechno, co víš, pomohlo by mi to oddělit realitu od noční můry.“

„Lékaři to popírají. Bojí se, že bych ti mohl říct něco, co nechceš vědět.“

„Co?“

„Mohl bych ti říct, že část tvých nočních můr obsahuje pravdu.“

Skála a led a vítr, něco ji zvedá a vrhá ji to do tmy. Padá.

Padá a pod ní čekají skály, čekají, aby jí ublížily, aby se o ně roztříštila.

Alana zasténala a zbledla. Objala si tělo pažemi, protože cítila, že noční můra v ní opět ožívá. Zmrazila ji hrůza a pravda. Zavřela oči, jako by tak mohla zahnat špatný sen.

Pak už nevěděla, zda na ni útočí vzpomínky, realita, nebo noční můra.

Raf se k ní natáhl, aby ji objal a utěšil ve svých pažích.

Sotva se jí dotknul, Alana vykřikla a trhla sebou.

Raf se okamžitě zarazil, ale musel zatnout zuby, aby se ovládl. Viděl Alaninu bledou tvář, zavřené oči a ústa nachystaná k úsměvu, ale zkřivená strachem. Na krku jí znatelně pulsovala tepna.

Raf tiše zaklel a zavřel oči. Lékaři měli pravdu. Slova jí nepomohou.

Dokonce jí mohou spíš ublížit.

Raf se zpočátku bál, že Alana si vzpomene dřív, než se mu podaří znovu získat její lásku. Teď se bál, že si nevzpomene včas a že ztratí víru v sebe samotnou.

Raf nemohl přinést Alane vzpomínky, přestože by si to přál z celého srdce. Kolem úst se mu usadil výraz hořkosti.

„Kdybych věděl, že informace o těch šesti dnech způsobí, že se tě budu moct dotknout, postavil bych se Broken Mountain a vykřičel bych je do světa,“ vychrlil ze sebe Raf.

Alana mlčela.

„Můj bože, copak nevíš, že bych udělal cokoli, jen aby ses vrátila do mojí náruče?“ zašeptal naléhavě. „Tak moc bych to chtěl. Chci tě držet, uklidňovat, milovat... *a nemížu*. Jen tě znovu a znovu zraňuji.“

Raf sevřel ruce v pěsti. Rychle se otočil k Alane zády.

„Je to jako ve střední Americe,“ řekl zuřivě, „aleje to ještě horší, protože tentokrát vedu do pekla tebe a s každým krokem vím, že není jiné cesty, vím to a nenávidím se za to.“

Divoce se zasmál.

„Kristepane,“ pokračoval zastřeným hlasem, „neviním tě za to, že se ode mě odtahuješ pokaždé, když se tě dotknu.“

Emoce v Rafově hlase probraly Alanu z bludných představ. Věděla, jaké to je, cítit se lapená a bezmocná, nenávidět samu sebe a vědět, že cokoli člověk udělá, jen zhorší situaci.

Myšlenka, že Raf se tak cítí kvůli ní, Alanu bolela. Nemohla zadržet slzy. Během včerejšího dne jí dal Raf tolik, smích a ochranu, trpělivost a přátelství, jemnou vášeň a především porozumění.

Mohla se na sebe zlobit za svoji slabost, mohla být na sebe vztekklá... ale nikoli na Rafa.

Když se začínala nenávidět, poučil ji o síle a slabosti, řekl jí o přežití, o mučení a o zlomovém okamžiku v lidském životě. Pověděl jí o svém vlastním pekle, a tím ji odvedl od pocitu znechucení nad sebou.

Raf jí dal naději.

Ale proč uhýbá, když ji chce obejmout? „Rafaeli,“ zašeptala a jemně se dotkla jeho paže. Neodpověděl.

Klekla si na kolena. Naklonila se k němu a pohladila ho po hedvábných vlasech. Opakovala znovu a znovu jeho jméno, jako v písni.

Její ruka ho hladila po svalnatém krku a ramenou. Pak ho políbila na místo, kde mu končily vlasy. Rafův krk byl teplý a pevný, opálená kůže byla napjatá a voněla sluncem.

Líbala ho jemně a váhavě a přitom se ho dotýkala konečky prstů. Pak ho jemně kousla, aby vyzkoušela pevnost napjatého svalu. Raf pohnul hlavou a ona zesílila stisk zubů, zatímco ruka jí sklouzla na jeho záda.

Raf pěkně voněl a jeho kůže byla slaná. Alana zatoužila kousnout ho do mohutného svalu na zádech. Raf se přitom prohnul jako roztoužený kocour.

Jeho odpověď zapůsobila na Alanu jako švihnutí kouzelným proutkem. Takovou touhu v ní dokázal vzbudit jen on. Chtěla si lehnout vedle něho, cítit vedle sebe jeho tělo a zakusit vášeň, kterou kdysi znala.

Ale přestože v ní hořel oheň, věděla, že kdyby seji Raf pokusil obejmout, všechno by v ní zamrzlo. A tím by mu hodně ublížila.

„Ach, Rafe,“ řekla smutně, „co budeme dělat?“

„To, co děláme teď, je krásné.“

„Ale já se bojím, že to zase pokazím.“

Alane se chvěl hlas strachem i zlostí.

„Děsí tě, když na mě saháš?“ zeptal se Raf.

Alana se nervózně zasmála.

„Dotýkat se tebe je jako zpívat, Rafaeli. Je to vlastně lepší.“

Cítila, jak se mu zrychlil dech a tělem mu projelo zachvění.

„Tak se mě dotýkej, jak chceš.“

„To není vůči tobě fér.“

„Pamatuješ na dobu, kdy ti bylo devatenáct?“ zeptal se. Alana se zarazila, pak jí ruka sklouzla do Rafových vlasů.

„Ano,“ zašeptala. „Pamatuju.“

„Tehdy jsi proti tomu nic nenamítala.“

„Nevěděla jsem, co to s tebou dělá. Ne tak docela. Panny dokážou být velmi kruté.“

„Stěžoval jsem si?“ zeptal se Raf a usmál se při vzpomínce na jejich intimní chvíle.

„Ne,“ špitla Alana tiše.

„Chtěl jsem po tobě víc, než jsi mi chtěla dát?“

„Ne. Nikdy, Rafaeli.“

„A nikdy chtít nebudu.“ Raf se lehce přetočil na bok a díval se na ni jasnýma očima, plnýma touhy a citu. „Věříš mi?“ zeptal se. „Ano.“

„Pak se mě dotýkej.“

„Přesto, že nemůžu...“ Alane se zlomil hlas.

„Ano,“ odpověděl rychle Raf. „Jak hodně, nebo málo chceš. Jakkoli. Snil jsem o tobě tak dlouho. Dotýkej se mě, květinke.“

Alana váhavě přiložila ruce k Rafovým tvářím. Přejela rty jeho ústa, zatímco prsty sejí zabořily do jeho hedvábných vlasů. Raf vzdychl a smísl svůj dech s jejím. Pocítil teplo a měkkost jejích úst.

Zapomenuté pocity se v ní probudily. Její polibek se prodloužil, poznávali v něm znovu jeden druhého.

Nakonec Alana zvedla hlavu a podívala se na Rafa očima plnými touhy.

„Poprvé jsi mě taky takhle políbil,“ zašeptala. „Myslela jsem, že se rozplynu. Ted je to stejné.“

„Bojíš se?“ zeptal se Raf tiše.

Alana se pomalu usmála a zavrtěla hlavou.

„S tebou mi nehrozí, že spadnu. S tebou se cítím **bez** tíže, jako teplo vznášející se nad plamenem.“

Alana se sklonila a znovu Rafa políbila. Prožívala jejich těsné spojení každým kousíčkem těla.

Ruce jí sjely z jeho vlasů na šíji. Jednou rukou ho objala kolem krku a druhá jí sklouzla dolů po jeho paži. Špičkami prstů vnímala teplo jeho kůže.

Hladila ho a šeptala jeho jméno. Její ruka zajela pod krátký rukáv Rafova trička. Položila mu dlaň na rameno.

Její rty opustily jeho, aby se přitiskly na jeho krk a pak na ušní lalůček. Rafovi se vydral z hrdla tlumený zvuk jako odpověď na příjemný pocit, který mu poskytl rty ajazykem.

„Pamatuju si, jak jsem se chvěla, když jsi mi to poprvé udělal,“ zašeptala Alana. „Vzpomínáš?“

„Ano,“ odpověděl ochraptěle Raf. „Měla jsi na celém těle husí kůže.“

„Jako ty teď.“

„Jako játed.“

Alana se dotkla jazykem Rafova krku. Pak Raf ucítil její zuby. Pohnul hlavou, protože chtěl silněji pocítit jejich stisk. Kdysi ji laskal stejným způsobem. Bylo to tenkrát, když se na Broken Mountain strhla prudká bouřka. Jeho kousání ji nebolelo, spíš jí působilo neznámou a příjemnou slabost.

S tichým sténáním Alana dráždila Rafa na krku a pak přešla k rameni. Její ruce se začaly dobývat pod tričko na jeho teplou hrud.

Když se dotkla jeho nahé kůže, Rafovi se zrychlil dech. Jeho paže se pohnuly.

Alana zaváhala a ztuhla. Čekala jeho objetí.

„To je v pořádku,“ řekl tiše Raf. „Vidíš? Nikde žádné ruce.“

A byla to pravda. Raf se sice pohnul, ale jen proto, aby si dal ruce pod hlavu. Propletl si prsty, aby odolal pokušení sáhnout na Alanu.

Alana se usmála a uvolnila se.

„Znamená to, že se tě můžu zase dotýkat?“ zeptala se.

Raf se usmál a ukázal dvě řady bílých zubů.

„Co myslíš?“ zeptal se jí hlubokým hlasem.

Alana přejela oceňujícím pohledem celé jeho svalnaté tělo.

„Myslím, že je to zázrak, že tě můžu hladit tak, jako když mi bylo dvacet.“

„Myslím, že jsem si zato zasloužil medaili.“

„Asi ano,“ připustila Alana s očima projasněnými vzpomínkou na chvíle v rybářské chatě. „Nevěděla jsem tenkrát, co mi chybí. Tys to věděl.“

„Ne tak úplně,“ namítl tiše Raf. „Ty jsi byla jedinečná, sladká a divoká, krásná jako léto. Oddala ses mi tak zcela, že jsem měl pocit, že jsem se ještě nikdy nemiloval. Ne dokonale. A že jsem do té doby nepoznal lásku. Ne tak dokonalou.“

„Rafaeli.“ Alana řekla jen to jedno slovo, ale byla v něm touha, bolest i lítost.

„Já po tobě nic nežádám,“ vysvětloval. „Vím, že ještě nejsi připravená. Ale to neznamená, že jsem zapomněl, jaké to mezi námi bylo – a jaké to zase bude. Ale ne teď, v tomhle okamžiku,“ dodal rychle hlasem, v němž balancovala lítost s rozhodností. „Teď to neočekávám. Stačí, že se mě dotýkáš a že jsi tady se mnou. Že žiješ.“

Alana prsty cítila teplo Rafovy kůže a jemné ochlupení na jeho prsou. Konečky prstů sledovala dlouhý břišní sval, který sahal až k žebrům.

Měla zavřené oči a usmívala se. Nechala svoje ruce zkoumat Rafovou sílu skrytou ve svalech. Prsty se probírala chloupky na jeho hrudi a vnímala jejich jemnost a živé teplo jeho kůže.

A Raf ji pozoroval. Toužil po ní.

Alana se najednou rozhodla a vytáhla mu tričko. Nechtěla, aby jí bavlněná tkanina bránila v kontaktu s jeho tělem. Zvedla mu tričko až pod paže. Pak si uvědo milá, co udělala.

„Promiň,“ omlouvala se rychle. Oči měla stále zavře né. „Nepřemýšlelajsem.“^N
„Já ano.“

Rafův hlas byl hluboký a dráždivý.

„Na co jsi myslel?“ zašeptala. „Že tě trápím?“

„Otevři oči a já ti to řeknu.“

Mluvil tak něžně a svádívě, až se Alana zachvěla.

Pomalou otevřela oči. Viděla svoje ruce na Rafově hrudi, kolem prstů se jí kroutilo jeho skoro černé ochlupení. Její nehty se mu mírně zarývaly do kůže.

„Na co jsi myslel?“ zeptala se a dívala se mu upřeně do očí.

„Myslel jsem na naše první milování. Když jsem si rozepnul košili, dívala ses na mě, jako bys nikdy předtím neviděla muže. Ale já jsem dobře věděl, že jsi žila se třemi bratry. A teď,“ dodal Raf měkce, „se na mě díváš stejně.“

„Opravdu?“ zeptala se Alana skoro bez dechu.

„Chceš, abych si sundal tričko?“ zeptal se Raf a pozoroval ji roztouženým pohledem.

„Ano.“

Alana se sklonila a přejela rty po Rafových ústech. Ráda je cítila, byly tak pevné a sladké. Najednou se začala jeho ústa usmívat.

„Tak na co čekáš?“ zeptal se Raf. „Sundej mi je.“

Zatímco mluvil, vysvobodil si ruce a zvedl paže nad hlavu.

Alaniny ruce začaly pracovat a přetahovaly mu tričko přes hrud, paže a hlavu, až ho nakonec odhodily stranou. Nadechla se, a když její ruce mohly volně pohladit Rafovo tělo, s úlevou vydechla.

Pak na chvíli zaváhala. Raf se pod jejíma rukama prolinul, jako by žádal o pohlazení. Zašeptala jeho jméno, iklonila se k němu a políbila ho. Její dlaně pomalu hladily jeho hrud, jako by si užívaly těch klidných pohybů. Raf protahoval jejich polibek, až ji skoro připravil ódech.

Alana vzdychla a trochu se posunula. Dosáhla teď na Kafová ramena a hladila jejich mocné svalstvo. Kousala ho a líbala a cítila napětí, které zachvívalo jeho tělem. Vnímala, jak se jeho tělo napíná pod jejími dlaněmi.

V hlavě se jí vynořily vzpomínky, které ji rozpalovaly.

„To je legrační,“ zamumlala a přitiskla si tvář k Rafově hrudi. „Až do té doby, kdy jsme se schovali v rybářské chatě, jsem si nemyslela, že jsi tak silný.“

Raf se usmál. Prsty měl tak pevně propletené, až ho bolely ruce.

„Myslela sis, že jsem slaboučký, že?“ řekl tiše a s potlačovaným smíchem.

„Slaboučký?“

Alana se rozesmála, ale pak otočila hlavu a začala hladit silný sval na jeho hrudi.

„Ne,“ odpověděla. „Ale táta měřil sto devadesát tři a moji bratři měli přes sto osmdesát už ve dvanácti letech. Bob měřil ve čtrnácti sto devadesát pět centimetrů a vážil devadesát kilo.“

„Co tě tedy přitahovalo k takové mřence, jako jsem já?“ zeptal se Raf.

Jeho otázka skončila výkřikem, protože Alana ho jazykem pošimrала na pupku.

„Nejdřív to byly tvoje oči,“ prohlásila zamyšleně. „Máš oči jako jaguár, jasně medové a divoké.“

„A to byl hlavní důvod?“

„Ne. Sváděly mě, abych s tebou prožila něco divokého.“

Raf sevřel spletené prsty, až mu zbělely klouby. Chtěl promluvit, ale Alana ho umlčela polibkem. Nemyslel už na nic, jen na její doteky.

„Ale tenkrát jsem tomu ještě tak nerozuměla,“ pokračovala po chvíli Alana a hladila ho po dlouhých svalech, které se pod jejími doteky napínaly. „Jen jsem měla příjemný a lechtavý pocit pokaždé, když ses na mě podíval určitým způsobem.“

„Jakým?“

Raf se snažil, aby mu hlas zněl přirozeně navzdory touze, která mu bila v žilách. Ještě pevněji spletl prsty.

„Takovým tím pohledem, který jsi mi věnoval, když jsi mi sundal mokrou blůzu a dal ji sušit.“

Její dech byl horký a rozplýval se na kůži Rafova břicha.

„Nebo ten pohled, když jsi mi sundával tu krajkovou podprsenku,“ zašeptala. „A pak jsi mě hladil. Pamatuješ?“

„Moc dobře si to pamatuju.“ Raf zavřel oči a vzpomínal. „Byla jsi bosá. Džínsy jsi měla promočené deštěm a pěkně ti obepínaly boky a hezké nohy... Víš, že se mi tenkrát třásly ruce, když jsem ti rozpínal tu blůzku?“

„Ano,“ zašeptala Alana. Sevřela prsty Rafův stehenní sval. „Mně taky.“

„Bylo ti zima.“

„Ano?“ zeptala se.

Alana měla zrychlený dech a jemně Rafa lechtala v okolí pupku.

„Když ses mě dotkl, hned jsem se zahřála,“ zašeptala Alana. „Měl jsi tak teplé ruce.“

„Nechtěl jsem tě svléknout, nejdřív ne. Ale když jsem jednou začal, nemohl jsem už přestat. Byla jsi tak krásná a žádoucí. Nemohl jsem přestat dívat se na tebe a dotýkat se tě.“

„A já jsem nechtěla, abys přestal. Když jsi mě líbal a díval ses na mě, měla jsem pocit, že jsem ta nejvýji-mečnější žena na světě. Tvoje tělo mě fascinovalo.“

Alana sledoval prstem dráhu těsně nad pasem Rafo-vých džínsů. Pak stiskla jeho stehenní sval, aby si připomněla jeho sílu.

„Když jsem se tě nakonec dotkla,“ řekla zasněně, „napjal jsi každý sval na těle. Byl jsi jako z oceli. Jako teď.“

„A/ano.“

Vyrazil ze sebe její jméno jako na obranu, protože ucítil její ruku na svém klíně.

„Tehdy jsem zjistila, jak jsi silný,“ zašeptala. „Zvedl jsi mě vysoko a pak jsi mě nechal pomalu, pomaličku sjíždět po svém těle. Měl jsi oči pumy a ruce básníka.“

Alana ústy dráždila Rafa na kůži na břichu. Dýchala přerývaně.

„Byl jsi tak mužný,“ řekla drsným hlasem. Přitiskla mu tvář na břicho a pak ho začala prudce líbat.

„Alano,“ řekl Raf zastřeným hlasem. „Tohle nevydržím moc dlouho.“

„Však nemusíš,“ odpověděla prostě.

Hladila ho po svalnatých pažích a cítila, jak je vzrušený.

„Dal jsi mi toho tolik,“ zašeptala. „Já ti taky něco dám. Není to tolik, kolik bychom si oba přáli, ale je to všechno, co můžeme mít v této chvíli.“

Raf zavřel oči, protože věděl, že kdyby se teď podíval na Alanu, nevydržel by déle mít zaklesnuté prsty a nedotknout se jí.

Její ruka se mu opět přesunula do klína. V Rafových žilách se rozhořel oheň, který stravoval i Alanu. Najednou Raf hlasitě zasténal a pak propustil vzduch přes stisknuté zuby.

„Ach, bože, ne...“ zašeptal.

„Rafaeli,“ řekla Alana. „Já se ti teď nemůžu vzdát, ale ty můžeš. Chci, abys to prožil aspoň takhle.“

Její hlas byl drsný a naléhavý. Tiskla svoji tvář k jeho hrudi.

„Podívej se na mě,“ vyzval ji.

Alana zvedla hlavu. V jeho temných očích viděla planoucí vášeň, oheň a touhu.

Pomalů si uvolnil ruce, ale pohnul jen levačkou. Zvedl ji a natáhl ji k ní. Alana mu přitiskla rty na dlaň. Uchopil ji jemně za bradu a stáhl ji k sobě, aby ji mohl políbit. Při polibku, který získával na intenzitě, se vzdal její vášni tak svobodně a velkomyslně, jako to udělala ona před čtyřmi lety v rybářské chatě.



ALANA VYTÁHLA Z TROUBY druhý vonící jablkový koláč. Usmála se a podívala se na první, který se už chladil na dřevěném stole, a pocítila duševní vyrovnanost, jakou už dlouho nezažila. V hlavě jí zazněly lyrické tóny, které se nedaly považovat za píseň, ale byla vděčná i za ně.

„Co to tady tak krásně voní?“ zeptala se Janice, která právě vstoupila do dveří.

„Koláč,“ odpověděla Alana. Otočila se a přes rameno se na štíhlou ženu usmála.

„To je zázrak,“ vysekla jí poklonu Janice.

Alana vypadala potěšené. „Jsou to vlastně jen sušená jablka, cukr a koření.“

„V těchto divočině a na těchto kamnech vytvořit něco takového je zázrak,“ trvala na svém Janice. Dívala se na Alanu modrýma očima, kterým nic neuniklo. „Můžu vám s něčím pomoci?“

„Všechno mám pod kontrolou, ale díky.“

Janice se usmála. „To musí být příjemný pocit.“

„Co?“

„Mít všechno pod kontrolou.“ Alana vypadala chvíli překvapeně. Pak pomalu přikývla.

Byla to pravda. Od té doby, kdy se probudila v nemocnici, měla pocit, že její život se ubírá mimo její kontrolu, jako by byla obět', a ne silná osobnost. Strach nahlodal její sebedůvěru.

Ale dnes se bavila a smála s Rafem. Dnes udělala první krůčky k tomu, aby překonala svůj strach z výšek. Dnes si uvědomila, že Raf ji respektuje a pečuje o ni, přestože má amnézii a trpí iracionálním strachem.

Raf ji bral takovou, jaká je, nedokonalou, a pak se jí odevzdal, místo aby to vyžadoval po ní.

„Ano,“ řekla Alana tiše. „Je to neuvěřitelně dobrý pocit.“

„To jsem ráda,“ zareagovala Janice s náznakem satis-fakce v hlase.

Alana rychle vzhledla, protože poznala soucit.

„Raf vám řekl o mém manželovi, že?“ zeptala se.

Janice zaváhala a její modré oči se zkoumavě zahleděly Alane do tváře.

„Nezlobte se na něho,“ promluvila nakonec. „Raf se jen chtěl pojistit, abychom vás se Stanem nezaskočili nějakou nevhodnou otázkou.“

Alana se zamračila a otřela si ruce o bělostnou zástěru, kterou měla na sobě.

„To není fér, chtít po vás, abyste se mnou zacházeli jako s malovaným vajíčkem,“ řekla. „Tato akce je pro vaši zábavu, a ne pro moji.“

Janice se usmála. „Nedělejte si starosti. Máme se dobře.“

Alana se na ni podívala skepticky. „Uuh,“ zamumlala. „To jistě – pokud zrovna nekřičím na Stana nebo vám neokupuji poradce pro rybaření.“

„Stan je velký chlapec,“ odpověděla suše Janice. „A pokud jde o Rafa, ukázal nám vhodná místa a my jsme nachytali dost ryb. Pak nám je vykuchal a vy jste upekla tuhle dobrotu. Co víc si můžeme přát?“

Alana se zasmála, zavrtěla hlavou a vzdala se.

„Vy dva jste velmi zvláštní zákazníci,“ řekla. „Kdyby ostatní klienti byli jen z poloviny takoví, jako jste vy, mohl by si Bob myslet, že se dostal do nebe. Většina měšťáků nenajde cestu do hor bez map a podrobných instrukcí.“

Z vedlejší místnosti se ozval zvuk otvíraného příborníku.

„Hej, holka,“ zavolal Bob z jídelny. „Kam jsem uložil včera večer ty talíře, které jsem utřel?“

Janice s Alanou si vyměnily významný pohled a propukly ve smích. Bob strčil hlavu do kuchyně.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se.

„Tomu nemůžeš rozumět,“ odpověděla Alana. „Aleje to v pořádku. Mám tě stejně ráda.“

Postavila se na špičky a rychle políbila Boba na tvář.

Vypadal překvapeně a pak se mu na tváři objevil potěšený výraz. Chtěl Alanu obejmout, ale uvědomil si situaci a zarazil se. Lehčeji poklepal na rameno a potom ji špičkou prstu cvrkl do nosu.

„Vypadáš líp, holka. Raf měl pravdu. Potřebuješ být doma.“

Pak Bob zavrtěl hlavou a usmál se. Věnoval Alane oddaný pohled. Ještě stále si nezvykl vidět v Alane spíš sestru než náhradní matku.

„Cože?“

„Jak můžeš být tak malá?“ zeptal se. „Prostě jsi vyrostl.“

Bob se usmál. „Jo, asi jo. Můžeš se jít vyparádít, já vyšlehám bramborovou kaši a prostřu stůl.“

Alana se na bratra překvapeně podívala. Pak zamrkala, aby potlačila slzy. Bob se k ní choval stejně ochránářsky jako k Merry.

„Díky,“ řekla dojatě. „Jsi hodný.“

Rychle se osprchovala a potom, zabalená do velké froté osušky, vyběhla po schodech do ložnice. Otevřela skříň a snažila se vybrat z množství svršků, které jí Bob sbalil, nejvhodnější kombinaci.

Po velmi dlouhém zkoumání zvolila hedvábné kalhoty čokoládové barvy a jasné oranžovou blůzu s dlouhými rukávy. Automaticky si začala zapínat knoflíčky, až došla ke krku. Uvědomila si, že už nemusí skrývat řetízek, který jí Raf kdysi věnoval jako zasnubní dar. Už jí nebude vadit, když se jí někdo zeptá, co znamená jeho neobvyklý tvar.

Jack byl mrtvý.

Alana už nemusí skrývat fakt, že druhá polovička dokonalého pěveckého dua má na hrdle dárek od jiného muže.

Horní knoflíčky si ponechala rozepnuté. Elegantní symbol věčnosti se zaleskl při každém pohybu hlavou. Dotkla se ho konečky prstů a pocítila uklidnění. Další krok k získání nových sil.

Poprvé od doby, kdy se probudila v nemocnici, začala věřit, že bude schopna nejen přežít, ale také milovat.

I kdyby její noční můra byla pravdivá.

„Alano?“ Zesponu se ozval Rafův hlas. „Jsi připravená?“

„Skoro,“ zašeptala Alana tak tiše, že to nemohl nikdo slyšet. „Skoro.“

Pospíšila si dolů. Měla opravdový hlad a chuť k jídlu, poprvé od doby, kdy se jí z paměti vytratilo šest dnů. Vysokohorský vzduch udělal svoje.

Všichni ostatní na tom byli stejně. Po výborné večeři, k níž byl pstruh s bramborovou kaší, zelenými fazolemi a horkými vdolky, každý našel místo na jablkový koláč.

Raf ho rozkrájel a servíroval sám. Svoji činnost doprovázel dobře míněnými stížnostmi, že přítomní si neberou dostatečně velké řezy. Bob se Stanem smetli koláče dřív, než se Raf dostal k poslednímu kousku. I ten rozdělil mezi ně.

S úsměvem sledoval Alanu, která dojíдалa poslední velký kus z talíře. Když se opřela do židle a vzdychla, že se nemůže ani hnout, všiml si řetízku na jejím krku.

Jemně se ho dotkl a prstem přejel elegantní symbol.

„Ještě ho nosíš,“ řekl tiše.

„Od té doby, co jsi mi ho dal, jsem ho nikdy nesundala.“

Rafovy oči byly temné. Odrážely se v nich paprsky světla, pronikajícího sem oknem.

„Ani po té, co jsem ti poslal zpět neotevřený dopis?“

„Nikdy. Představoval všechno, co mi po tobě zbylo.“

Raf ji polechtal prstem na krku.

„Chtěl bych být s tebou sám,“ zašeptal. „Tak moc bych si tě přál políbit. Mnohokrát. A na mnoha místech. Líbilo by se ti to, květinco?“

Alana se začervenala. Usmála se a nastavila Rafovu prstu tvář.

„Ano,“ zašeptala. „To by se mi líbilo.“

Pak Alana pohlédla přes stůl a všimla si, že Stan ji sleduje svýma temně modrýma očima. Světlé vlasy se mu leskly v odlesku slunce, pronikajícího sem oknem za jeho širokými zády. Rychle se odvrátila, protože ještě nebyla schopna přijmout jeho nervující podobnost s Jackem Reevesem.

Když se Stan zeptal Rafa na zvláštnosti muškaření, obrátila se Alana k Janice a vyhrkla na ni první otázku, která jí přišla do úst.

„Pořád mi nějak nezapadáte do představy, kterou mám o agentovi cestovní kanceláře. Jak jste se dostala ke své profesi?“

Najednou nastalo ticho. Jako by nepadla obyčejná otázka v nezávazném rozhovoru.

Alana se podívala tázavě na Rafa. Co udělala špatného?

Raf ji ignoroval a rychle se začal bavit se Stanem.

„Omlouvám se,“ řekl Alana Janice. „Zeptala jsem se nevhodně?“

Janice se usmála a pohlédla na Rafa.

„Myslím, že jste se zeptala velmi správně,“ odpověděla.

Raf se na ni ostře zahleděl, ale neřekl nic.

„Bývala jsem psychiatrickou,“ začala vysvětlovat Janice. „Po deseti letech jsem toho musela nechat. Mnoho problémů a málo řešení.“

Mluvila volně, ale oči měla přimhouřené, jako by zaostřovala do vzpomínek, které jí nebyly příjemné.

Alana si vzpomněla na to, co se stalo Rafovi, jí a Jac-kovi. *Mnoho problémů a málo řešení.*

„Takže jsem se stala zvláštní cestovní agentkou,“ pokračovala Janice. „Navrhuji lidem nejvhodnější typ dovolené.“

„Řešení,“ prohlásila Alana.

„Ano.“

Alana se chtěla ptát dál. Najednou byla zvědavá na Janicinu minulost a na tlaky, které ji donutily změnit zaměstnání.

A na její vztah k Rafovi, který znal Janice už dávno. „Chtěla byste slyšet, co mě k tomu vedlo?“ zeptala se Janice.

„Jestli vám to nevádí...“ řekla Alana. Janice si vyměnila rychlý pohled s Rafem. Ten mírně zvedl obočí a pokrčil rameny.

Janice se otočila k Alane.

„Pracoval a jsem pro vládu jako Raf,“ začala.

Ačkoli mluvila tiše, Raf se Stanem se odmlčeli.

Stan se na ni přísně zadíval a pak obrátil tázavý pohled na Rafa. Raf si ho nevyšímal. Stan vypadal, jako by chtěl něco říct, ale Raf ho umlčel prudkým gestem.

„Muži a ženy, kteří pracují v nepředstavitelně náročných podmínkách, mají často psychické problémy. Když se stane něco nepředvídaného a zemrou jejich spolupracovníci, nebo když se nestane nic mimořádného a blízcí lidé stejně přijdou o život, je pro ně těžké se s tím vyrovnat.“

Alana se podívala na Rafa. Jeho pohled byl nečitelný.

„Klíčovým slovem je pro ně *zodpovědnost*“ mluvila dál Janice. „Jsou to inteligentní lidé, kteří zachraňují svět. Jsou to herci, nikoli diváci. Mají svůj život pod kontrolou.“

Janice se smutně usmála a napila se kávy.

„Nebo si to aspoň myslí,“ dodala tiše. „*Myslíš*, že vše mají pod kontrolou. Pak se najednou všechno zhroutí a oni zůstanou bezbranní a čekají, co je zničí. Mým úkolem bylo vysvětlovat jim, že žijí v realitě, která je válčuje.“

Stan vydal zvuk, který měl být protestním smíchem. Když se na něho Janice podívala, zamrkal. Úsměv, který mu Janice věnovala, byl něžný a soucitný.

Alana vycítila, že mezi oběma vládne zalíbení a vzájemný respekt.

„Lidé jsou různí,“ řekla Janice, „ale ti, s nimiž jsem pracovala já, se dali roztrždit do tří kategorií. Do první patřili lidé, kteří se nedovedli smířit s nepředvídatelnou realitou a cítili se bokem.“

Alana se podívala dolů na zbytek svého koláče a hlavou jí proběhla myšlenka, zda ona je tímto typem.

„Do druhé kategorie řadím lidi, kteří přežili tím, že potlačili svoje pocity nevyrovnanosti, nepřiměřenosti a strachu. Tito lidé dělali vždy přesně to, k čemu byli vycvičeni, a dělali to velmi dobře.“

Alana se podívala na Rafa. Pozoroval ji. Na chvíli položil prst na symbol, který nosila na krku.

„Třetí kategorie,“ pokračovala Janice, „byli pracovníci s malou představivostí a s vírou v *postup podle příruček*. Vyznačovali se nenarušitelným klidem, který některým lidem dává náboženství.“

„To musí být hezké,“ vyhrkla Alana.

„Neřekl bych,“ ozval se Raf.

Janice zvedla svůj šálek, upila kávy a vzdychla.

„Lidé z první kategorie moc dlouho nevydrželi pracovat jako agenti,“ řekla vážně Janice. „Třetí typ, ti, kteří jednali jako kniha, se velmi špatně osvědčili při operacích v terénu. Zařazovali jsme je spíš do úřednických pozic.“

„A druhá kategorie?“ zeptala se Alana Janice, ale dívala se při tom na Rafa.

„Ti dělali nejdůležitější práci,“ potvrdila Janice. „Většinou přežívali, dělali všechno s plným nasazením a bez ohledu na to, kolik je to stojí.“

Rafovi se prohloubily vrásky kolem úst.

„Taková naneštěstí,“ dodala Janice s rychlým pohledem na Rafa, „dříve či později platí daň v podobě psychického vyčerpání, když se konfrontují se skutečností a s faktem, že Superman existuje jen v komiksech.“

Alana se lehce dotkla Rafových úst. Otočil se a políbil ji na prst.

„Skuteční muži krvácejí a dělají chyby,“ pokračovala tiše Janice. „Když pomine nebezpečí, neumí se vyrovnat s pocity slabosti a neumí přijmout představu, že udělali to nejlepší... no a začnou se nenávidět. Když nedokáží přijmout fakt, že se mohou bát, mohou být zraněni nebo poraženi, a když stále chtějí být nejlepší a nejstatečnější a nejefektivnější, a ono to nejde, pak si připadají odstavení.“

Alane se roztřáslý ruce. Raf je chytil do svých, políbil ji na dlaň a pak ji pustil.

„Mým úkolem bylo pomáhat těm, kteří přežili, přijmout představu o jejich vlastních limitech, o jejich lidské podstatě. Měla jsem jim pomáhat pochopit sebe samotné.“ Janice se podívala přes stůl někam do minulosti. „Protože pokud to nepochopili, ztratili jsme je... ztratilajsemje.“

Janice sevřela ruku v pěst a tiše jí bušila do stolu, aby zdůraznila každé slovo.

Alana položila svoji ruku na její.

„To nebyla vaše chyba,“ řekla rychle. „Nemohla jste otevřít jejich srdce a přinutit je uvěřit vašim slovům. Mohla jste se o to pokusit, a to jste udělala.“

Janice se podívala na Alanu. Chvilí na ni hleděla. Pak se její rty roztáhly do úsměvu.

„Ale když je máte ráda a ztratíte je,“ řekla, „bolí to jako čert. I jeden je mnoho ajájsem toho nechala.“

Alana se rychle podívala na Rafa, aby se dozvěděla, byl-li on tím jedním.

„Udělal jsi všechno, co bylo v tvých silách,“ ozval se Raf tiše. „Víc než většina ostatních.“

„Ty taky.“ Janiciny modré oči si Rafa měřily. „Myslíš, že to stačilo?“

„Ne,“ řekl Raf, který vydržel její pohled. „Ale naučil jsem se s tím žít.“

Janice se na něho chvíli beze slova dívala a pak se mírně usmála.

„To je pro tebe dobré, Rafe Wintere,“ řekla. „Velmi dobré, že?“ Pak se Janice otočila k Alane.

„Ti nejsilnější mají nejhorší diagnózu,“ pokračovala tichým hlasem. „Ujdou velký kus cesty a pak dorazí ke svým lidským mezím. A začnou se obviňovat. Dosáhnou bodu, kdy jsou ve válce sami se sebou. Někteří přežijí i tohle. Mnoho jich nepřežije.“

Alana se podívala na Rafa temným a zvědavým pohledem. Napadlo ji, jak byla blízko tomu, že ho ztratila navždy.

„Pro ty nejsilnější platí,“ pokračovala Janice, „že čím dříve přijmou vědomí svého omezení, tím lépe. Je velmi málo způsobů, jak vyhrát válku se sebou samotným, a mnoho možností, jak prohrát.“

Nastalo ticho. Pak Janice dopila kávu a rázně postavila hrníček na stůl.

„Dost o mé minulosti. Kdo dnes chytil největší rybu?“

„Já,“ prohlásili Bob i Stan jednohlasně.

Podívali se jeden na druhého, usmáli se a začali se přít.

Raf si s Janice vyměnili chápavé pohledy a pokývali hlavami.

Když Bob a jeho hosté odešli, Alana vstala a začala sklízet ze stolu. Raf hned převzal talíře z jejích rukou.

„Jsi moc elegantně oblečená na to, abys umývala nádobí,“ řekl. „Pojď se posadit do kuchyně a budeš si se mnou povídat.“

Alana se na něho nevěřicně podívala. Raf měl na sobě černé vlněné kalhoty a na míru šitou černou košili také z vlny tak jemné, že připomínala spíš hedvábí. Oblečení mu velmi slušelo.

„Ty jsi taky elegantní,“ namítla.

Sáhla na košili napjatou na jeho hrudi. Teplo, které z Rafa vyzařovalo, jí proniklo do ruky. Najednou zatoužila pohlédit ho celou dlaní a pak se s ním schoulit u krbu a odpočívat jako kotě. Jen ho držet, hladit a snímat z něho všechno, čím v minulosti prošel.

Alana nepochybovala, že Raf je jedním z mála silných mužů, o nichž mluvila Janice. Z těch, kteří se museli naučit znát svoje omezení a pochopit, že jsou jen lidmi.

„Na co myslíš?“ zeptal se Raf.

„Že jsi ten *nejsilnější*.“

„Stejně jako ty.“

Ta myšlenka Alanu polekala. Necítila se silná. Cítila se slabá, zbytečná, bláznivá, schovávající se sama před sebou a před realitou za stěnou z amnézie a iracionálního strachu.

Než mohla zaprotestovat, ozval se Raf.

„Jsi silná, Alano. Byla jsi ještě dítě a už jsi se starala o celou rodinu, když ti zemřela matka. Když sis myslela, že jsem zemřel, našla sis nejlepší cestu k tomu, abys po emocionální stránce překonala ztrátu, a začala jsi zpívat. Vybudovala sis kariéru. A když přišla další krize, bojovala jsi o život. Bojovala jsi statečně a odhodlaně jako málokdo.“

„Tak proč se bojím?“ zašeptala Alana.

„Protože to nebylo dost,“ řekl smutně Raf. „Převálcoval tě fakt, že nejsi zázračná žena, něco jako Superman v sukních.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že jsem zázračná žena.“

„Ne? Kdo byl nejsilnější z Burdettových? Kdo to byl, ke komu všichni chodili na radu, když se rozplynuly jejich sny a když zemřely nejoblíbenější panenky? Tvůj otec? Ne. Ten byl po smrti tvé matky dlouho úplně zničený. Co se týče Jacka...“

Alana zkřivila rty ve smutném úsměvu.

„Jack tě využíval,“ řekl Raf napjatě. „Kdyby nebylo tvé disciplinovanosti, inteligence a schopnosti přivést na svět krásné písně a přednést je živým a neotřelým způsobem, byl by Jack jen obyčejným nevýrazným zpěvákem.“

„Měl pěkný hlas.“

„Jen s tebou, Alano. Věděl to líp než ty. Využíval tě, aby se mu žilo lehčeji. A jednal tak, jako by na to měl svrchované právo.“

Alana zavřela oči, protože si uvědomila, že slyší něco, co si podvědomě odmítala připustit.

„Já jsem ho taky využívala,“ zašeptala. „Využila jsem ho, aby mi pomohl přežít po tvé domnělé smrti.“

„To ty jsi po něm žádala sňatek?“

Alana zamítavě zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem jen zpívat.“

„Bob mi to řekl. Pamatoval si, jak tě Jack uháněl, a nakonec ti prý dal podmínku, že pokud si ho nevezmeš, nebude s tebou zpívat.“

„Ano,“ špitla Alana chvějícím se hlasem.

„Jack přesně věděl, co chce, a věděl, jak toho dosáhnout. Když došlo na jeho pohodlí, byl sobecký jako nikdo.“

„Ale on mě nechtěl, ani jako manželku, ani jako ženu.“ Raf se drsně usmál.

„Omyl, Alano. Tys nechtěla *jeho*. On mohl mít tvůj hudební talent, ale nemohl mít tebe. Snadná hvězdná dráha pro něho byla přednější než sex, a proto přijal tvoje podmínky.“

„Nechtěla jsem, aby mě chtěl,“ namítla Alana.

Hlas měla napjatý, oči pevně zavřené. Vracely se jí špatné vzpomínky. Zachvěla se přesto, že v místnosti bylo teplo. Zase se ocitla uprostřed studeného odpoledne před bouřkou, slyšela útržky hovoru, *Jack klel a vztahoval k ní ruce*.

„Myslím...“ Alane se zlomil hlas a pak zněl jako hlas cizího člověka. „Myslím, že Jack mě chtěl na Broken Mountain. Pak jsme se prali.“

Z verandy se ozval Stanuv smích. Předháněli se s Bobem, kdo z nich dorazí dřív ke dveřím.

Alana sebou divoce trhla. Otevřela oči, černé špatnými vzpomínkami. „Ne,“ zašeptala. „Ach, bože, ne.“



ALANA NESLYŠELA ZACINKÁNÍ TALÍŘŮ, které Raf položil na stůl. Stál těsně vedle ní. Nedotýkal se jí, ale byl připraven zachytit ji, kdyby se zapotácela.

Bál se, že se to stane. Alana byla bledá, její plet' připomínala čínský porcelán. Panenky měla silně rozšířené.

„Jack se smál,“ zašeptala.

Rafovi se zachvěla víčka. Raději se zdržel a neřekl, co měl na jazyku. Chtěl jí připomenout zoufalý křik, který si ještě nevybavila. Zatím jí nic neřekne. Skutečnost byla krutá.

A Alana byla tak křehká.

„Jezero bylo ledové a Jack se na mě smál,“ řekla. „Všechny moje šaty, spací pytel, všechno bylo mokré a ledové. Řekl mi, že bych mohla spát v jeho pytli, ale něco za něco. Chtěl tam být se mnou.“

Raf se rychle nadechl.

Alana si toho nevšimla. Neslyšela nic než zvuky z minulosti, které ji děsily.

„Nejdřív jsem mu nevěřila,“ pokračovala ponuře. „Pak jsem mu zkusila ujet. Chytil uzdu mého koně

a vyhodil mě ze sedla. Kopnul Sid a ta se splašila a utekla. On... on mě uhodil. Nemohla jsem mu utéct. Pak vzal do ruky uzdu, držel mě a bil mě, znovu a znovu.“

Rafův výraz se změnil v nenávistnou masku. Jeho obličej byl obličejem muže, který prošel peklem džungle jako anděl pomsty.

Alana ho nevnímala. Její rozšířené oči byly slepé k přítomnosti. Byly namířeny do minulosti, která se před ní tak dlouho schovávala.

Ne tak docela.

„Pak mě svázal a hodil mě na skalní římsu u jezera,“ drmolila Alana. „Řekl, že se z hor nevrátíme, dokud nezměním svůj názor. A pak se smál a smál.“

Raf vzal Alaniny třesoucí se ruce do dlaní. Mísila se v něm láska a vztek.

Nemohl se jí dotknout.

„Ale Jack mě nechtěl,“ promluvila Alana drsným hlasem. „On jen chtěl... chtěl mě zlomit. Myslím, že mě nenáviděl.“

Alana pomalu zavřela oči. Vydala zvláštní zvuk a pak si zakryla rukou ústa.

„Bylo mi tak zima. Jezero i skála byly tak studené. Byla mi strašná zima.“

Slova se jí řinula z úst nesrozumitelně, ale Raf je slyšel, cítil je.

Bezmoc.

Raf se v duchu proklínal, že Jack zemřel rychle a bezbolestně, sto metrů temnoty a pak smrtelný pád na žulové lože.

Alana se zhluboka nadechla. Když otevřela oči, zaostřila pohled do přítomnosti. Třesoucími se prsty si prohrábla vlasy. Krátké vlasy. Vlasy, které nemohly být použity jako zbraň proti ní, nemohly ji svázat.

„Proto jsem si ustříhla copy,“ vypravila ze sebe. V hlase jí zaznívalo uvolnění a bolest zároveň. „Přece nejsem blázen.“

„Ne.“ Rafův hlas byl měkký, ale zazníval v něm vztek. Snažil se nedat najevo svoje pocity. „Nejsi blázen.“

„Jsi si jistý?“ zeptala se a pokusila se o úsměv. „Protože tě chci požádat o opravdu bláznivou věc.“

„Chtěj po mně cokoli. Cokoli.“

„Projed mi prsty ve vlasech. Sejmi z nich Jackovy doteky.“

Raf jemně zabořil prsty do Alaniných vlasů, ale byl připraven kdykoli ucuknout, kdyby Alana projevila strach. Pomalu projel její vlasy svými prsty.

Alana zavřela oči a soustředila se na Rafův pohyb rukou. Sklonila hlavu a poddala se jeho prstům.

Projela jí vlna příjemných pocitů.

„Ještě,“ zaprosila tiše.

Rafovy prsty klouzaly hlouběji do jejích hustých vlasů, dotkly se kůže hlavy a jemně ji masírovaly. „Ano,“ vzdychla Alana.

Pohybovala hlavou proti jeho prstům, vyhledával co největší kontakt, co nejsilnější intimitu. Obklopovalo ji Rafovo teplo a odhánělo nepříjemné vzpomínky.

Když Alana otevřela oči, byl Rafův obličej velmi blízko jejího. Raf se soustředil na hlazení stejně jako ona. Také pro něho představovalo potěšení. Sklonil se ještě blíž a čekal na první známku strachu v jejím obličejí.

Ale Alana se usmála a vzdychla a její rty se přitiskly k jeho. Políbil ji jemně, protože ji nechtěl polekat. Objala ho oběma pažemi kolem pasu a držela ho.

„Je tak pěkné cítit tvoji blízkost,“ zašeptala. „Jsi tak živý a hřeješ mě. A toužíš po mně. Nechceš mě zlomit, chceš mě potěšit.“

Pomalu ho políbila a vstřebávala jeho blízkost. Přitiskla se k němu a absorbovala jeho teplo jako květina sluneční svít.

„Tak pěkně hřeješ,“ zašeptala.

Raf cítil, že se k němu tiskne a její paže ho objímají stále těsněji. Projela jím touha prudká jako plamen.

Jedna jeho ruka sklouzla z Alaniných vlasů na její rameno, pak na žebra. Místo aby Alana ucukla, přivinula se k němu těsněji. Její vůně Rafa zbavovala smyslů.

Pomalu posunul ruku na Alanino ňadro. Jemně si jí pravou ruku ovinul kolem zad a přitiskl ji k sobě.

Nakonec položil i levou ruku kolem jejího pasu, takže ji držel v náručí.

„Nepolekal jsem tě, že ne?“ zeptal se drsným hlasem.

Alana zavrtěla hlavou a přitiskla se k němu úžeji.

„Miluju tvoje teplo, Rafe. Když jsem ti nablízku, nedovedu si představit, že mi ještě někdy bude taková zima.“

Najednou se otevřely přední dveře. „Hej, holka, kdejsem nechal... pardon!“ Raf zvedl pohled od Alany.

Stan, který následoval Boba, vrhl na Rafa tajemný pohled.

„Chybí ti něco?“ zeptal se Raf mírně. Alanu dál svíral v náručí.

„Sít,“ řekl Bob. „Měl jsem ji, ještě když jsem přišel k večeri, ale teď ji nemůžu najít.“

„Viděl jsem ji naposledy u zadních dveří na verandě.“

„Díky.“

Bob rychle prošel kolem stolu a zamířil k zadním dveřím. Když si uvědomil, že ho Stan následuje, zavolal přes rameno.

„Pojď, Stane. Víš, že nesmíme propást ani jedinou příležitost.“

V tom okamžiku si Alana uvědomila, že v místnosti je ještě někdo další. Ztuhla a podívala se směrem, kde stál Stan.

Ten se blížil k ní.

Alana se rychle otočila a sevřela Rafovy paže s takovou silou, jako by představovaly její jedinou záchranu před dlouhým pádem.

„Stane,“ ozval se Raf.

Jeho hlas byl klidný, ale velitelský.

Stan se zastavil.

„Pstruzi vyplouvají. Proč nevyzkoušet toho tmavého motýla, kterého jsem připravil? *Domluvili jsme se na tom.*¹¹

„Víš jistě, že se to podaří?“ zeptal se Stan ironicky. „Se pstruhy musíš opatrně. Jestli jednou utečou, je to s nimi podruhé mnohem obtížnější.“

„To, co jsem přichystal, se perfektně hodí,“ odpověděl Raf, který pečlivě volil slova. „S dobrou dávkou trpělivosti se to určitě podaří. Zeptej se Janice.“

Stan se odmlčel a pak přikývl.

„Dobře, zkusím to, Wintere.“

Stan se beze slova protáhl kolem Rafa a Alany. Za pár sekund se s hlasitým klapnutím zavřely zadní dveře.

„Jako sloni v porcelánu,“ ulevil si Raf a přitiskl svoji tvář k Alanině.

Alana se otočila a on hned uvolnil objetí. Přitiskla se k němu znovu, políbila ho a odstoupila o krok dozadu.

„Půjdu se převléct a pak se pustím do nádobí,“ řekla. „Ty by sis měl vzít rybářskou výstroj a jít pomoci Stanovi a Bobovi.“

„Raději zůstanu s tebou.“

„Já jsem v pořádku, Rafe. Opravdu. Stan mě polekal. Vypadá skutečně jako Jack.“

„Bojíš se, že tě Stan popadne a hodí tě do jezera?“ zeptal se Raf jakoby nic.

Alana stála velmi tiše a pak zavrtěla hlavou. „Ne, nemyslím si...“

Hlas se jí zlomil a oči jí potměnely. Nedomluvila. „Co je?“ zeptal se Raf tiše.

„Myslím, že to nebylo to nejhorší,“ odpověděla zmateně.

„Alano,“ zašeptal Raf. Alana odstoupila od Rafa.

„Musím přemýšlet,“ hlesla. „Když jsi blízko, myslím jen na to, jak je mi s tebou dobře, jak jsi trpělivý a jak moc bych chtěla smazat ty čtyři roky a zase se s tebou milovat. Dotýkat se tě.“

Nadechla se a pak pomalu vydechla. „Zajdu za vámi, až padne soumrak, až skončíte s rybařením.“

„To je až za dvě hodiny,“ protestoval Raf. „Vždyť nebudeš vědět, kde se Stanem budeme.“

„V tomhle kraji se zvuky nesou daleko. A Stan má hlas, který nelze přeslechnout. Najdu vás.“

„Budeme hned pod vodopádem,“ řekl Raf. „Jestli se neukážeš do soumraku, zamotám Stana do jeho vlastní sítě a půjdu tě hledat.“ Pak tiše dodal: „Chtěl bych dnes večer rybařit s tebou.“

„Ach, ne,“ zaprotestovala Alana a zavrtěla hlavou. „Chci, aby sis konečně rybaření užil.“

Raf se zasmál a rysy v obličeji se mu uvolnily.

„Ale,“ dodala Alana a přejela mu špičkami prstů knír, „líbí se mi pozorovat tě u toho. Těší mě to, Rafe Wintere. Zahřívá mě to na duši.“

Pak se Alana otočila a vyklouzla z jeho paží. Raf ji toužebně sledoval, jak přechází pokojem a pak stoupá po schodech do ložnice. Její kůže byla tak měkká, její vůně tak opojná a on ji chtěl tak zoufale, až to bolelo.

Rychle se otočil a vešel do dolní ložnice. Chvatně se převlékl a pak vyšel z chaty. Věděl, že kdyby Alanu ještě zahlédl, nedokázal by odejít.

Alana se převlékla do džinsů a svetru a vrátila se do kuchyně. Tam uklízela skoro až do západu slunce. Její mysl pracovala stejně překotně jako její ruce. Zkoumala, co si už dokáže vybavit z dávno uplynulých a neznámých šesti dnů.

Pamatovala si na jednotlivé úseky cesty, na kterou se vydala s Jackem. Pak přišla první noc.

Prali jsme se té noci? ptala se v duchu.

Zamračeně nachystala otop na zítřek.

Tři dny strávila v nemocnici a pamatuje si jen jeden. Takže tři dny nemůže počítat.

Ne, dva.

Museli jsme strávit jeden den na cestě do Wyomingu a jednu noc na ranči, uvažovala. Takže to musela být první noc na Broken Mountain, u jezera, kdy mě Jack hodil i s rezervním oblečením a spacím pytlem do vody.

Alanino tělo se napjalo, když si vzpomněla, co následovalo. Jack ji surově lapil, když se mu pokoušela utéct. Pak následovala noc, kdy se krčila na žulové římse a třásla se zimou.

Proto je mi v noci při těch snech taková zima, uvědomila si Alana. Vzpomínky se směšují s noční můrou.

Dlouze vydechla. Cítila se teď lépe. Věděla, že všechny její strachy nejsou iracionální.

Ale proč mě tak děsí zvuky bouře? ptala se sama sebe.

Té noci nefičel vítr. Nebyla bouřka, žádné blesky a hromy se nevznášely nad krajinou. Alana si tím byla jista. Kdyby tehdy byla taková bouřka, kterou vídala v těžkých snech, nedočkala by se rána živá.

Ale vítr a hrom a led tvořily tak živou součást Alaniných zlých snů.

„Bouřka musela přijít až druhou noc na Broken Mountain,“ šeptala si pro sebe Alana, která potřebovala ticho, aby se uklidnila. „Té noci jsem spadla.“

Té noci zemřel Jack.

„Proč mě odvázel? Vzdala jsem se? Šla jsem za ním?“

Zvuk vlastního hlasu ji poděsil, až se otrásla. Nebyla si jistá, chce-li vědět, jestli vyměnila sebeúctu za suchý spací pytel a chladný sex s Jackem. Za prostituci, řečeno krátce.

Alana čekala, poslouchala ticho kolem sebe a sledovala reakce své mysli na položené otázky.

Nic se nezměnilo. Žádná noční můra, žádný strach. Žádné spojení se zapomenutou skutečností.

„Dobře,“ řekla Alana napjatě. „Asi to tak nebylo. Byl Jack příliš opilý na to, aby byl trpělivější? Odvázal mě? Znásilnil mě? Zbil mě?“

Alana čekala. Zapomínala skoro dýchat, protože čekala návrat noční můry.

Zase nic.

Když si Alana vzpomněla, že ji Jack uhodil, zvedl se jí žaludek a začala rychle oddechovat.

Když si představila, že se mu podřídila, nestalo se nic. Když si představila, že ji znásilnil, nestalo se zase nic. Ani strach, ani chuť křičet, žádná nevolnost, žádný chlad, ani bušení srdce nebo studený pot. Ani jeden z psychologických signálů, které ji vždy varovaly před myšlenkami blížícími se pravdě.

Pokud se dokáže vůbec pravdě přiblížit.

Najednou si Alana rozhodně stáhla zástěru a zamířila ke dveřím. Půjde vyhledat Rafa. Nebude už déle snášet další otázky a možné odpovědi, další strach a ticho.

Cesta k jezeru byla zarostlá, a proto snadno našla pošlapanou trávu, neklamné znamení, že tudy prošly dvě osoby. Alana kráčela rychle a nevšímal si mraků, které pokrývaly oblohu. Neviděla ani ametystové horské svahy, korunované hradbami světlých kamenů, ani jemnou mlhu vznášející se nad okolními lesy.

Cesta se přiblížila k jezeru v oblouku, protože se vyhýbala místu, kde se v létě prostíral močál. Mezi stromy probleskovala hladina jezera. Cesta pokračovala dál kolem jezera a ztrácela se v lese.

Alana slyšela Rafa a Stana dřív, než je mohla vidět. Vlastně slyšela Stana, jehož hlas se nesl nad vodopádem jako hrom. Alana jen předpokládala, že Stan mluví s Rafem.

Jak se přibližovala, slyšela Stana zřetelněji a získávala jistotu. Stan mluví s Rafem.

„Ted' pro změnu poslouchej ty mě, kapitáne Wintere, pane,“ promluvil Stan ironicky. „Mám k podobným situacím odpor.“

Nastala pauza, ale Rafova odpověď zanikla ve zvuku vodopádu. Alana zaváhala, ale pak pokračovala směrem k jezeru, zastíněnému keři a osikami.

„Co tenhle scénář,“ řekl Stan. „Je tady žena, po které roky toužíš. Žena jiného muže. Žere tě to. A ta žena s tím mužem, kterého nenávidíš, se sem vydají na malý výlet.“

Alana ztuhla. Najednou jí bylo zima.

Už nechtěla slyšet nic z jejich rozhovoru, ale nemohla se hnout z místa.

„Počkáš si tady, vidíš svoji šanci a shodíš milého Jacka z nejbližší skály,“ pokračoval Stan. „Pak se vydáš posbírat kořist.“

„... mizerná populistická psychol...“ Rafův hlas zanikal v hučení vody.

Stanuv hlas byl jasný jako hřmění.

„Ale ona není zvyklá na takovou krutost,“ pokračoval Stan. „Běží pryč. Stráví noc venku, roztřesená zimou a vyčerpaná. A pak to všechno odhodí a zapomene.“

„... nechat myšlení lidem, kteří.

„Její amnézie pro tebe představuje velký problém,“ nedal se umlčet Stan. „Jestli si vzpomene, nebude záležet na tom, že šerif je tvůj přítel. Budeš v háji.“

Alana se přerývaně nadechla a pokračovala dál po cestě. Pohybovala se jako náměsíčná, ruce měla před sebou, aby se chránila před větvemi stromů.

„... vyřídít ho...“ Raf mluvil mnohem méně zvucným hlasem než Stan.

„Ještě jsem neskončil,“ přerušil ho Stan hlasem jasným jako zvon. „Mohl by ses zachránit tím, že by sis ji vzal. Nemůže svědčit proti vlastnímu manželovi.“

„Ježíši, ty čteš červenou knihovnu.“

„Možná. Z toho, co mi řekl Bob, nebyl Jack takovou ztrátou pro svět. Ani Alana nebude toho hajzla oplakávat. Kromě toho je jasné, že se jí líbíš.“

„Všímáš si,“ odsekl Raf.

„Přesto máš malý problém. Jestli si vzpomene dřív, než si ji vezmeš, budeš v tom až po uši.“

„Tak proč pak pomáhám...“

Alana se naklonila dopředu, aby slyšela každé Rafovo slovo, ale nepodařilo se jí to. Raf nemluvil tak hlasitě jako Stan.

Zlobil se.

„Opravdu jí chceš pomoci, aby si vzpomněla?“ útočil na něho Stan. „Tak proč mě, sakra, nepustíš ze řetězu?“

„... Janice.“

„Janice by pro tebe udělala i nemožné, Wintere, a ty to dobře víš!“

„Já bych... totéž pro.“

Alana vyšla z úkrytu stromů a vydala se po kamenitém terénu, který ji dělil od břehu jezera. Každým krokem se blížila k oběma mužům.

Blíž k jejich rozhovoru.

„A myslím, že mám jen držet hubu a krok,“ vykřikl Stan.

„To je konečně dobrá myšlenka!“

„Možná jo a možná ne. Ona je sakra dobrá ženská, Wintere. Nejsem si jistý, jestli chce, aby ji někdo chytil.

Myslím, že by si měla nejdřív vzpomenout. Jedině tak bude mít její volba smysl. To je pro ni nejlepší šance.“

„Myslí si to i Janice?“ zeptal se Raf.

Alana byla od mužů vzdálena asi patnáct metrů a už Rafa dobře slyšela. Viděla, že stojí se Stanem proti sobě. Jestli si jí všimli, nedali to na sobě znát.

„Nejsem si jistý, jestli je Janice schopna rozumně uvažovat, když se to týká tebe,“ řekl Stan.

Alana se zastavila, zasažená bolestí ve Stanově hlase.

„Mezi mnou a Janice nic není,“ řekl Raf. „A nic nebylo.“

Stan zaváhal a pak udělal podivné gesto. Obrátil ruce vzhůru dlaněmi, jako by chtěl něco chytit.

„Rád bych tomu věřil. Opravdu rád.“

„Věř tomu,“ trval na svém Raf.

„Sakra, na tom teď nezáleží. Nezáleží na tom vůbec, s výjimkou toho, že nechci, aby Alana trpěla kvůli emocím, které by Janici znemožnily správné uvažování.“

„Nebude.“

„Jestli se to celé nepovede,“ pokračoval Stan, „nechci, aby se Janice obviňovala. Už si užila dost na tvůj účet. Ale to nevadí. Ne tady. Týká se to starých zlých časů a té mise.“

„Tak toho nech.“

„Máš ještě dva dny,“ řekl Stan bezvýrazně. „Jestli se ti to nepodaří, zkusím svůj způsob.“

Když Raf promluvil, zazníval mu v hlase potlačený vztek.

„Jestli uděláš cokoli, co Alane ublíží,“ prohlásil výhružně, „dostaneš se z Broken Mountain stejně jako Jack Reeves – v zeleném plastickém pytlí. Rozuměl jsi, desátníku?“

„Už nejsem desátník. A ty nejsi kapitán.“

Stan se mírně pootočil.

Alana měla na chvíli dojem, že ji uviděl, protože stála v jeho zorném poli.

Stan najednou udělal rychlý pohyb proti Rafovi. Raf okamžitě zaujal bojovný postoj. Nohy měl mírně rozkročené a ruce sevřené v pěst a pokrčené ve výši prsou. Čekal, až se Stan znovu pohne.

„Jsi rychlý jako vždycky,“ řekl Stan s obdivem v hlase.

Opět se bleskově pohnul a velkýma rukama chňapl po Rafovi. Ten přešel do protiútku, rychle se otočil a nechal Stana proklouznout kolem, aniž by mu umožnil úder. Přitom ho ještě stačil chytit za zápěstí.

Rychle mu zkroutil ruku za záda a tlakem ho povalil na kolena. Stanovy světlé vlasy zářily v soumraku. Raf se k němu sehnul s obličejem zkřiveným vztekem.

„Ne!“

Raf trhl hlavou, protože Alana vykřikla. Když viděl vyděšený výraz v její tváři, okamžitě Stana pustil a zíral na ni.

„Alano,“ vypravil ze sebe po chvíli.

Alana se otočila a rychle se rozběhla zpět do lesa.

Raf za ní hleděl, ale hned si uvědomil, že kdyby ji pronásledoval, jen by zvýšil její strach. Otočil se ke Stanovi, který se zvedal na nohy.

„Tys věděl, že je tady, co?“ vyštěkl na něho.

Stan přikývl a vesele se usmál.

„Viděl jsem ji koutkem oka,“ přiznal se. „Proto jsem na tebe zaútočil. Myslíš, že jí to mohlo něco připomenout, kamaráde?“

„Zvedej se.“

Rafův hlas zněl tiše a výhružně.

„Tak ty mě chceš odklidit?“ zeptal se Stan s podivným úsměvem. „Kdepak, Wintere. Už jsem viděl, čeho jsi schopen, když jsi vzteklý. Myslím, že tenhle tanec si zatančím.“

„A já myslím,“ prohlásil Raf, s důrazem na každém slově, „že jestli se mi teď neodklidíš z dohledu, odklidím tě já, ale navždy.“



VÍTR FIČEL KOLEM CHATY A PŘINÁŠEL s sebou vzdálený smích. Po něm přicházela slova bez významu, zase poryv větru a další smích.

Alana se už po desáté převalila na posteli. Přála si, aby si užívali pokeru s menším nadšením.

Ráda by věděla, je-li mezi veselými hráči i Raf. Pak si vybavila jeho vztek namířený proti Stanovi. Pochybovala, že Raf je v poslední chatě s ostatními, směje se a hraje karty.

Stanovo obvinění se v Alanině mysli prohánělo jako vítr. Chtěla je odmítnout jednou provždy, ale stále naráželo na stěny jejího odhodlání a puklinami v nich se znovu objevovalo uvnitř její mysli.

Od té doby, kdy Alana uviděla Rafa na letišti, věděla, že ji stále miluje. Byl to instinkt – čistý a jednoduchý a velmi silný. Přestojí skutečnost, že Raf ji miluje, připadala absurdní.

Věřil přece, že se už šest týdnů po jeho „smrti“ šťastně vdala. Před rokem jí vrátil neotevřený dopis. Až do včerejška se nestalo nic, co by ho přesvědčilo o opaku.

Ještě předevčírem ji musel nenávidět.

Tak proč naléhal na Boba, aby mě zavolal domů? přemýšlela. Proč byl od prvního setkání tak jemný a chápavý?

Nepřicházela žádná odpověď, jen vítr z vrcholů hor hučel kolem chaty.

Stalo se něco na Broken Mountain? ptala se v duchu Alana. Něco, co si nepamatují, něco, co přimělo Rafa uvěřit, že můj sňatek s Jackem byl jen zoufalým trikem k oklamání veřejnosti?

Vítr se proháněl kolem chaty jako silná neviditelná kočka.

Alanu začal rozechvívat chlad. Přitáhla si pokrývku těsněji k tělu a znovu se překulila na druhý bok. Nemohla se za žádnou cenu uklidnit.

At' se otočila na kteroukoli stranu, slyšela stále Stanuv hlas. Jeho obvinění.

Děsilo ji to.

Je pravda krutá? Chtěl mě Raf mít tady, aby se zachránil?

Nebyla Jackova smrt pouhá nehoda? Proto mi Raf odmítá říct, co se stalo na Broken Mountain?

Alanu roztrásla náhlá vlna chladu. Ležela velmi tiše, schoulená pod přikrývkou, a chvěla se po celém těle.

Věděla, že Raf byl schopen násilných činů. Měl k tomu trénink i zkušenosti, v dospělosti žil většinu života v nebezpečí. Ale nemohla uvěřit, že by byl schopen tak ohavného zločinu. Že by si naplánoval, že zavraždí Jac-ka, pak ji svede a vezme si ji, aby si zajistil její mlčení.

To by nebyl Raf, kterého znala a kterého milovala.

Raf, kterého ještě stále miluje.

Kdyby Stan obvinil Jacka z takového zločinu, Alana by trpěla, ale *uvěřila by tomu*.

Jack byl velmi sobecký člověk. Dokázal si vymýšlet lži, páchat drobné krutosti, jen aby se měl dobře.

Jack by byl schopen krvavé vraždy.

Alane se zvedl žaludek. Na celém těle jí vyrazil studený pot. Najednou nemohla snést těžkou přikrývku. Potřebovala živé teplo, které se šíří jedině z ohně.

Posadila se a natáhla se po županu. Netrpělivě se do něho zabalila. Byl dost dlouhý, aby jí zakryl i konečky prstů na nohou.

Alana se přidržovala stěny a pomalu sestupovala po setmělých schodech. Obývací pokoj byl prázdný a neosvětlený. Krb vyhasl, světlá polena v něm se leskla ve světle měsíce.

Raf ještě nebyl dnes večer v chatě. Nemluvil s Alanou od té doby, kdy utekla od jezera. Když překonala počáteční paniku, vrátila se na cestu a čekala na něho.

Nepřišel.

Nakonec, když už nad Broken Mountain vyšel měsíc, vzdala čekání a odešla do chaty. Trásla se zimou a osaměním.

Ted' vzala zápalku a škrtlá s ní o kámen u krbu. V mihotavém světle zkontrolovala dřevěnou bednu na dřevo. Bylo tam jen trochu slabých polínek a třísek. K založení pořádného ohně by zásoba nestačila.

Alana zoufale zaklela a zavřela víko bedny. Otočila se, rozhodnuta, že si půjde lehnout. Najednou ztuhla.

Chatou se rozlehl tichý zvuk, vzdálený nářek, který jako by přinášel vítr.

Pak zaslechla hořkosladké tóny hudby. Zůstala stát bez pohybu a naslouchala. Zadržovala dech a intenzívně napínala sluch.

Hudba se kolem ní znepokojivě plížila a vtahovala ji do vzpomínek. Vinula se nocí jako stuha, s grácií a krásou, rytmicky pulsující.

Alana poslepu našla cestu k předním dveřím, odkud se ozývaly tajemné tóny. Otevřela dveře, tiše je za sebou zavřela a zadržela dech. Poslouchala a dívala se do tmy.

Z chaty na konci řady se ozýval smích a z okna se linulo světlo. Proti zastřené zácloně se rýsovaly obrysy postav, pohyby rukou a bylo slyšet smích.

Ale žádná hudba.

To, co proniklo k Alanině sluchu a promluvílo k ní jazykem beze slov, nebyla hudba z něčího tranzistorového rádia nebo z kazety.

Ale tady se nemůže ozývat hudba jen tak. Ze tří chat, které stály ve východním směru, byla jen jedna osvětlená a jen z ní se ozýval smích. Další dvě chaty byly prázdné a černé jako noc. Ještě černější, protože v nich nesvítíl měsíc ani hvězdy.

Alane se do zad opřel vítr a do uší jí přinesl další tóny polozapomenuté písně. Pomalu se otočila k západu.

Čtvrtá chata byla od ní vzdálena asi sto metrů. Skrývala se v temnotě lesa. Vlastně ani do tábora nepatřila. Z chaty se nešířilo světlo a nevycházel z ní smích. Nebyly zde žádné známky života.

A najednou zazněla zase ta hudba. S každým tónem ji přitahovala silněji.

Alana ještě chvíli stála a naslouchala, srdce jí prudce bilo a krev jí proudila v žilách rychleji než vítr kolem chaty.

Aniž přestala horečně přemýšlet o tom, odkud zná tuhle melodii, sestoupila z verandy a vydala se cestičkou ke čtvrté chatě. Jehličky a ostré kameny ji píchaly do bosých nohou, ale ona si toho nevšímala. Malá zranění pro ni nic neznamenal, protože musela najít zdroj hudby.

Raf.

Raf a jeho harmonika. Smutné tóny vyjadřující nešťastnou lásku a ztrátu.

Byla to Alanina vlastní píseň, která se tiše nesla nocí a zarývala se do černého povrchu jejího zoufalství, hudba plná emocí. Jednou tu píseň zpívala s Rafem. Hleděli si do očí a společně zpívali píseň o smrti a o nesplněných snech. A usmívali se na sebe, jisti si trvalostí svojí lásky.

Dnes ráno jsem slyšel skřivana, zpíval v polích.

Dnes ráno jsem slyšel skřivana, smutně zpíval.

Nevěděl jsem,

že jsi odešla.

Nevěděl jsem,

že láska včera odešla.

Dnes ráno jsem slyšel skřivana, který smutně zpíval. Dnes ráno jsem slyšel skřivana, zpíval o volnosti.

*Možná se zítra dozvím, možná mi zítra povíš,
proč tak zpíval. A možná že zítřek nikdy nepřijde.*

*Dnes ráno jsem slyšel skřivana, zpíval v polích.
Dnes ráno jsem slyšel skřivana, zpíval o volnosti. Nezpíval pro mě.*

Tóny, které Alana kdysi hrála na kytaru, k ní teď zaznívaly z Rafovy harmoniky. Slova, která napsala, jí svírala hrdlo a páčila jí v očích.

Hrubý froté župan se jí motal kolem nohou a brzdil ji v chůzi. Zvedla jeho cípy a rozběhla se k chatě. Necítila ani ostré kameny, ani slzy, které se jí koulely po tvářích.

Přitahovala ji hudba. A Raf.

Chata stála osamocená v nízkém porostu u lesa. Nesvítila v ní lampa, neplanula tam svíčka, jen měsíc vrhal svoje světlo na slepá okna. Smutné tóny harmoniky se nesly porostem a stíny zoufalství pronikaly mezi plochami osvětlenými bledým měsíčním svitem.

Píseň pomalu utichala jako vzdech. Poslední tóny odnášel chladný vítr.

Alana stála na kraji porostu a vnímala náhlé ticho. Ve tmavém županu zanikala na pozadí tmy, z níž svítil jen její bledý obličej.

Zaváhala. V závanu větru ucítila, že má na tvářích slzy. Pak se smutné tóny ozvaly znovu. Její bolest se ozvala znovu, zase přišel smutek.

Dnes ráno jsem slyšel skřivana...

Alana nemohla déle stát sama ve strašidelném lese, dobývaném divokým větrem, a poslouchat tu píseň plnou touhy. Nemohla ji slyšet od jediného muže, kterého milovala.

Pomalu se vydala k chatě. Viděla jen svoje slzy a měsíc, slyšela jen píseň prodchnutou smutkem. Jako duch vyšla po schůdcích, tiše, zahalená zimou. Přední dveře byly otevřené, protože uvnitř se nesvítilo ani netopilo.

V chatě byla jen jedna místnost. Raf seděl na posteli, která přes den sloužila jako pohovka. Alana viděla jen jeho obličej a ruce, protože uvnitř byla stejně hustá tma jako venku.

Alana vstoupila tiše a bez váhání. Netušila, zda Raf ví o její přítomnosti. Nepohnul se, neřekl ani slovo. Nakláněl se nad harmonikou a hrál. Zvuky se kolem Alany točily a působily na ni tak silně, že se roztřásla.

Klekla si u postele a snažila se rozeznat výraz Rafova obličeje, chtěla se mu podívat do očí. Viděla jen slabé světlo měsíce a slyšela smutné tóny, které jí vehnaly do očí nové slzy.

Dnes ráno jsem slyšel skřivana, který smutně zpíval.

S každým známým tónem odplyvala špatná minulost, noční můra se měnila v píseň a nakonec Alana vnímala jen hudbu. Strach se rozplynul.

Její tělo se pomalu tavilo v hudbě a mysl se nořila do emocí, jako se pstruh noří do hlubin říčního ramene. Nevěděla, kolikrát píseň skončila a znovu začala. Tóny se vrstvily jeden na druhý a vnikaly do její vnitřní temnoty, hudba se v ní točila a vířila, plula a vynášela její mysl z temných hlubin.

Alana věděla jen to, že v určité chvíli začala zpívat. Její píseň byla nejdříve beze slov. Zkoušela jen připojit svůj hlas k harmonice. Melodie se snoubila s jejím zpěvem a probleskovala mezi ní a Rafem jako jemný proud. Stále znovu a znovu.

A pak najednou se Alanin hlas rozezněl jako hlas skřivana.

Stoupal do výšek, vinul se v neviditelných smyčkách, nabaloval na sebe emoce a měnil je v píseň tak krásnou a dokonalou, že Raf se začal rozechvívat novými pocity. Harmonika se na chvíli odmlčela. Pak se Raf odevzdal tónům písně stejně jako Alana, doprovázel její jasný hlas, souzněl s ním ve vzácné jednotě a sdílel s ní extatic-ký let ze tmy ke slunci.

Nakonec z písně nezbylo nic, jen poslední tón chvějící se v temnotě, klouzající do měsíčního světla a zanikající v tichém šeptání větru.

Alana si skryla tvář do dlaní a tiše plakala. Raf ji něžně hladil po vlasech a pak se rty dotkl její ruky. Ucítil slzy, které jí protékaly mezi prsty. Pomohl Alane na pohovku a usadil ji vedle sebe. Zašeptal její jméno. Když se k němu přivinula, cítil, jak se chvěje. Alana se studenýma rukama dotkla jeho obličeje a znovu se zachvěla.

Raf se otočil a rozbil spací pytel, na kterém ležel. Odepnul zip a přehodil pytel Alane přes ramena. Když chtěl vstát z pohovky, Alana zaprotetovala a posadila se. Políbil jí chladné ruce.

„Lež klidně,“ řekl. „Rozdělám oheň.“

Nejdřív zavřel dveře, kterými lomcoval vítr. Pohyboval se rychle, jako by v chatě ani nebyla tma.

Nejprve se ozvalo zašustění papíru, pak praskavé zvuky lámaných dřevěných třísek a potom vzplanula zápalka.

Alana zamrkala a zadržela dech. Znovu se roztřásla. Rafův obličej vypadal ve světle zápalky jako zlatá maska. Jeho oči měly barvu topasu a vlasy se mu černaly a splývaly s tmou. Raf chvíli pozoroval plamen rozhořívající se v krbu a Alane připadlo, že proti sobě stojí dva rovnocenné zdroje tepla a světla.

V nastalém tichu se Raf otočil k Alane, protože na sobě ucítil její pohled. Postavil se a přistoupil k ní. Výraz jeho tváře teď skrýval stín.

Posadil se na postel, která se pod jeho vahou prohnula. Pohlédl na Alanu. Teď byl jeho obličej osvětlen tančícími plameny. Její oči byly temné a plet' narůžovělá. Rty se jí vykrojily do milého úsměvu. Plameny ohně mihotavě osvětlovaly její vlasy a měnily je v tekuté stužky světla.

„Jsi ještě krásnější než tvoje písně,“ zašeptal Raf.

Prstem sledoval obrys Alaniných rtů a pak štíhlou ruku, kterou měla položenou na povrchu spacího pytle. Vzal ji a třel mezi dlaněmi.

„Je ti zima,“ řekl. „Jak dlouho jsi byla venku?“

Alana se pokusila vzpomenout, jak dlouho stála na kraji lesa, ale teď jí připadala mnohem důležitější skutečnost, že do ní proudí Rafovo teplo.

„Já nevím,“ zašeptala.

Raf tiše třel Alaninu ruku tak dlouho, dokud ji nezahrál. Když se jeho prsty dotkly její paže, nahmataly látku županu. Raf se rozesmál.

„Tak tady je,“ řekl.

„Co?“

„Můj župan.“

„Tvůj?“ zeptala se Alana překvapeně. „Myslela jsem, že patří Bobovi. Rukávy mám až ke kolenům a tahám ho po zemi a...“

„... a já jsem taková mřenka,“ ukončil větu za ni.

„Rafaeli Wintere,“ pronesla Alana vážným hlasem, v němž zazníval potlačený smích, „měříš přes sto osmdesát a vážíš kolem devadesáti kilo.“

„Devadesát pět.“

Alana se podívala hodnotícím pohledem na Rafova široká ramena, ozářená ohněm.

„To nejsou míry mřenky,“ prohlásila.

„Já vím. Ty sis myslela, že můj župan patří Bobovi.“

Raf se zavrtěl, až postel zapraskala. Alana zadržela dech, protože se k ní přiblížil.

„Jsi tak malá,“ řekl. „Vsadím se, že mám spodek županu ucouraný od bláta. Leda že bys měla vysoké podpatky.“

„Ne. Jsem dost velká.“

Raf se podíval na Alanu. Usmál se.

„Velká?“

„Měřím sto šedesát tři centimetry. Nejsem tak malá. A přišla jsem bosa.“

„Bosa?“

Z Rafovy tváře zmizel pobavený výraz. Obrátil se k nohám postele a odhrnul cíp spacího pytle, aby mohl vidět Alaniny nohy.

„Na cestičce k chatce jsou střepy skla a všude kolem ostré kameny a kořeny stromů.“

Zhrozil se, když uviděl krvavé oděrky na Alaniných chodidlech.

„Máš je pěkně dořízené,“ zabručel.

Alana zahýbala palci a schovala obě nohy zpět pod pytel.

„Pár oděrek, to nic není,“ řekla.

Raf vyskočil, přistoupil ke kamnům a vyzkoušel teplotu vody v konvici. Původně si chtěl uvařit kávu, ale když objevil na polici harmoniku, zapomněl na všechno kolem sebe.

Ačkoli oheň v kamnech dávno vyhasl, voda v konvici zůstala teplá. Raf nalil trochu vody do smaltovaného umývadla, ze stolu u dřezu vzal mýdlo a z police čistý ručník. Vrátil se k Alane.

„Ukaž nohu,“ poručil.

„To je dobré.“

Odhodil spodní část spacího pytle, zmocnil se jedné Alaniny nohy a začal ji omývat v teplé vodě. Seděl na pelesti postele a Alaninu nohu měl položenou na stehně.

„Rafe,“ zaprotestovala Alana a jemně sykla. „Rafe co? Bolí to?“

„Ne,“ odpověděla tiše. „Lechtá to?“

Alana zavrtěla hlavou. Pozorovala ho, jak jí pečlivě omývá chodidlo. Jeho pohyby byly velmi jemné a něžné. „Bolí?“ zeptal se znovu.

„Ne.“

„Nemám tady žádný antiseptický prostředek.“

„Žádný nepotřebuju.“

„Ale ano, potřebuješ,“ řekl Raf pevným hlasem. „Doktor Gene zdůrazňoval, že jsi uštvaná a vyčerpaná. Teď bys byla mnohem náchylnější k infekci.“

„Doktor Gene se mýlí.“

Raf zavrčel a pak se usmál.

„Beru to zpět. Někaké antiseptikum tady mám, takové staromódní.“

Alana se na Rafa zvědavě dívala. Ten vstal a odnesl umývadlo, mýdlo a ručník do kuchyně. Otevřel starodávnou kredenc a z police vytáhl láhev skotské. Poklekl u pohovky a uchopil jednu Alaninu nohu.

Špičkou prstu nanесl whisky na první ránu. Alana zatajila dech. Raf opatrně potíral okolí rány. Pak se zastavil a najednou z ní vytáhl osten jehličí. Pak přešel k další oděrcе.

Když Alana potřetí sykla, Rafovy prsty se napjaly.

„Proč ti pořád působím bolest?“ zeptal se.

V hlase měl smutek. Sklonil hlavu a políbil Alanu na jemně klenutý nárt. Jeho rty pohladily v němе omluvě její pokožku.

Jednou rukou jí pohladil kotník. Příjemně hřála. Pohladil ho i druhou rukou a jeho rty se dotkly zranění na chodidle. Cítil vůni whisky, smíšenou s vůní její kůže.

„Rafaeli,“ vyslovila tiše jeho jméno.

Zkroutila prsty na nohou a skryla je do jeho dlaně v nevědomém vstřícném gestu.

Raf napjal celé tělo, jak bojoval o znovunabytí sebekontroly. S neznatelným záchrěvem vzpoury poslechly jeho ruce příkazy jeho vědomí.

Rychle stáhl cíp spacího pytle přes Alaniny nohy a přitlačil jej rukama.

„Rafe...?“

Raf se bez odpovědi zvedl a přistoupil ke krbu. Rychlými a obratnými pohyby tam přidal další polena a oheň se prudce a s praskáním rozhořel. Teprve pak se dokázal otočit k Alane.

„Je ti teplo?“ zeptal se neutrálně.

„Ne.“

Alana se mírně zachvěla. Pozorovala Rafa tmavými očima. Ráda by věděla, proč nasadil tak tvrdý a rozzlobený výraz.

Raf přešel třemi kroky místnost, popadl křeslo a přistrčil je blíž k ohni. Alanu šokovaly jeho prudké pohyby. Vždyť ještě před chvílí se k ní choval tak něžně. Zapomněla, jak dokáže být prudký a silný.

Otočil se od ní a pozoroval oheň.

„Takco, jeto lepší?“

„Není to tak teplé jako tvoje ruce,“ odpověděla Alana tiše. „A jako tvoje ústa.“

Raf se k ní otočil, jako by ho píchla. „Ne,“ řekl drsně.

Alana široce rozevřela oči. Pak sklopila dlouhé řasy, aby skryla svůj zmatek a bolest. Ale nedokázala skrýt smutné zvlnění rtů, které způsobilo jeho jediné slovo.

Raf věděl, že ji znovu zranil. Divoce zaklel, našťěstí tiše, jinak by se Alana pěkně vyděsila.

„Omlouvám se,“ zašeptala Alana. „Myslela jsem...“

Hlas se jí zlomil. Udělala bezmocné gesto a pak vyklouzla zpod spacího pytle a postavila se. Přitáhla si župan k tělu. Jeho župan.

„Myslela jsem, že mě chceš,“ řekla.

„To je právě ten problém. Toužím po tobě tak, že na tebe nemůžu ani pohlédnout. Chci tě tak silně, že nevěřím sám sobě. Nedokážu tě hladit a pak tě nechat odejít. Chci tě... *přiliš*.“

Raf udělal prudké gesto.

„Tisíckrát jsem snil o tom, že tě svírám v náručí,“ řekl. „Že se tě dotýkám, líbám tě a miluji se s tebou. Tak silně, že cítím tvoji lásku ke mně, že skutečnost mizí a zůstává jen jediná realita. *My dva*.“

Alana hlasitě vydechla Rafovo jméno. Jeho slova v ní probudila touhu, která ji připravovala o dech.

Raf se od ní odvrátil a zahleděl se do ohně.

„Sníl jsem o tom příliš často,“ řekl smutně. „Raději bys měla jít, květinke. Běž.“

Ale Alana se místo odchodu posadila zpět na postel. Najednou ji nohy nedokázaly unést. Na okamžik si představila, že by ji Raf miloval, že by na sobě cítila jeho tělo a čekala, jestli přijde strach.

Místo strachu se jí v žilách rozlil osvobozující oheň.

Pomalu se postavila. Neslyšně přešla vzdálenost, která ji dělila od Rafa. Stál k ní zády, krk měl napjatý.

Když ho objala oběma pažemi kolem pasu, jeho tělo se napjalo.

„Jsem tvoje, Rafaeli,“ řekla něžně.



ALANA CÍTLA ZACHVĚNÍ, které při jejích slovech proběhlo Rafovým tělem. Pak ucítila, jak se mu napjalo mohutné svalstvo trupu. Otočil se k ní a podíval se jí do očí. Pomalu a něžně ji začal objímat a sledoval přitom, zda se jí v očích neobjeví chuť k ústupu nebo strach.

Paží ji jemně a nevyhnutelně tiskl ke svému tělu. Držel ji v náručí a Alana cítila jeho sílu a touhu, kterou tak dlouho potlačoval.

Zvrátila hlavu dozadu a pozorovala ho zpod přivřených víček. Její rty se pohnuly v němém žádosti o polibek.

Raf se zasténáním sklonil hlavu a poskytl jí, oč žádala. Vášnivý polibek způsobil, že se Alana prohnula v jeho pažích dozadu, ale neprotestovala.

Místo toho se k němu přivinula s prudkou radostí, vzdávajíc se jeho síle. Věděla, že ji zkouší a snaží se zjistit, bude-li se ho bát. Teď by ještě byl schopen poslat ji pryč.

Raf Alanu otočil tak, že jí hlava spočívala v ohbí jeho paže, a druhou rukou přitlačil k sobě její boky. Odpověděla tichým zasténáním a ještě silnějším nárazem svého těla do jeho.

Přestože ji Raf pevně svíral v objetí, dával si pozor, aby ji nezvedl. Nechtěl ji zkoušet až za hranice možností, protože teď už věděl, že ji nenechá odejít.

Snil o ní příliš dlouho a nyní se jeho sen vyplňoval. Chata, oheň v krbu a její sladké odevzdání se do jeho náruče.

„Nebojíš se, že ne?“ šeptal proti Alaniným rtům. „Nebojím se tě.“

Alana pomalu otočila hlavou ze strany na stranu a přejela svými rty po jeho, vnímajíc jejich teplo.

„Ty nejsi ten, koho jsem se bála,“ zašeptala Alana.

Cítila, že Rafova ruka sklouzla na její krk. Jeho prsty nahmataly zlatý řetízek, který jí kdysi věnoval. Pod ním jí rychle pulsovala krční tepna. Alana vzdychla a přitiskla se k němu ještě těsněji.

Raf sklonil hlavu a dotkl se rty jejího krku. Pak sklouzl rukou do výstřihu županu a uchopil její prs. Alane se divoce rozbušilo srdce.

„Ano,“ řekl zastřeným hlasem. „Tohle je můj sen. Tvoje reakce, touha, abych se tě dotýkal.“

Alana se prohnula a nohama objala jeho pevné stehno. Zasténala a zabořila prsty do jeho hustých vlasů.

„Zimní srst norka,“ zašeptala a vzdychla. „Hustá, měkká a hedvábná.“

Pomalou se probírala jeho vlasy a chvěla se. Raf se skláněl pod jejími laskavými prsty a celé jeho napjaté tělo se tisklo k jejímu.

„Chtěla bych cítit každý kousek tvého těla na mém,“ řekla Alana.

„Vždyť cítíš,“ odpověděl Raf.

Kousl ji do krku, ani jemně, ani příliš divoce.

„Každý kousek tebe,“ řekl drsným hlasem, „a každý kousek mne.“

Zatímco mluvil, jeho objetí povolilo. Jistota, že Alana mu neuteče, mu vrátila sebekontrolu. Neměl už pocit, že něco krade, protože Alana už se nebála.

Ted' před jeho silou neustupovala. Tiskla se k němu blíž s každým nadechnutím, s každým úderem srdce.

Raf pomalu rozbízel pásek jejího županu. Pak jí župan chvějícíma se rukama sundal a všiml si přitom jejího něžného úsměvu.

Položil župan na postel. Jeho indigová barva se zaleskla v odlesku ohně, ale Raf si toho nevšiml. Viděl jen Alanu v jemné noční košilce barvy lesa za soumraku.

Drobné ploché stříbrné knoflíčky odrážely tanec plamenů. Stříbrné odlesky dopadaly i na Rafův prst, který sledoval linii knoflíků od Alanina hrdla až ke stehnům.

Když se zastavil až dole, Alane se zrychlil dech. Zasténala a zaryla prsty do Rafových ramenou.

Raf se tiše zasmál a v jeho smíchu zazněl triumf i touha. Rozepjal spodní knoflík a jeho ruka se jí dostala na tělo. Alana se k němu divoce přimkla.

„Dráždíš mě bez slitování,“ řekl Raf hlubokým hlasem.

„Stejně jako ty mě,“ hlesla zadýchaně Alana.

Raf se pomalu vracel prstem podél knoflíků nahoru k Alanině hrdlu. Pokusil se odepnout horní knoflíček.

Ale ten byl velmi malý a úporně držel na svém místě. Rafova ruka nebyla nijak pevná, protože s každým nádechem cítil Alanin jemný parfém a ten v něm rozněcoval prudkou touhu.

„Tahle košile vyžaduje svatou trpělivost,“ mumlal Raf hlasem roztřeseným vášní.

Alana sklonila hlavu a přejela rty po Rafových prstech. Pak ho jemně kousla do kotníku ukazováčku. Její jazyk sjel mezi jeho prsty a laškovně olízl jemnou kůži poblíž dlaně.

„Nepomáháš mi,“ řekl Raf.

„Výstřih je dost velký, nemusíš se trápit odepínáním knoflíků.

„Ale já jsem tak často snil o tom, že tě budu pomalu svlékat, pomaličku...“

Když Alana vzhledla, viděla, že Raf se vážně usmívá. Teplo jeho očí ji zcela oslabilo.

„Chci si užít každý knoflík, Alano. S každým tě znovu objevovat. Až tě svléknu, podívám se, jak krásně vypadáš v záři ohně.“

Tato slova a svit v jeho očích zažehly Alane v žilách ještě větší oheň.

„Nechci se tě hned dotýkat,“ řekl a bříšky prstů lehce přejížděl po Alaniných měkkých rtech. „Budou se na tebe jen dívat a připomínat si, jak často jsem tě tak vídal ve snech. O tomhle jsem taky snil.“

Alana se zachvěla, protože jeho slova ji vzrušovala stejně jako jeho laskání.

Raf si toho všiml. Pocítil teplé zachvění v jejím dechu proti svým prstům. Zvedl obě ruce od knoflíků. Vtom Alana udělala něco, co ho ohromilo. Přitiskla se řadry k jeho dlaním.

Byl to tak příjemný pocit, že Raf se nemohl ani pohnout. Jeho dlaně spočívaly na Alaniných měkkých a pevných křivkách. Když ji hladil, zvedala se jí hrud stále rychleji.

Raf sklonil hlavu a uchopil mezi zuby její bradavku. Alana vzdychla náhlým návalem touhy, která jí znovu projela v podobě mocného záchvěvu.

Chtěl ji pohladit po stehně, chtěl vnímat teplo její kůže. Ale chtěl také snít. To si přál ještě víc.

Jeho ruka se váhavě vrátila ke knoflíčkům. Rozepínal je jeden po druhém, dokud se zelená košile nerozevřela a nezasvítla z ní Alanina bílá plet'. Alana Rafa pozorovala temnými očima, které stejně jako jeho hořely vášní.

Rychle oddechovala a občas se jí z hrdla vydral vzlykavý zvuk.

Raf líbal její saténově jemnou kůži a nedočkavými rty sledoval linii výstřihu. Místy se dotkl Alaniny kůže jazykem a rukou pomalu odhaloval její řadry. V tichu, které se chvělo očekáváním, pomalu vychutnával svůj sen.

Chvíli ji líbal najeden prs, pak na druhý. Alana sténala a bořila prsty do jeho vlasů. Raf pokračoval a hladil ji chvějícíma se rukama po celém těle. Dech se mu zrychloval. Alana ho stravovala svojí vůní a jeho vášeň naléhavě vzrůstala.

Najednou jí stáhl košili a nechal ji sklouznout na zem. Alana před ním stála v celé kráse, ozářená odlesky plamenů a zruřovělá touhou po něm. Snil o tom tak

často, o tom, že se jí bude dotýkat, dokud nezeslábne natolik, že ji zvedne s odnese na postel.

Ale teď měl strach ji zvednout. Obával se, že by tímto jediným pohybem mohl zničit sen i realitu.

Sklonil se a líbal ji na břicho. Alana se znovu zachvěla sladkým očekáváním. Byla teplá ohněm, který v ní vykouzil svýma rukama a rty. Sen a skutečnost splývaly ve vášeň, která v něm vyvolávala nesnesitelné napětí.

Rychle se narovnal. Ignoroval kladiva, která mu bušila ve spáncích, a rychlé úder srdce, které pohánělo horkou krev v jeho těle. Netrpělivýma rukama se zbavil svého oblečení a odhodil je stranou. Alana se prudce nadechla. Raf se k ní otočil s náhlým strachem. Nevěděl, jak bude reagovat na jeho nahé tělo prozrazující touhu.

Zůstal stát bez pohybu, jen se neznatelně chvěl vášní, která v něm stále vzrůstala. Alana se na něho dívala stejně jako on na ni. S touhou a vášní, ale i něhou v očích. V jejích očích se odrážel oheň. Dotkla se ho chvějícíma se rukama. Chtěla ho s vášní, která rozechvívala její tělo jako vítr osiku.

Její prsty ho pohladily od ramene až po stehna jediným dlouhým pohybem, který ho málem připravil o sebeovlá-dání. Na chvíli se konečky prstů dotkla jeho mužství. Raf chytil její ruce do svých.

„Ne,“ řekl zastřeným hlasem.

„Ale...“

„Jestli se mě ještě dotkneš, přestanu se ovládat. Ještě prožívám svůj sen. Teď se jen musím držet, abych tě nepoložil na zem a nevrhl se na tebe přímo tady na podlaze téhle chaty.“

Alana zavřela oči. Věděla, že jestli se teď na Rafa podívá, bude se ho muset dotknout. Ladně se otočila a přešla k posteli. Lehla si na ni a teprve pak otevřela oči. Podívala se na Rafovo silné tělo ozářené ohněm a vyzvala ho.

„Tak pojď se mnou snít, Rafaeli.“

Raf si lehl vedle ní a objal ji svými mohutnými pažemi. Držel ji v nekonečném objetí, jako by čekal, že mu ji něco vyrve a jeho sen skončí.

Alana cítila, že Rafovy rty si žádají polibek. Jeho paže ji tak pevně objímaly, cítila mužnou sílu jeho těla, jeho hlad po ní. Vracela mu objetí s veškerou silou.

Po chvíli dlouze vydechl a pustil ji.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem ti ublížit,“ řekl a jemně ji políbil.

„Neublížil jsi mi.“

Znovu se jí něžně dotkl. Ruka se mu chvěla, když ji hladil od spánku ke rtům. Alana měla zavřené oči a svíjela se pod ním v touze cítit na sobě váhu jeho těla.

S chraptivým výkřikem zachytil Raf její neklidné ruce. Políbil ji do dlaní a kousl ji do konečků prstů. Pak pokračoval k jejímu zápěstí a pak dál po vnitřní straně paže. Alana se k němu tiskla a žádala víc než pouhé laskání.

Raf se na ni zadíval kouřově zlatýma očima. Hladil ji jemnými pohyby, a když promluvil, zněl jeho hlas jakoby z hlubin vzpomínek.

„Nejdřív,“ řekl, „když jsem se po mučení probral, jsem snil jen o pomstě. Představoval jsem si krev a smrt a ďábelský smích. Ale později...“

Raf sehnul hlavu k jejím nadrům.

„Později mi už nestačila pouhá nenávisť, abych přežil,“ pokračoval. „Někomu to stačilo, ale mně ne. Proto jsem začal snít o tobě. Byly to hluboké sny, které vycházely až ze dna mé mysli. Snil jsem jen o tobě.“

Raf ji začal líbat na prsou tak intenzivně, že Alana znovu a znovu volala jeho jméno.

„Ano,“ zašeptal, „slyšel jsem tě volat moje jméno, když jsem chtěl zemřít, volala jsi je a plakala jsi... a proto jsem zůstal naživu a snil jsem.“

Ta slova pronikla k Alaninu sluchu jako jemný balzám, který se ponořil hluboko do její duše. Rafův hlas, který jí vyprávěl o jeho snech o ní, jeho hladící ruce a ústa, vypovídající o vzpomínkách na ni – to všechno jí připadalo nadzemsky krásné.

Rafovi připadala ještě hebká a vřelejší než v jeho snech. A taky vášnivější. Jeho ruka si našla cestu mezi její stehna. Alana chtěla vyslovit Rafovo jméno, ale vydala ze sebe jen zaúpění. On jí dál vyprávěl o svém snu a uváděl ji do stále většího vzrušení.

Když se dotkl rty jejích úst, nejen že nedokázala vyslovit jeho jméno, ale nemohla už ani přemýšlet. Jen se pohybovala proti němu a s každým vdechnutím cítila, jak se jí krev v těle víc a víc rozpaluje.

Raf se pomalu pohnul proti Alane a konečně do ní vstoupil. Stali se jedním tělem. Chvilí zůstal bez hnutí a poslouchal píseň extáze, která byla lepší, divočejší a sladší než v nejkrásnějších snech.

A pak už nevydržel zůstat v klidu a pohyboval se chvíli pomalu, pak prudce a pak ještě rychleji. Alana volala drsným hlasem jeho jméno a držela ho vší silou, které byla schopna.

Pohybovali se spolu ve stejném rytmu, srdce na srdci, zmítání vášní tak dlouho, až už oba nemohli déle snést vzájemné opojení. Raf vydal ochraptělý výkřik a odevzdal se Alane ve stejné chvíli jako ona jemu. V jediném okamžiku prožili společnou extázi.

Pak následovalo klidné ticho a smír, který přichází vždy po takovém prožitku.

Alana otevřela oči a zadívala se na Rafa. Pozoroval ji jantarovýma očima, které si pamatovaly každý dotek, každý výkřik a každý moment z jejich milování.

Alana se usmála a pohládila špičkou prstu jeho knír.

„Miluji tě, Rafaeli Wintere.“

Raf prudce přitiskl Alanu k sobě jako muž, který nemůže uvěřit, že nesní.

„A já miluji tebe, Alano. Jsi součástí mojí duše.“

Políbil ji na víčka i na tváře a pak do koutků směřjících se rtů. Alana mu vracela polibky se stejnou rychlostí, s jakou je dostávala.

„Vezmeme se hned, jak se vrátíme z hor,“ vyhrkl Raf. „Nebudeme čekat.“

Ale najednou vycítil v Alanině chování změnu. Uvolnění vystřídalo napětí. Zvedl hlavu a podíval se jí do tmavých očí plných starostí.

„Co se stalo, květinke? Myslíš na svoji kariéru? Můžeš přece žít se mnou a skládat písně, nebo ne? A budeš-li chtít jet na koncertní turné, pojedeme.“

Alana otevřela ústa. Ale nevyšlo z nich ani slovo. Objevily se jen slzy, které jí svíraly hrdlo.

„Chtěl bych děti,“ dodal Raf s úsměvem. „Chlapce, kteří by byli silní jako já, a holčičky hezké jako ty.“

Ale nemusíme spěchat. Můžeš si dělat, co budeš chtít, jen si mě vezmi. Už tě nenechám odejít.“

„Rafaeli, lásko moje.“ Alane se zlomil hlas a nové slzy si našly cestu zpod černých řas. „Ještě si tě nemůžu vzít.“

„Proč?“

Raf se zadíval do Alaniných černých očí. Tam, kde před chvílí viděl vášeň, byl teď smutný stín.

„Protože Jack je teprve měsíc po smrti?“ zeptal se rovnou. „Ten sňatek byl přece omyl. Předstírání před veřejností.“

„Jack s tím nemá nic společného.“

„Pak...“

Alana se dotkla Rafových rtů, aby ho utišila.

„Chci být ženou, která ti dá děti,“ řekla tiše. „Chci s tebou žít a milovat tě až do smrti, protože si nedovedu představit život bez tebe.“

Raf vzal Alanu za ruku a políbil ji na dlaň. Začal ji něžně objímat, ale najednou se zarazil.

Alana tiše pokračovala.

„Ale nemůžu si tě vzít dřív, dokud nebudu věřit sama sobě, že se nerozsypu na tisíce kousků při každém zahřmění,“ řekla. „Nemůžu si tě vzít dřív, dokud mě

nebude rozrušovat pohled na každého vysokého blondáka. Nemůžu si tě vzít, dokud nebudu úplně zdravá a nebudu mít zase sebedůvěru.“

Alana pocítila, že se Raf od ní odtahuje. Viděla mu to na očích a poznala to z výrazu jeho tváře, který byl najednou neutrální.

„Dokud si nevzpomeneš, co se stalo na Broken Mountain?“ zeptal se Raf bezvýrazným hlasem.

„Ano. Než se za tebe provdám, musím uvěřit sama sobě,“ odpověděla a žádala očima o pochopení.

„Uvěřit sobě – nebo mně?“ zeptal se Raf.

Jantarové oči, které si ji měřily, byly vzdálené a chladné jako jeho hlas. Nebyla v nich bolest, která by svědčila o tom, co ho stojí tahle slova.

„Tobě věřím víc než sobě,“ namítla Alana.

Její hlas zněl naléhavě, skoro zlostně, a oči úzkostlivě pozorovaly jeho tvář.

„Pak věř, že vím, co je pro nás nejlepší,“ řekl. „Vezmi si mě.“

Alana bezmocně zavrtěla hlavou. Nevěděla, jak to má udělat, aby jí Raf porozuměl. „Nemáš ke mně důvěru,“ řekl Raf napjatě. „Játi věřím!“

„Ano. Jistě.“ Zamumlal si pod vousy něco divokého. „No, teď aspoň vím, jak dlouho jsi dnes stála u vodopádu. Dost dlouho na to, abys slyšela Stana. Dost dlouho na to, abys mu uvěřila. Dost dlouho na to, abys zabila sen.“

„Ne!“ vykřikla Alana rychle. „Nevěřím Stanovi. Ty nejsi takový. Tys Jacka zabít nemohl!“

Rafův smích byl drsný, skoro krutý. Ten zvuk mučil Alanu skoro stejně jako jeho samotného. S divokým zaklením vstal z postele a začal se oblékat.

Když se natáhl pro košili, vyklouzla mu z kapsy harmonika a spadla na zem.

Sehnul se pro ni, chvíli se na ni díval a pak ji bez zájmu hodil na postel.

„Rafe?“

„Vezmi si ji. Vzpomínka najeden sen,“ řekl Raf vztekale a kopl do svých bot. „Už ji nebudu potřebovat.“

Alana sáhla po harmonice. Nerozuměla jeho chování a nevěděla, co říct. Bála se vůbec promluvit.

Ale když Raf otevřel dveře chaty a chtěl vyjít do noci, vyskočila z postele a přiběhla k němu. Objala ho.

„Rafe, *miluji tě*,“ řekla s ústy na jeho zádech. Držela ho vši silou.

„Možná ano. Možná proto jsi zapomněla.“

Raf se zase pohnul k odchodu, ale Alana ho pevně svírala oběma pažemi a bránila mu v pohybu.

Bolest, která se dostavila po jejím odmítnutí nabízeného sňatku, se změnila v zuřivost. Raf se chtěl vymanit z jejího sevření a podařilo se mu to jediným

trhnutím. Otočil se k ní. V obličejí měl vepsánu veškerou bolest i zlost. Ale když promluvil, jeho hlas zněl pevně a nevzrušeně.

„Chtěl jsem být tím, čím jsi mě chtěla mít, květinco. Zkusil jsem všechno. Myslel jsem, že tě vytrhnu z osamělosti. Snažil jsem se tě uzdravit všemi způsoby, které mě napadly. Ale nestačilo to.“

Rafův hlas drsněl s každým slovem, až sklouzl do roviny, kterou už nedokázal ovládnout. Když viděl Alanu před sebou, tak hezkou, tak nedosažitelnou. Znovu ji ztrácel...

Vydal ze sebe drsný zvuk a zavřel oči. Nesmí se jí dotknout, držet ji. Popel z nesplněného snu.

„Nezáleží na tom, jak pečlivě jsem připravil návnadu. Tys mi nevěřila,“ řekl. „Nakonec jsem zkusil hudbu. Nehrál jsem na harmoniku od toho dne, kdy jsem zjistil, že ses vdala. Často jsem ti kdysi hrával a vyjadřoval ti svoji lásku tak, jak jsem slovy nikdy nedokázal. Když sis vzala Jacka, jen pomyšlení na to, že bych uchopil harmoniku do ruky, mě přivádělo k vzteku.“

„Rafaeli,“ začala Alana, ale on se nedal přerušit.

„Hudba pro tebe byla vždycky vším. Tak jsem vzal harmoniku a zavolal tě její melodií.“

Na Alaniných řasách se zachvěly slzy. „Ano.“

„A ty jsi ke mně přišla.“

„Ano.“

„Zpívala jsi se mnou.“

„Bylo to poprvé...“

Ale Raf mluvil dál a jeho oči zastírala bolest, která byla znatelná i v jeho hlase.

„Milovala ses se mnou ještě krásněji než v mých snech,“ pokračoval. „Ale nestačilo to, abys mi uvěřila. Nic ti nebude stačit.“

„To není pravda!“

„Pravda je, že si možná nikdy nevzpomeneš, co se stalo na Broken Mountain. A i kdyby sis vzpomněla...“

Raf pokrčil rameny a odmlčel se.

Z Alaniných očí se řinuly velké slzy. Vztáhla k němu ruce.

„Ne,“ odmítl ji Raf tiše.

Ustoupil z dosahu jejích štíhlých paží.

„Jednou jsem ti řekl, že moje háčky nemají ostrý konec, Alano. Myslel jsem to vážně. Už tě déle nebudu trápit. Jsi volná.“

Ztuhlá Alana nevěřícně pozorovala, jak se Raf otočil a vyšel z chaty. Míhl se v měsíčním světle a zmizel v lesním stínu. Pohyboval se mrštně jako vítr. Nechal ji samotnou s její bolestí.

A s jeho.

„*Rafaeli!*“

Ale nepřišla žádná odpověď. Nocí se ozývalo jen hučení větru.



ALANA DLOUHO STÁLA NA ZÁPRAŽÍ CHATY a dívala se do měsíční noci. Neuvědomovala si studený vítr, který chladil její nahé tělo. Nakonec ji roztrásl jeden mrazivý nápor a probudil ji z omámení.

Zavřela dveře a přešla k posteli. Třesoucíma se rukama si oblékla košili, ale zmrzlé prsty nedokázaly zapnout drobné stříbrné knoflíčky. Vzpomněla si na Rafovy dlouhé prsty, jak jí rozepínaly knoflíky jeden po druhém, a na to, že pak cítila na svém těle jeho ruce.

S táhlým vzlykem zvedla z postele Rafův dlouhý župan. Pohozená harmonika přitom spadla na zem. Alana zaváhala a zahleděla se na odlesk ohně na jejím lesklém kovovém povrchu.

Pak se shýbla, zvedla harmoniku ze země a vsunula si ji do kapsy. Uvázala si župan, posadila se na širokou žulovou desku u krbu a zahleděla se na hypnotický tanec plamenů.

Ale její oči viděly jen tmu, která se rozhostila v chatě po té, co oheň vyhasl.

Pomalou přicházelo svítání. Alana si uvědomila, že je jí zima. Kamenná obruba, na níž seděla, ji chladila. Otrásla se zimou.

Chlad.

Kámen.

Tma.

Srdce jí rychle tlouklo. Alana se chtěla pohnout, ale nemohla. Byla připoutána chladem a vzpomínkami k ledové žulové desce.

„Rafe...”

Alanin hlas byl drsný, jako by celou noc volala o pomoc, která nepřicházela. Ale ne minulou noc.

Volala do tmy, asi tak před čtyřmi týdny. Strávila noc na skalnaté římse u jezera. Tehdy nevolala Jacka. Teď si to vzpomíná.

Volala Rafa, křičela jeho jméno znovu a znovu. Křik vycházel z hlubin její duše, z lásky, která byla její součástí jako vlastní duše.

Jack se smál.

Zima. Bezmoc. Věžen připoutaný ke kameni.

Bezmoc byla zničující. Věděla, že za malým ledovým kruhem, který ji obklopoval, je svět tepla, slunce, smíchu a lásky.

Tyhle věci pro ni byly nedosažitelné. *Zima.*

Padá ledový déšť. Tma a vítr ji zvedají...

„Ne!“ vykřikla Alana prudce v rozhodném odmítnutí noční můry. „Tady není led. Jsem v chatě. Nejsem svázaná u jezera. Nečekám bezmocně na to, až přijde Jack a buď mě osvobodí, nebo zbije. Nejsem malý chvějící se list osiky, vystavený chladnému větru. Jsem Alana. Jsem lidská bytost.“

Silně se zatřásla zimou.

„Vstávej,“ zašeptala Alana zuřivě. „Vstávej!“

Pomalou a ztuhle se postavila na nohy. Váhavě se vydala ke dveřím chaty. Když se jí je konečně podařilo otevřít, uviděla, že nový den rozlévá na kamenné vrcholy svoje jasné světlo.

Dívala se na špicí Broken Mountain, na jeho rozeklaný hřbet a na malé věžičky vytesané nikdy nekončícím prouděním větru.

Sešla po schůdcích na paseku. Nohy měla tak otupělé zimou, že ani necítila píchání ostrých kamenů. Spěchala do své chaty, aby se stihla obléct dřív, než vstane Bob a přijde se nasnídat. Nechtěla poslouchat jeho otázky, tím méně na ně odpovídat.

Rychle vyběhla po schodech. Na chvíli se zarazila při myšlence, že uvnitř by mohl být Raf, že by k němu běžela a on by se od ní odvrátil a nechal ji zmrzlou a osamělou.

Noční můra.

Ne, něco horšího, protože v ní se Raf od Alany neod-vracel...

Najednou zůstala jako přimražená.

Raf. V její noční můře. Jako Jack.

Třesoucí se a zmatená Alana se opřela o zavřené dveře. Ráda by věděla, co je noční můra a co je vzpomínka. Na těle jí vyrazil studený pot.

Raf byl na Broken Mountain.

Tolik jí toho řekl. Řekl jí, že s hrůzou, která je v ní pohřbená pod černou amnézií, je okamžik krásy, kdy se k němu vrátí.

Řekl mi to proto, aby mi pomohl vzpomenout si? ptala se Alana tiše. Použil slib krásy jako jednu dokonalou návnadu, ponořenou do jezera mé amnézie, aby mě vylákal z její temné a bezpečné hlubiny?

Alana čekala na další představy, vzpomínky a noční můry. Čekala na otázky a odpovědi, které by ji osvobodily.

Nepřišlo nic, jen rychlé údery srdce a ohlušující proudění krve, které se jí ozývalo v uších jako vodopád...

Led, temnota a pád, padá vstříc smrti, která na ni čeká dole v hlubině.

Alana se s plačtivým výkřikem vytrhla z noční můry. Otevřela dveře chaty a rozběhla se po schodech nahoru do ložnice. Navlékla na sebe různé oděvy, které namátkově vytáhla ze šatníku. Jen ať se rychle zahřeje.

Jasně oranžová barva svetru jen zdůraznila průsvitnou bledost jejího obličeje a tmavé kruhy pod očima. Prudce si začala třít tváře, aby do nich vehnala trochu červeně.

Nepomohlo to. Oči měla stále příliš tmavé a příliš rozšířené, jako by měla horečku.

Najednou ji napadlo, že musí najít Rafa. Najde ho a bude po něm požadovat osvětlení minulosti. Musí jí říct všechno, co ví.

„Po pekla s doktorem Genem a s jeho názory na to, co mi pomůže vrátit paměť,“ zašeptala Alana divoce. „Do pekla s každým, kdo si myslí, že ví, co je pro mě nejlepší. *Já to musím vědět nejlíp.*“

Bez ohledu na to, jak strašná je pravda, nemůže to být horší, než co prožila dosud... Raf, který se od ní odvrátil a odešel do noci, neodpovídající na její volání.

Vtom Alana uslyšela, že je někdo v kuchyni. Rychle sešla po schodech dolů. V každém pohybu jejího těla bylo znát odhodlání. Teď si s Rafem promluví.

Ale v kuchyni nebyl Raf.

„Dobré ráno, holka,“ oslovil ji Bob, když vešla.

Byl k ní obrácený zády, protože právě připravoval kávu. Poznal ji podle chůze.

„Vstáváš pozdě, jako my všichni,“ utrousil. „Skončili jsme s pokerem až ve tři ráno.“

Bob stále mluvil a jen se otočil přes rameno, protože sundával konvici z plotny.

„Janice měla největší štěstí... můj bože, Alano! Co se stalo?“

„Nic. Káva mě vyléčí,“ odpověděla Alana pečlivě ovládaným hlasem.

Bob dvěma dlouhými kroky přešel místnost a vztáhl k Alane ruce. Pak si uvědomil Rafovo přikázání nedotýkat se jí.

„Jen se chci přesvědčit, že nemáš horečku,“ řekl Bob a pomalu zvedl ruku k Alanině čelu. „Nemám.“

Alana neustoupila před bratrovou rukou. Ani sebou nethla. Konečně ho viděla ostře. Žádná noční můra nezastiňovala její pohled.

Bob položil svoji velkou dlaň na Alanino čelo s překvapivou něžností.

„Jsi studená,“ konstatoval, vydechšený chladem její kůže.

„Správně. Žádná horečka.“ Alanin hlas byl napjatý stejně jako její úsměv. „Viděl jsi Rafa?“ Bob přimhouřil oči. „Odjel.“

„Odjel?“

„Řekl mi, že ho volali rádiem na ranč. Musí tam něco vyřešit. Zatelegrafuje nám hned, jakmile se dostane domů.“

„Za jak dlouho?“

„Na jeho ranč je to odtud daleko. Ozve se asi večer.“

„Kdy odjel?“

„Asi před hodinou. Proč?“

„Jen tak,“ řekla Alana suše. „Jen jsem zvědavá.“

„Něco se mezi vámi stalo? Vypadal stejně divně jako ty.“

Alana se divně zasmála.

„Věděl jsi, že Raf byl před čtyřmi týdny v horách?“ zeptala se. Bob se na ni pátravě zadíval.

„Raf byl na Broken Mountain, když zemřel Jack,“ vyhrkla prudce.

„Jistěže tam byl. Jak si myslíš, že ses dostala zraněná dolů?“

„Cože?“ zašeptala Alana.

„Cmon, holka.“ Bob se zasmál přes starosti, které si dělal. „Nemohla jsi sejít dolů po zmrzlých horských serpentínách s pohmožděným kotníkem. Bouřka splašila koně a ti utekli. Raf tě snesl z hor na zádech. Kdyby to neudělal, zemřela bys tam stejně jako Jack.“

„Já si to nepamatuji,“ hlesla Alana.

„Jistěže ne. Byla jsi v šoku. Sakra, to se vsadím, že si ani nepamatuješ, že šerif Mitchell přistál letadlem u jezera uprostřed bouřky, naložil tě a odvezl tě odtud. Říkal, že to byl nejfantastičtější let jeho života.“

„Já si to nepamatuji!“

Bob se usmál a jemně Alanu popleskal po rameni.

„Nedělej si starosti, holka. Nikdo nechce, aby sis pamatovala cokoli, co se týče tvé záchrany. Když jsem za tebou přišel do nemocnice, ani jsi mě nepoznala.“

„Já... jsem... ne...“

„Podívej,“ chtěl rozhovor ukončit Bob, „bylo to vlivem podchlazení. Vždycky je to tak. Vzpomeň si na toho bláznivého horolezce. Když jsme ho tenkrát našli, nevěděl vůbec nic. Vzpamatoval se, až když jsme ho rozmrazili.“

Alana se podívala do Bobových velmi tmavých očí. Tmavých jako noc, jen vřelejších.

Měl stejné oči jako ona, než zapomněla.

Ale Bob si všechno pamatoval, a ona ne. Dokonce tomu, co slyšela, nemohla ani uvěřit. Spíš si připadala, jako by jí vyprávěl něco, co četl v novinách. Tak to bylo vzdálené.

Raf ji snesl z Broken Mountain.

Nepamatovala si na to.

Není divu, že jí Raf neřekl, co se stalo. Kdyby jí to řekl, nepomohlo by to. Něco jiného je slyšet a něco jiného je vzpomenout si, *vědět*.

Raf zachránil Alane život a ona to ani netušila. Snesl ji dolů po nebezpečných horských serpentínách, ledových a ztracených ve tmě, riskoval pro ni svůj život.

A pro ni se to nikdy nestalo.

„Raf čekal a myslel si, že si vzpomeneš po návratu z nemocnice,“ řekl Bob.

„Já jsem si nevzpomněla.“

Nevzpomněla si, nezavolala Rafa. Ani nevěděla, že Raf je v horách. Že na ni čeká.

„Ano,“ pokračoval Bob. „Raf si to uvědomil. Proto na mě naléhal, abych tě sem dostal zpět.“

Alana ochromeně přikývla. Vrátila se domů a Raf s ní zacházel s jemností a s porozuměním, na nic se jí neptal a poskytl jí všechno. Když ji vystrašily hory, omlouval se jí, jako by to byla jeho vina.

Raf sdílel její bolest do takové míry, že tomu ani nemohla uvěřit. Uklidňoval ji, jak nejlépe dovedl. Ani jednou jí nedal najevo, jak ho zraňuje.

Miloval ji, uklidňoval ji a rozveseloval, dělal pro ni všechno možné, jen jí nevrátil paměť. Nikdo jí nemohl vrátit paměť.

To musí udělat sama.

„Holka?“ zavolal tázavě Bob. „Raději by sis měla sednout. Vypadáš jako sama smrt.“

„Díky, bratříčku.“

Alana se mírně usmála. Přinutila se trochu se uvolnit, byla vycvičená z dob, kdy zpívala.

Je důležité, aby si Bob o ni nedělal starosti.

Je důležité, aby ji nezačal bedlivě sledovat, protože by jí mohl překazit její záměr.

Musí se chovat, jako by se nic nestalo. Je tady další den, kdy se po snídani půjde lenořit k jezeru. Nic se neděje.

Všechno je absolutně normální.

„Podívej se do krabice na dřevo, jo? Nechtěla bych, aby mi vyhaslo v kamnech, než dodělám vejce.“

Alanin hlas zněl klidně, byl jen trochu napjatý. Proto doplnila svoje slova úsměvem.

„Proč mě nenecháš, abych připravil snídani?“ zeptal se Bob se starostlivou vráskou na čele. „Měla by sis sednout a...“

„Sednu si později,“ přerušila ho, „až budete na rybách. Mám tady na to spoustu místa. Je tu krásná tráva a perfektní výhled na osiky.“

Alane se stáhlo hrdlo, protože si vzpomněla na počítání listů s Rafem. Na to, jak ležel s rukama založenýma za hlavou a usmíval se na ni.

Raf.

Zavřela oči a přinutila se zklidnit dech.

„Přines mi nějaké třísky, bratříčku. Nechci strávit celý den v kuchyni.“

Bob zaváhal a pak zamířil k zadním dveřím. O pár minut později se zvenčí ozvaly ostré zvuky těžké sekery, kterou Bob zaútočil na polena.

Alana si dávala pozor, aby se nerozptylovala nemístnými myšlenkami a automaticky se věnovala přípravě snídane. Kdykoli jí myšlenky přeskočily na Rafa, rychle je zahнала.

Nejdřív se musí vypořádat se snídání. Až budou všichni na rybách a ona bude sama, pak může myslet na Rafa.

Myšlenky na něho jí dodají odvahy k tomu, co musí udělat.

Najednou ji přepadl strach. Stříbrná vidlička jí vyklouzla z ruky a spadla na stůl. Uchopila ji chvějícími se prsty a uložila na místo vedle talíře. Právě skončila s úpravou stolu, když do místnosti vstoupila Janice.

„Dobré ráno,“ pozdravila Janice vesele.

„Dobré ráno. Káva už je uvařená.“

„To zní náramně. Je Raf už vzhůru?“

„Ano. Naleju vám kávu.“

Alana se rychle otočila, aby se vyhnula zkoumavému pohledu Janiciných očí. Bývalá psychiatrická by ji mohla snadno vyvést z rovnováhy.

„Raf seká dřevo?“ zeptala se Janice a přistoupila o krok k Alane.

V jednom okamžiku si Alana pomyslela, že se přestane ovládat, protože si představila Rafa pracujícího v lese se sekerou. Před lety ho tak viděla. Dlouhé nohy měl pevně zapřené do země, byl bez košile a silné zádové svaly se mu napínaly při každém rozmachu. Viděla ho tak jasně, až měla pocit, že se ho může dotknout.

Projela jí smutná touha a zároveň pocit nenahraditelné ztráty. Zaskočilo ji to. Měla pocit, že z ní uniká život.

„Ne,“ zašeptala.

Zoufale potlačila vzpomínku na Rafa. Kdyby na něho teď myslela, asi by se zbláznila.

Než se Janice mohla zeptat, Alana jí odpověděla: „Je tam Bob.“

Přestože se zoufale snažila mluvit přirozeným hlasem, Janice se na ni pronikavě zadívala.

„Vypadáte, jako byste měla horečku,“ řekla. „Cítíte se dobře?“

„Ano. Je mi fajn.“

Alana nalila kávu do hrníčku. Ruka se jí třásla, ale nerozlila.

„Jsem jen unavená, to je všechno,“ vysvětlila. „Je to nadmořskou výškou. Nejsem na to zvyklá. A taky ty chladné noci. Bože, na Broken Mountain jsou tak chladné noci.“

Já tedy kecám, pomyslela si Alana v duchu. Podala Janice kávu.

„Snídaně bude za dvacet minut,“ hlesla.

Janice si vzala hrníček a upila kávy. Přitom Alanu upřeně pozorovala. Sledovala její rychlé a nervózní pohyby.

„Brzy ráno se mi zdálo, že slyším klusat koně,“ utrousila. „Ještě před svítáním.“

„To musel být Raf,“ odpověděla Alana nezúčastněně.

Soustředila se na krájení silných plátků slaniny. Položila je na rozpálenou pánev. Tuk zasyčel.

„Raf odjel?“ podivila se Janice

„Dostal zprávu ze svého ranče. Vráť se brzy.“

A vepřům narostou křídla, pomyslela si Alana při vzpomínce na Rafovu bolest a vztek. Nevráť se, dokud neodejdu. Už u něho nemám šanci. Rafaeli, nikdy jsem ti nechtěla ublížit. Nikdy...

Alane se roztřásla ruka, v níž držela pánev. Nadechla se a začala myslet na přípravu jídla.

Jedno po druhém. Teď musí usmažit slaninu a nesmí prozradit svoje myšlenky.

Později může myslet na to, že ji Raf opustil, může přemýšlet o jeho zklamání a o tom, co musí udělat, aby si vzpomněla.

Později. Teď ne.

„Doufám, že máte všichni rádi smažená vejce,“ obrátila se na Janice.

Přešla k lednici a otevřeli ji. Nesvítilo se v ní. Raf zapomněl spustit generátor. Alana vytáhla mísu s vejci, přistoupila ke dveřím a zavolala na Boba.

„Umíš nahodit generátor?“

„Jasně,“ odpověděl jí bratr od hromady našúpaného dřeva. „Kolik dřeva budeš potřebovat“

Alana si vzpomněla na minulou noc, kdy našla bednu na otop prázdnou.

„Hodně. I do krbu,“ odpověděla. „Budete chtít mít večer teplo.“

„A co ty?“ zeptal se Bob. „Ty nebudeš potřebovat teplo?“

Dnes večer už tady nebudu.

Ale ta slova jí proběhla jen v hlavě.

„Znamená to, že si ho mám naštípat sama?“ zeptala se ostře.

„Jen tě dráždím, sestřičko,“ chlácholil ji Bob. „Ty bys ani neuzvedla sekeru.“

Mocným rozmachem rozštípl silné poleno na dva kusy.

Alana se otočila zpět k plotně. Byla ráda, že Janice mezitím odešla. Její oči jí připadaly příliš zvědavé a vědouce.

Snídaně byla pro Alanu obětí, kterou by znovu už nedokázala podstoupit. S odporem žvýkala toast, ale musela se přinutit něco sníst, aby Bob nepojal podezření, že s ní něco není v pořádku.

To nemohla připustit. Proto pomalu jedla a vejce se slaninou spláchla trochou kávy.

Když se Bob nasnídal, podíval se na ni, pak na Stana a Janice.

„Zůstanu tady a pomůžu Alane s nádobím,“ prohlásil. „Raf říkal, že byste si měli zajít na severní břeh. Je tam nějaký velký pstruh, který se prý vrhne na jakoukoli návnadu.“

„To se mi líbí,“ ozval se Stan.

„Raf navrhoval, ať použijete tmavé mušky,“ dodal Bob. „Co se mě týká, já bych zůstal u Lively Lady.“

Alana vstala. V ruce držela talíř a příbory.

„Umyju nádobí sama,“ řekla hlasem, který zněl docela lhostejně a nevzrušeně, navzdory zoufalství, které cítila. „Bobe, jestli se budeš motat v kuchyni a Stan bude lovit, sklídí cenu za největší úlovek on.“

„Jakou cenu?“ zeptal se Bob.

„Jablečný koláč,“ oznámila Alana. „Vítěz dostane celý.“

Rozvinula se přátelská hádka o největší rybu a jablečný koláč. Nakonec všichni vstali a pomohli Alane s nádobím. Když byl sbalen poslední sendvič na cestu a poslední umytý talíř stál v odkapávači, otočila se Alana na přátele a usmála se.

„Děkuji vám. Teď už běžte a užijte si to,“ vyzvala je. „Pstruh čeká. Nyní je nejlepší čas na ryby. Uvidíme se u večere.“

Stan si vyměnil pohled s Janice a pak oba vyšli z kuchyně. Alana se podívala na Boba.

„Už půjdu,“ ujistil ji bratr a sáhl po zástěře. „Stan potřebuje trochu náskok. Pomůžu ti s koláčem.“

Alana se na Boba nevěřícně zahleděla. V každém tahu jeho obličej se zračilo odhodlání. Nevěděl, co se stalo, ale bylo vidět, že ji nechce nechat samotnou.

„Budeš muset dlouho čekat,“ řekla nakonec. „Teď se jdu vykoupat. Těším se do teplé vany na pořádnou koupel. A opravdu nepotřebuji, abys mi umyl záda.“

Bob se krátce zasmál.

„Určitější v pořádku?“ zeptal se tiše.

„Nikdy jsem si nebyla tak jista sama sebou,“ řekla Alana. „Všechno je v pořádku, Bobe. Jdi na ryby, prosím.“

Bob hlasitě vydechl a rukou si prohrábl černé vlasy.

„Dělám si starosti,“ řekl vážně. „Raf vypadal hrozně. Ty ještě hůř. Připadám si jako ten nešťastník, který chtěl zlaté šperky a vrátil se s truhlou plnou smetí. Chci ti pomoci, ale nevím vůbec, jak to udělat.“

„Jdi na ryby,“ opakovala Alana.

Její hlas byl tichý a velmi jistý.

„Sakra,“ zamumlal Bob. Pak řekl: „Kdybys mě potřebovala, budu na severní straně jezera. Můžeš za námi přijít na oběd.“

„To budu asi spát.“

„Máš na dnešek samé příjemné plány,“ zareagoval Bob.

Podíval se na tmavé kruhy pod sestřinými očima. Pak rozhodil ruce a vyšel z chaty.

„Vrátíme se kolem páté,“ zavolal ještě přes rameno.

„Hodně štěstí,“ popřála mu Alana.

V odpověď se ozvalo jen zamručení.

Alana zadržela dech. Když uslyšela, že se zavřely přední dveře, přeběhla k oknu a vyhlédla ven. Bob nesl prut, síť a rybářskou vestu a dlouhými kroky odcházel po cestě směrem k jezeru.

„Dej na sebe pozor,“ zašeptala Alana. „Nedělej si o mě **starosti** a nezlob se na mě. Udělal jsi všechno, co bylo ve tvých silách. Jako Raf. Není tvoje vina, že to nestačilo. Vinna jsem já.“

Alana si stáhla zástěru a pověsila ji na háček u dveří. Pak vyběhla po schodech do ložnice, otevřela skříň a nacpala si do ruksaku teplé oblečení.

Na Broken Mountain je zima, krutá zima. To věděla z vlastní zkušenosti.

Sešla dolů do kuchyně a sbalila si do ruksaku nějaké jídlo. Do jeho kapes nacpala sýr, rozinky, čokoládu. Pak stáhla šňůru a její konce pevně svázala.

Chvilí stála uprostřed kuchyně a rozhlížela se. Doufala, že nic důležitého nezapomněla.

„Zpráva,“ vyhrkla nahlas. „Musím jim nechat zprávu.“

Otevřela skříňku a našla papír a tužku. Ale když ji držela v ruce, zarazila se. Co má napsat?

„Jak mám vyjádřit slovy něco, co sama nechápu?“ Alana bezmocně zírala na papír.

Ale něco napsat musí.

Dluží Bobovi za tolik. Kdyby se vrátil dřív a nenašel ji, začal by bláznit.

Alana se konečně sklonila nad papír a rychle napsala:

„Kdyby se ozval Raf, řekni skřivana.“

Tentokrát bude zpívat pro mě.



ALANA KRÁČELA PO CESTĚ VEDOUCÍ DO HOR a byla vděčna stromům, že jí zastíňují výhled k jezeru. Mezerami občas zahlédla tři postavy, které postávaly na severním břehu. Bob nebyl větší než její dlaň. Vzdáleně k ní pronikaly útržky hovoru.

Když Alana došla na rozcestí, na chvíli zaváhala. Pravá cesta vedla zpět k jezeru, k místu, kde se včera hádal Raf se Stanem. Levá cesta lemovala nejhorší skalnaté útvary, které tvořily základ vodopádu.

Alana si přitáhla řemeny ruksaku a vydala se levou pěšinou, která kousek za rozcestím začínala šplhat na Broken Mountain. První část cesty vedla lesem. Když Alana urazila asi tři čtvrtě kilometru, pomyslela si, jak by bylo dobré vézt se na Sid. Ale kůň by pro ni znamenal velké riziko. Nic se nenese ztichlými horami jasněji než ržání koně. Sid by se určitě dorozumívala s ostatními koňmi pasoucími se u chat.

Slunce probleskovalo mezi listy osik a větvemi věčně zelených jehličnanů. Vzduch byl čistý a ostrý, voněl pryskyřicí a nehýbal se. Lesem se neslo vzdálené hučení vodopádu. Alana se blížila ke skalnaté části cesty, kde už nebyly stromy. Bude si muset dát pozor, aby ji neviděli od jezera.

Les začal řídnout, pak zmizel a pěšina se teď vinula kamenitým terénem příkrého svahu. Hřmění vodopádu se nyní mezi skalami ozývalo hlasitěji. Svah se na jedné straně ostře skláněl a končil přímo v safírové hlubině jezera.

Alana se tam podívala jen jednou a pak se raději soustředila na cestu před sebou. Prvních sto metrů výstupu dýchala nepravidelně a rychle. Pak se jí dech upravil a strach pomalu zmizel. Pocítila v nohách novou sílu.

Než se Alana dostala za hřbet Broken Mountain, otočila se a podívala se dolů k jezeru. Na jeho hladině uviděla jemné stíny bělostných mraků, které ještě zdůrazňovaly jeho hloubku.

Alane divoce tlouklo srdce a dlaně se jí potily, ale přesto se přinutila podívat na severní břeh jezera. Tři drobné postavičky tam stály pořád.

Tři rybáři.

Nikdo ji neviděl a nevydal se za ní, aby ji přivedl zpět. Když bude mít štěstí, přijdou na její útěk až před večerí. A pak už bude pozdě se za ní vypravit.

Nikdo by nešel v noci do vysokých hor, pokud není v sázce lidský život.

Kromě toho, Bob nebude vědět, kam se Alana vydala. Broken Mountain je to poslední místo, kde by ji hledal. Vždyť tam je místo, kde zemřel Jack a kde ona upadla do bezvědomí.

A právě tam si vzpomenu, pomyslela si Alana. Určitě. Tam se pohybují ve svých nočních mýrách...

Tam konečně vyplují z temné a bezpečné hlubiny amnézie do jasného světla reality. Jedině tam a nikde jinde na světě.

Jestli si nevzpomene hned, prostě tam zůstane déle. Bude spát na skále u jezera. Musí udělat cokoli, aby si vzpomněla. A pak přijme všechno, co přijde.

Po pravdě řečeno, v sázce není mnoho. Proto se vydala na Broken Mountain.

Nemá co ztratit.

Alana šplhala celé dopoledne bez přestávky. Ačkoli druhé jezero bylo jen tři kilometry od chatky, cesta k němu jí trvala tři hodiny. Trochu jí vadila nadmořská výška. Částečně jí dělал problémy kamenitý terén.

Ale nejhorší byl její strach. S každým krokem, kterým se blížila k jezeru, jako by váha ruksaku narůstala a táhla ji k zemi.

Než dorazila do sedla, v němž se lesklo druhé jezero, byla zpocená námahou a točila se jí hlava. Zastavila se a pohlédla dolů na hladinu malé vodní plochy. V suchých obdobích roku existovalo jezero jen na mapách. Ale teď mělo dost vody, protože zima byla tuhá a hodně sněžilo. Na jaře spadlo také hodně srážek.

Když tudy šla naposledy, bylo v jezeře také hodně vody. Pluly nad ním mraky a vítr ohýbal osiky i elegantní borovice.

Hned nepršelo, vzpomněla si Alana. Hned ne. Viděla jen mraky a spadlo pár velkých kapek.

Hřmění zaznívalo z dálky a nepravidelně. Vrchol vedle Broken Mountain se ztrácel v namodralé mlze, kterou prosvětlovaly nahodilé blesky. Ale Broken Mountain ještě ne. Sem přišly blesky až později. Až další noci.

Alana neviděla nic než minulost. Hleděla na stužku vody vinoucí se v zeleni pod šedivým skalnatým úbočím.

Vzpomínky.

Tady odpočívali koně. Ona odešla na kraj louky a lehla si pod strom. Poslouchala vzdálenou píseň zurčící vody.

Jack za ní přišel a ona si položila dlaně na uši, aby ho neslyšela.

Teď si vzpomíná, Jack se s ní hádal a najednou se ochladilo...

„Jilly, nebud' hloupá. Nebudeme slavní navždycky. Jen pár dalších let, to je všechno, co chci.“

Chtělo se jí křičet. Jack prostě nechtěl přijmout fakt, že ona už nemůže pokračovat ve hře na perfektní pár zpívající country písničky.

Musí být volná.

„Jilly, měla bys mě poslouchat.“

„Já tě poslouchám,“ odpověděla bezvýrazně. „Jen s tebou nesouhlasím.“

„Pak mi nerozumíš,“ řekl tajemně. „Až porozumíš, pak budeš souhlasit.“

„Ty jsi ten, kdo nerozumí. Tentokrát nebude po tvém, Jacku. Neměl jsi po mně chtít, abych si tě vzala. Neměla jsem to dopustit.“

Nedívala se na Jacka a přejela si rukou po dlouhém copu, který jí spadl mezi řadry až k pasu.

„Byla to chyba,“ řekla rozhodně. „Velká chyba. Je čas to napravit.“

„Nemáš pravdu. Přemýšlej o tom, Jilly. Nemáš pravdu.“

„Už dlouho nepřemýšlím o ničem jiném. Změnila jsem názor.“

„Pak ho budeš muset změnit znovu.“

Alana se náhle otočila a zachytila jeho temný pohled. Jack pokrčil rameny a usmál se.

„No tak, Jilly, nechrne hádek a pojďme si pro změnu trochu užít. Proto jsme tady, vzpomínáš?“

Ano, Alana si vzpomněla.

Příliš pozdě. Raf byl pryč. Už si vzpomínala.

A dostala strach.

Zachvěla se a zvedla ruksak. Nechala vzpomínky, aby se kolem ní vynořovaly, zatímco bude stoupat vzhůru.

Nejdřív se upamatovala na drobnosti, útržky času, minuty, které do sebe pomalu zapadaly. Čím výš se dostávala a čím blíží Broken Mountain byla, tím víc se nazvedával závoj amnézie a tím větší pozdvižení vznikalo v její mysli.

Už si nenamlouvala, že bušení srdce a zrychlený dech je důsledkem nadmořské výšky a zvýšené námahy. Bojovala se strachem, stejně jako tenkrát bojovala s Jackovým povýšeným odmítnutím jejího rozhodnutí.

Najednou si uvědomila, že stojí. Opřela se o skálu, protože se chvěla. Oči měla upřené na cestu vedoucí k poslednímu, nejvýše položenému jezeru.

Broken Mountain se tyčila nad jezerem jako žulový obr. Čekala na ni, temná hora, kde vítr hučel a odkud voda padala do černoty a tam narážela na tvrdé balvany.

Čekala na ni. Alana se bála.

„Vytáhni si ponožky a pokračuj, Alano Jillian,“ procedila skrz sevřené zuby.
„Jak říkal táta, hory nesmíš nechat čekat. Kromě toho, co můžeš ještě ztratit?“

Nic.

Vůbec nic.

Alana upřela oči na cestu a pokračovala dál. Nezvedala hlavu, nezastavovala se, nanic nemyslela.

Jedna za druhou se k ní přibližovaly vzpomínky a shromažďovaly se do mraků. Ty se vrstvily do sloupů bílé páry stoupající nad vrcholky hor.

Alana se zastavila nad malým údolím, na jehož dně se blýskalo pod modrou oblohou první jezero. V dálce se ozývalo hřmění, které ohlašovalo přicházející bouři.

Ale ještě tady nebyla. Mraky se ještě nespojily. Bouřka začne, jakmile k tomu dojde. Až se uprostřed dne setmí, až se objeví černý déšť a bílý led a ozve se ohlušující rachot hromu.

Ale ještě je čas. Alana si našla místo k oddechu ve stínu stromů, které se osamoceně vypínaly proti obloze.

Broken Mountain.

Ve stínu této šedé hory leží jezero, voda barvy rtuti na dně údolí. Alana se podívala na jeho okraj a uviděla vodu valící se po kamenech a hučící jako hromobití.

Jack běží pryč, otáčí se, padá, bílá voda a křik.

Alana si vy vlékla ruce z popruhů ruksaku a jako slepec došla k okraji cestičky.

Bylo to tady? Tady Jack spadl? ptala se sama sebe.

Podívala se přes okraj srázu a zatočila se jí hlava. Ale přinutila se podívat ještě jednou.

Ne, tady se to nestalo.

Tak kde to tedy bylo? ptala se netrpělivě. Cesta se zatáčela doprava a ztrácela se mezi stromy. Nalevo byl břeh jezera a začátek vodopádu, jezero a skály.

Alane se zvedl žaludek. Pocítila takový strach, že jí poklesly nohy.

Jezero. Jezero na okraji prostoru, voda hrnoucí se s hukotem, tma a křik. Ona křičela.

Ne, to byl vítr. Vítr vál nahoru a dolů a ona se chvěla. Jack k ní došel...

„Už jsi změnila názor, Jilly?“

Alana zavřela oči a mlčela. Nehýbala se. Ležela bezmocná a přivázaná ke kameni.

„To je v pořádku, děvče. Mám dost času.“

„Odváž. m-mě.“ Její hlas přicházel z dálky. Byl to cizí hlas, drsný jako škrábání kamene o kámen.

„A budeš mě poslouchat, když tě odvážu?“

„A-ano.“

„Přestaneš řvát jméno toho bastarda Wintera?“ Ticho.

„Slyšel jsem tě, Jilly. Minulou noc. I jiné noci. Zlomím tu tvoji posedlost Winterem, děvče. Časem tě zlomím-Až se dostaneme dolů z hor, uzdravíš se a zůstaneš se mnou.“

Alana poslouchala. Už neměla slzy, aby mohla plakat.

Poslouchala a věděla, že Jack je šílený.

Poslouchala a věděla, že pokud nebude křičet a myslet, zemře na Broken Mountain.

Mysl jí pracovala rychle a jasně, čas se zpomalil a ona hodnotila možnosti, podmínky, jistoty a naděje.

A pak pochopila jeden základní fakt: musí Jacka přinutit, aby ji odvázal. Druhý fakt: Jackovou slabostí je kariéra, potřebuje ji k ní.

„Jestli m-mě necháš na té skále, onemocní mi hlasivky a nebudu moci z-zpívat.“

Jack jí položil ruku na rameno. Bylo dost studené na to, aby ho to vyděsilo. Zamračil se a nervózně popojel zipem na bundě.

„Budeš mě poslouchat?“ , naléhal.

„A-ano.“

Odvázal ji, ale Alana byla tak ztuhlá a slabá, že se nemohla pohnout. Odtáhl ji ze skály a pomohl jí na nohy.

Alana spadla a zůstala sedět na zemi, bezmocná, sužovaná bolestí, z níž se jí chtělo zvracet. Po chvíli konečně ucítila, že se jí do zmrtvělých údů vrací cit. Najednou hlasitě vykřikla, protože podobnou bolest ještě nikdy nazakusila.

Jack ji napůl vlekl a napůl nesl do tábora, táhl ji za copy, které si omotal kolem ruky. Dověkl ji k ohni. Ležela tam bez hnutí, otupělá bolestí. Ta postupně odcházela a Alana mohla začít přemýšlet.

Uvědomila si, že se jí zase vrací síla, a skryla ten fakt před Jackem v obavě, že by ji znovu přivázal ke kameni. Když na ni promluvil, předstírala, že je příliš omámená na to, aby mu odpověděla. Uhodil ji hřbetem ruky a odkopl ji od ohně. Ležela bez hnutí, bylo jí zima, měla bolesti a bála se.

„Poslouchej mě, Jilly. Potřebuji tě, ale jsou i jiné způsoby. I jiné ženy umí zpívat. S jednou takovou spím.

Ty umíš zpívat, ale ona se může vypracovat a bude sakra lepší než ty. Nedělej si zbytečné problémy.“

Alana se zachvěla, ale neřekla nic.

Zdálo se jí, že uplynuly hodiny, než nastal okamžik, na který čekala. Jack se vydal pro dřevo. Alana se co nejrychleji zvedla ze země a rozběhla se opačným směrem. Horečně hledala úkryt v lesním podrostu a za skalami.

Byla to hra na schovávanou, hra o život. Jack ji volal, vyhrožoval, prosil. Všechno to znělo tak obscénně. Alani-no srdce bušilo jako zvon.

Najednou se objevily bouřkové mraky a na zem se spustil ledový déšť. Alana z. esláblá zimou ztrácela vědomí a pocit reality. Věděla, že běží mimo čas a svoje možnosti.

Jedinou šanci měla, pokud by se jí podařilo dostat se dolů z Broken Mountain. Pracovala na tom od první chvíle. Vedla Jacka kolem jezera, až nakonec nestál mezi ní a cestou k volnosti.

Ted' ji od cesty z Broken Mountain dělil jen nebezpečný cíp jezera. Tady se voda hrnula přes balvany a padala dolů na skály hluboko pod jezerem. Nebyla tady žádná římsa. Žádné místo, kam by se mohla ukrýt před Jackem.

Blesky a hromy měnily svět v černé a bílé obrazy. Led ji chladil do rukou.

A pak se před ní vynořila skála. V tom okamžiku se za ní objevil Jack a chňapl po ní.

Voda se řítila dolů, kde čekal chlad a tma, lemovaná skalami, led a temnota, uzavírající prostor. Nad hlavou se jí míhaly blesky.

Strach.

Bylo jí tak zima, nikde žádné teplo, jen strach a slabost.

Pokusila se běžet, ale nohy měla těžké jako hory, jako by jí vrostly do země. Každý krok jí trval věčnost. Snaž. se víc, pohybuj se rychleji, jinak tě chytí.

Musí běžet! Ale nemohla.

Něco ji chytilo za copy a trhlo jí zpět.

Nad ní se tyčil Jack s obličejem zkriveným hněvem a v ruce držel její copy. Nadával jí. Chytil ji a uhodil. Bouře zuřila, stromy se ohýbaly a vrzaly jako otevřená okna ve větru.

Jako ona. Nebyla dost silná. Měla pocit, že se rozsype na kousky, které se rozfoukajípo skalách.

Jack najednou uklouzl na mokré, blátem pokryté skále. Pustil Alaniny copy a bránil se pádu.

Běžela. Křičela.

Nemohla dýchat. Jako by měla v boku nůž.

Hrdlo měla jako v ohni a bouře jí zmítala a házela jí proti skalám, které jí uštědřovaly bolestivé úderý. Všechno ji bolelo a krvácela, křičela do noci, běžela.

Chytil ji. Její copy opět uvízly v Jackových rukách. Pod nohama jí klouzal ledový povrch, opíral se do ní vítr. Jack ji zvedl. Křičela. Zvedl ji vysoko, málem přepadla přes okraj skály jako voda, hluboko, hluboko do údolí, kde by se roztříštila jako voda do bílé pěny.

Bojovala, kopala kolem sebe. Ale byla chycena, zvednuta do výšky. Byla bezmocná, neměla pŕidu pod nohama, její tělo se otáčelo, jako by bylo bez tíže, padala, padala. Černota spěchala proti ní. Až k ní dorazí, bude oddělena od života jako list osiky odtržený od dřívku a kroužící nad prázdnotou.

Volala Rafa.

Věděla, že už je skoro mrtvá, a křičela Rafovo jméno, jméno její nehynoucí lásky. A Raf odpověděl.

Vystoupil ze tmy a bouře jako anděl pomsty a jeho ruce ji vysvobodily z Jackova smrtelného sevření.

Raf se v posledním okamžiku odrazil od kamene a chvíli balancoval nad propastí. Před sebou měl jistou smrt, u nohou Alanu. Rychle se otočil a vymrštil se proti Jackovi.

Oba muži se ztratili ve tmě. Pod nohama jim klouzalo bílé bláto. V zápalu boje se každou chvíli přiblížili k nebezpečnému okraji skály.

Raf Jacka kopnul a postavil se na nohy. Jack se taky postavil. Plavé vlasy mu zářily ve světle blesků a ve tváři měl výraz kruté nenávisť. Slepě hmátl po Rafovi.

Ale Raftam nebyl. Jeho svalnaté tělo v poslední chvíli jediným koordinovaným pohybem zmizelo ze scény. Mezi Jackem a okrajem skály byla jen temnota noci.

Jack zažil okamžik překvapení. Vyrazil ze sebe zuřivý výkřik a pak už jen padal, pomalu se točil ve vzduchu a padal do noci.

Nastalo ticho. Pak se rozezněl Alanin ustrašený křik.

„To je v pořádku, květinko. Odvedu tě domů.“

Alana se zachvěla a její mysl i tělo se vzdaly chladu a tmě...

Alana se pomalu probrala ze vzpomínek. Překvapeně si uvědomila, že je den, a nikoli noc, že není bouřka a ona klečí na kolenou a nespočívá v Rafově náručí.

Zavrtěla hlavou, protože nemohla uvěřit tomu, že nesní. Rafova slova zněla tak živě, jako by byl vedle ní.

Otevřela oči a uviděla před sebou okraj skály a vodu. Se zachvěním se otočila – a vtom uviděla proti slunci siluetu muže.

Ztuhla a srdce jí sevřel strach.

Rafův obličej se změnil v masku bolesti, když uviděl její zděšení.

Vzpomněla si a on ji ztratil.

„Stan měl pravdu,“ řekl s bolestí v hlase. „Běžela jsi taky ode mě. Nemohla jsi uvěřit, že muž, kterého jsi milovala, je vrah.“

„Ne!“

Alane se třásl hlas dojetím.

„Ano,“ konstatoval Raf klidně. „Zabil jsem Jacka Reevese. A ty si to pamatuješ.“

„Nebylo to tak,“ namítla rychle Alana. „Jack byl špatný. Ty jsi nepřišel do hor s plánem zabít Jacka a svést mě a...“

„Ale Jack je mrtvý,“ přerušil ji Raf. „Já jsem ho zabil.“

„Zachránil jsi mi život!“ řekla Alana. Pokoušela se pochopit, proč je Raf tak uzavřený a vzdálený.

Raf se zachvěl.

„Takže jsem zabiják, ne vrah,“ řekl krátce. „Tak jako tak je Jack mrtvý.“

„Byla to nehoda!“ vykřikla prudce Alana. „Viděla jsem to, Raťe! Vím to!“

„Technicky vzato to byla nehoda, ano,“ souhlasil Raf. Ovládal svůj hlas i výraz tváře. „Když jsem uhnul, netušil jsem, že se Jack na mě vrhá s takovou silou a že přeletí přes okraj skály.“

Alana vydechla.

„Ale je tady ještě něco, o čem jsi nevěděla, Alano.“ Raf mluvil pomalu, jasně a bez vytáček. „Když jsem uviděl Jacka, jak se tě chystá zabít – od toho okamžiku byl Jack Reeves mrtvý muž. Stejně bych ho nenechal žít.“

Alana zavřela oči, ale ne ze strachu nad jeho slovy. Otřásl jí jeho smutek.

„Tys to věděla,“ pokračoval. „Jen jsi nemohla snést pomyšlení, že muž, kterého miluješ, je vrah. Proto jsi zapomněla. Ale ne dokonale. Někde v hloubi duše jsi to věděla. Nevěříš mi natolik, aby sis mě vzala.“

„To není pravda!“ vykřikla Alana zoufale. „Zachránil jsi mi život! Ty jsi...“

„To je v pořádku, květinko,“ přerušil ji rázně. „Nic mi nedlužíš. Všechno jsi mi té noci vrátila.“

„Ale...“

„Když sis byla jistá, že zemřeš, křičela jsi, ale ne pro slitování nebo pro pomstu. Volala jsi mě, říkala jsi, že mě miluješ. *Ani jsi nevěděla, že tam jsem.* V těch několika sekundách jsi ze mě dostala veškerou hořkost, která mě ničila od té doby, kdy jsem zjistil, že ses vdala.“

„Rafaeli,“ zašeptala.

„Vůbec nic mi nedlužíš. Určitě ne důvěru.“ Alana se na Rafa divoce podívala.

„Ale já ti věřím!“ zvolala. Raf se smutně usmál.

Než mohla Alana cokoli říct, otočil se k cestě, kde trpělivě stál jeho skvrnitý hřebec.

„Raději bychom měli jít,“ řekl. „Bob už asi našel tvůj vzkaz, možná i můj. Určitě si dělá starosti.“

Raf šel ke svému koni. Po několika krocích si uvědomil, že Alana ho nenásleduje. Otočil se a viděl, že stále sedí na kameni u okraje skály.

„Alano?“

Seděla bez pohybu a pozorovala Rafa temnými očima.

„Potřebuji tvoji pomoc,“ řekla rozhodně.

Raf k ní přiskočil několika rychlými kroky. Klekl si před ní a přiložil ruce k jejím nohám. Ohmatával je od kolenou ke kotníkům.

„Zase sis zranila nohu?“ zeptal se. „Kde to bolí?“

Zvedl hlavu.

Pátral v Alaniných očích. Báł se dýchat, báł se doufat. Dokonce když se mu vzdala v chatě, neodvažoval se ji zvednout a držet ji nad zemí.

A teď sedí na stejném útesu, z něhož ji chtěl shodit Jack. Držel ji vysoko nad hlavou a chystal se ji svrhnout dolů do tmy vstříc smrti.

Alana tiše zvedla obě paže k Rafovi.

Postavil se a dlouho se na ni díval. Pak se sehnul a chytil ji do náruče.

Pomaloučku ji zvedal na nohy a čekal na první záchrvěv strachu, který by jí projel tělem. Držel ji nad zemí, takže její nohy neměly oporu.

Usmála se a položila mu ruce na ramena.

„Výš, Rafaeli. Zvedni mě výš. Zvedni mě až nad hlavu.“

„Alano...“

„Zvedni mě,“ zašeptala proti jeho rtům. „Vím, že mě nenecháš spadnout. S tebou jsem v bezpečí, Rafaeli. Ty nejsi jako Jack. Ty mě nechceš připravit o život. Zvedni mě.“

Raf Alanu zvedl, co nejvýš mohl, držel ji a pozoroval její úsměv, cítil její důvěru v uvolnění jejího těla.

Pak ji nechal sklouznout po svém těle a jejich rty se setkaly.

Dolů sjížděli po stejné cestě. Seděli na koni, drželi se jeden druhého a šeptali si slova lásky.

Najednou si Raf všiml malého letadla u třetího jezera.

„Šerif Mitchell,“ řekl. „Bob asi způsobil poplach.“

Alana se přitiskla k Rafovi a jen se tiše dívala.

Po zbytek cesty byla zamlklá, držela se Rafova zápěstí a v duchu přemýšlela o tom, jak ochránit muže, kterého miluje.

At' si říká cokoli, Jackova smrt nebyla jeho vina. Jack spadl sám. Raf si nezaslouží, aby byl potrestán za Jackův vražedný vztek, který se obrátil proti němu samotnému.

Alana se bála, že právě to se může stát.

Šerif Mitchell seděl na verandě chaty s nohama opřenýma o zábradlí. Když uslyšel klapot kopyt Rafova velkého hřebce, vzhledl.

„Vidím, že jsi ji našel,“ pronesl spokojeně. „Jak jsem Bobovi říkal.“

Alana promluvila dřív, než se Raf zmohl na slovo.

„Vrátila se mi paměť. Jackova smrt byla nehoda, tak jak tvrdí Raf. Bylo tam kluzko a Jack spadl ze skály. Já jsem omdlela vyčerpáním a chladem.“

Mitch se na Alanu udiveně zahleděl. Zamračil se.

„Tohle mi Raf neprozradil. Říkal, že Jack se tě snažil zabít, pak se spolu prali a Jack se zabil pádem ze skály. Takhle si to pamatuješ?“

Alana vydala bezmocný sten a podívala se na Rafa. Políbil ji.

„Řekl jsem Mitchovi všechno, když si přijel pro Jac-kovo tělo,“ řekl. „Když jsme scházeli z hor, omdlela jsi.“

„Ale – ale v novinách psali o Jackově smrti jinak.“ Mitch pokrčil rameny.

„No,“ prohlásil. „Nemyslím si, že spravedlnosti by posloužilo lépe, kdybych do toho zapletl Rafa.“

Alana zadržela dech. Otočila se podívala se na šerifa s nadějí v očích.

„A taky by se všude vynořili novináři a chtěli by na tobě všechny nepříjemné detaily. To jsi nemohla potřebovat. Měla jsi dost špatných zážitků.“

Alana si ulehčeně vydechla.

„Takže jsem řekl jen tu část pravdy, na které záleželo,“ dodal šerif. „Myslím, že Jackova smrt byla nehoda podle zákona.“

Mitch se odmlčel a zadíval se na Alanu. „Jedině že bys chtěla změnit výpověď, protože sis vzpomněla na něco nového.“

„Ne,“ odpověděla Alana rychle. „Vůbec ne. Nechci, aby byl Raf potrestán za to, že mi zachránil život.“

Mitch přikývl. „Tak jsem si to představoval.“

Z kapsy bundy si vytáhl dýmku, škrtl zápalkou a přidržel ji u konce dýmky. Párkrát silně zabafal a podíval se na jezero.

„No, dobrá,“ řekl po chvíli. „Jak se vám rybařilo?“ Raf se sklonil a políbil Alanu na krku. „Přišel jsi pozdě, Mitchi. Nejkrásnějšího pstruha v celých horách už jsem chytil.“ Mitch se usmál za oblakem kouře.

„Má dobrou velikost?“ zeptal se suše.

Raf se zasmál a sklouzl ze hřbetu koně. Pak vztáhl ruček Alane.

Usmála se a sjela mu do náruče. Raf ji chvíli držel nad zemí a vnímal teplo jejího těla, tisknouce se k jeho.

„Bezvadná velikost,“ odpověděl Raf Mitchovi.

Šerif se usmál.

„Jenom,“ zašeptal Raf Alane do ucha, „co když pstruh nechce svého rybáře?“

Alana ho jemně políbila a vjela mu prsty do vlasů.

Přední dveře chaty se rázně otevřely.

„Mitchi, kde jsi, sakra... Alano! Jsi v pořádku?“

Mitch se rozesmál. „Bobe, jsi slepý? Ještě nikdy nebyla spokojenější.“

Raf Alanu váhavě pustil, aby mohla jít uklidnit svého bratra.

„Už se mi vrátila paměť,“ otočila se Alana k Bobovi. „A jsem v pořádku. Je mi líto, že jsem tě vystrašila.“

„Sakra, holka, stálo to za to!“ Bob se otočil. „Stane! Janice! Alane se vrátila paměť!“

Z chaty se ozvalo radostné zvolání a Janice se Stanem vyběhli na verandu. Stan se díval na usmávající se Alanu v Rafových pažích. Už se nebála.

Pak se Stan otočil a dal Janice vášnivý polibek.

Bob vypadal udiveně.

Raf se jen usmál.

„Myslím, že bychom se konečně mohli pořádně představit,“ řekl. „Bobe, pan a paní Wilsonovi.“

Když Stan pustil Janice, bylo vidět, že se usmívá.

„Ted' můžeme Stanovi zpět přebarvit vlasy a konečně ho zbavit modrých čoček,“ prohlásila. „Když otevřu oči, připadá mi, jako bych se líbala s cizincem.“

Alana beze slova pozorovala, jak si Stan odstraňuje modré čočky. Pak se na ni podíval zelenýma očima.

„Přebarvené vlasy?“ zeptala se slabým hlasem.

„Jo,“ odpověděla Janice a pohládila Stana po vlasech. „Jsem zvyklá na hnědovlasého muže, ne na kalifornského blondáka.“

„Tomu nerozumím,“ hlesla Alana.

„Obávám se, že jste obětí spiknutí,“ řekla Janice jemně. „Ale bylo to spiknutí z lásky. Když mi Raf řekl, co se vám stalo, poradila jsem mu, aby vám dal pár týdnů na návrat vzpomínek. Pak mi volal znovu a řekl mi, že nemůžete spát ani jíst a že máte noční můry.“

„Jak jsi to věděl?“ zeptala se Alana a otočila se k Rafovi.

„Říkal jsem ti to, květinko. Jsi v mnohém jako já.“

„Krátce řečeno,“ uzavřela Janice, „Raf si řekl, že kdybyste se vrátila sem, byla byste s ním a věděla, že jste v bezpečí, mohla byste si vzpomenout na všechno, co

se stalo. Souhlasila jsem, pokud budete chtít sama přijet. Jestliže přijedete, bude to znamenat, že si chcete vzpomenout. Že se chcete uzdravit.“

„Cestovní agentura,“ řekla tiše Alana. „Ach. Vy jste stále psychiatrickou, že?“

„Jednou z nejlepších,“ potvrdil Raf, objímaje Alanu kolem ramen. „Všechno jsme s ní museli konzultovat.“

„Všechno ne,“ odpověděla Janice břitce a podívala se na Stana. „Málem jsem Stanovi ublížila, když jsem se dozvěděla o té rvačce u jezera.“

Stan se jen usmál. „No, já vím. Neposlouchám nedůležité příkazy. Moc jsme se kvůli Rafovi pohádali,“ řekl Stan a podíval se na Alanu. „Zdálo se mi, že po Rafově návratu ze střední Ameriky k němu byla moc něžná. A pak, když ho nechtěla pustit zpět, trvalo mi dva roky, než se mi podařilo si ji vzít.“

Janice vypadala překvapeně. „Dva roky! Vždyť ses mě poprvé zeptal dva měsíce před sňatkem!“

„Jo. Ztratil jsem dvaadvacet měsíců tím, že jsem chodil po špičkách kolem dokola a myslel jsem si, že mi máš za zlé, že mě zranili. Kdyby nebylo mě, Raf by se dostal z džungle s ostatními.“

Raf chtěl něco namítnout, ale Stan ho přerušil.

„Počkej, kamaráde. Ještě jsem neskončil. Myslel jsem, že jsi na Alanu byl příliš hodný a že se nedobereš k žádnému výsledku. Sakra, ani jsem netušil, že umíš být tak něžný. Ještě pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi ten stejný chlap, který byl se mnou ve střední Americe.“

Stan potřásl hlavou. „Chtěl jsem Alanu vyprovokovat, přinutit ji myslet. Nevěřil jsem, že jsi zabil Jacka, abys ji získal. Kdybys to chtěl udělat, nečekal bys čtyři roky a určitě by ses pak nenechal chytit. Na to jsi moc chytrý.“

„Díky... taky si to myslím,“ přikývl Raf.

Alana se dívala ze Stana na Janice a pak na Rafa. Nakonec se zadívala na bratra. Ten se pod jejím pohledem začervenal.

„Že se nezlobíš, holka?“

„Zlobit se?“ Alana zavrtěla hlavou. „Jsem jen... překvapená. Nemůžu uvěřit, že jsi o tom spiknutí věděl a že jsi nic neprozradil. Mluvkva Bob. Udělal jsi na mě dojem, bratříčku.“

„Nebylo to jednoduché. Párkrát jsem měl na mále,“ připustil Bob.

„Neřekli jsme mu všechno,“ prohlásil suše Raf. „Věděl, že se nepokouší o žádný projekt pro zelenáče z města, ale nic víc. Nevěděl, že jsem spolupracoval se Stanem a s Janice. Nevěděl, že jsme změnili Stanuv vzhled a že slouží jako návnada. A taky nevěděl, že Janice je psychiatrickou.“

„No,“ ozval se Mitch. „Raději se vrátím, než se setmí.“

„Můžeš sem zítra zaletět?“ zeptal se Raf.

„Jistě. Potřebuješ něco?“

„Šampaňské.“

Mitch se zasmál. „Někdo se žení?“

Raf se podíval na Alanu. V jantarových očích měl otázku.

„Ano, máte pravdu,“ řekla a pevně Rafa objala. „Tentokrát uloví pstruh rybáře.“



ALANA STÁLA UPROSTŘED CHATY a na sobě měla jen Rafův teplý župan. Ze rtů se jí linula píseň. Pozorovala Rafa, který ji doprovázel na stříbrnou harmoniku.

Raf byl natažený na posteli, oči měl zavřené a jeho citlivé prsty jemně svíraly nástroj, zatímco rty z něho dobývaly krásnou melodii. Raf na sobě neměl nic. Ozařovalo ho světlo šířící se z krbu. Vlasy se mu leskly jako srst zimního norka.

Raf vzhlédl a viděl, že Alana ho sleduje.

„Jste šťastná, paní Winterová?“ zeptal se a vztáhl ruku.

„Velmi šťastná.“

Alana uchopila Rafovu ruku a schoulila se k němu. Těšila se z jeho tepla.

„Přesto, že si všechno nepamatuješ?“ zeptal se tiše Raf.

Alana se podívala Rafovi do očí, které byly ve světle krbu zlaté. Nepřála si nic jiného, jen aby ji miloval.

„Je mi to jedno,“ odpověděla, „protože už se nebojím.“

Raf dlouze vydechl. Koncem prstu jemně sledoval oblouk Alanina tmavého obočí.

„Dobře,“ řekl tiše. „Myslím, že si nikdy nevzpomeneš na to, jak jsme se dostali dolů z hor. Byla jsi zmlácená, odřená a krvácela jsi. Ztratila jsi vědomí následkem šoku a podchlazení.“

Zavřel oči, jako by se bál, že Alana uvidí příliš mnoho, když se do nich bude dívat.

„Po pravdě řečeno,“ řekl Raf tiše, „sám bych na to rád zapomněl. Miloval jsem tě tak zoufale a myslel jsem, že zemřeš, že přijdu příliš pozdě.“

„Příliš pozdě,“ opakovala Alana. „Říkáš to, jako bys věděl, že tě potřebuji.“

„Věděl jsem to.“

„Jak?“ zašeptala Alana. „Proč jsi přišel k nejvyššímu jezeru, když jsem tam byla s Jackem?“

„Nedovedu to vysvětlit. Prostě... jsem to věděl.“

Raf se podíval na harmoniku a pak ji opatrně odložil.

„Noc předtím jsem jel na Broken Mountain. Pořád jsem měl dojem, že mě voláš, znovu a znovu. Ale to nebylo možné. Byl jsem na ranči sám. Neslyšel jsem nic než vítr. Ale ráno už jsem z toho šlel, byl jsem si jistý, že *mě potřebuješ*.“

Raf dlouze vydechl. „Nemohl jsem dělat nic jiného než sednout na koně a jet tě hledat. Bylo to iracionální a bláznivé, ale já jsem to musel udělat.“

„Nebyl jsi blázen,“ řekla Alana a celá se zachvěla. „Když mě Jack svázal a nechal mě ležet u jezera, celou noc jsem tě volala. Nemohla jsem si pomoci.“

Rafovi se zrychlil dech. Překulil se k Alane a dotkl se jí tak jemně, jako by byla sen.

„Kdybych se tomu tak nebránil,“ řekl hlubokým hlasem, „mohl jsem tam být dřív.“

„Je zázrak, že jsi tam vůbec přišel. Vždyť jsi mě nenáviděl.“

„Ne,“ namítl Raf; i políbil Alanu na obočí, na víčko a na ústa. „Nikdy jsem k tobě necítil nenávist. Chtěl jsem, ale nešlo l<>. Hyli jsme spolu příliš pevně svázání a nezáleželo na lom, jak jsme od sebe vzdálení.“

„Ano,“ zašeptala Alana a vrátila mu polibky.

„Proto jsem od tebe nechtěl odejít po té, co jsme se milovali,“ řekl Raf. „Přestože jsem si myslel, že mi nevěříš. Pokaždé, když se vítr prohnal kaňonem, slyšel jsem tvoje volání. Musel jsem zpět k tobě.“

Raf přešel prstem po Alaniných rtech. „Miluji tě víc, než si myslíš, víc, než se dá vyjádřit slovy.“

Raf pomalu rozvázal šňůru županu, který měla Alana na sobě. Na krku se jí zaleskl elegantní symbol věčnosti, který tiše potvrzoval jeho slova. O lásce, která nezná hranic.

Přitiskl si Alanu k sobě a začal ji líbat, nejprve něžně a pak s narůstající vášní. Alana se vzdala jeho polibkům, roztávala v jeho náručí, ale najednou se něco ozvalo. Raf se zaposlouchal do jejího tichého hlasu a usmál se.

„Ano,“ zašeptal. „Zpívej o své lásce ke mně, o životní lásce. A potom...“

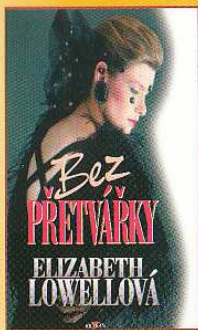
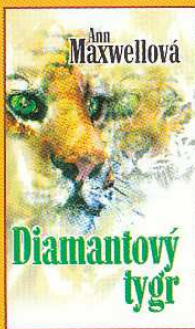
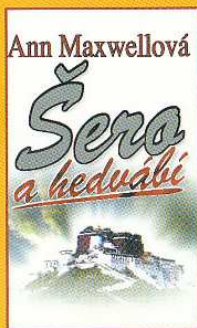
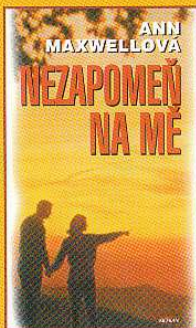
Jeho rty se dotkly zlatého přívěšku na jejím hrdle a on věděl, že stále bude existovat píseň o lásce, která nemá hranic.

ELIZABETH LOWELL

(vlastním jménem Ann Maxwell)

v nakladatelství

ALPRESS



ISBN 80-7218-200-5



9 788072 182008